

**КРИСТИН ЮРУКОВА**

**РОДОМ  
ОТ РОДОПА**

**РОМАН**

**Романът под заглавие „Продължението“ е отличен с награда на издателство „Аргус“ - София на Деветия национален конкурс от годишните награди за българска фантастика за 2008 година**

**Издател: Кристин Юркова  
Пловдив**

**2014**

Copyright©2014

Кристин Юрукова

Всички права запазени. Никоя част от тази книга не може  
да се копира или размножава в никаква форма освен  
при цитиране на малки откъси в рецензии  
без писменото съгласие на автора.

## Посвещавам на паметта на Мария Гимбутас

### **“Природата е един вкаменен вълшебен град.”**

**Новалис**

Момиченцето беше стъпило на камъка, който леко се поклащаше, та то гледаше да не мърда, ама никак, да не се обърне сред цветята, не че нямаше да е весело, но то сега друго си бе научило, после можеше да се потъркаля като куче по ливадата и от високото да закача рибата в реката, дето се умножаваше. Чак когато петичките му се наместиха удобно, та потънаха като в мека почва в камъка, то вдигна главица, огледа победоносно перуниките, тази пролет то бе вече по-високо от връхчето на кое да е тяхно копие. Телцето му продължи инстинктивно да дири опора в центъра на земното яйчице, като го усети, един такъв твърд, пък еластичен жълтък, на мига пусна гласа си, той шурна като млякото на козичката в ръцете на майка му, козичката, дето доприпкваше и от най-далечната бърчинка да усети облекчение от ръцете на майката.

Гласът на момичето цвъртеше на всички страни сякаш някой го доеше. Нямаше обаче този път да го пилее насам и натам, първо щеше го насочи към чучулигите, които летяха както им дойде, не, то щеше да им нарисува с гласа си пътя, по който да летят. И ето че струята наистина задвижи топчиците им накъдето си искаше, беше толкова красиво, един смешен танц с хиляди извивки - както то ги наредеше - тъй. После реши да разпери лентите на ятата им над хълма и тъй и направи, птичките, звънтящи - съпровод към гласа му, запърхаха над извивките на склона, то ту ги вдигаше нависоко, ту ги сваляше досами къдриците на току-що разлистените дъбаци и върби, тръскаше от време на време своите си къдри, които бяха сякаш откъснати от техните реси, само че те бяха вечно като промушени от слънчеви лъчи, та така меденееха и червенееха. Гласът му блъскаше ли, блъскаше нейде от дълбокото и оглаждаше телцето му като колона на храм, всъщност всяка колона на храм бе едно пеещо тяло, нали то подслушваше събранието на колоните, та знаеше коя колона горе в Храма как пее, дори понякога ги имитираше.

По едно време му омръзна да движи само птиците и взе да праща звуци към облаците, нека и те запееха и затанцуваха, гласчето му подръпваше нишките на въздуха, догдето и те зазвънтяха. Пя, нищи въздуха, люля медните гранки на акациите, колкото по-силно дърпаше въздушните струни, толкова звуците по-надалеко отекваха, пък изведнъж стисна зъби, спря гласа си, по-скоро струята от гласове, които минаваха през него, за да може се усмихне на птиците. Останали без опората на песента му, недоумяващо, всичките те се поръсиха отгоре му, заваляха цвърчащи вътре в изпнатото му телце, всичките продължаваха чирикането и пърхането вътре в него, чакайки знаците на нов танц. Момиченцето се огледа - не бе успяло да измъкне нито язовеца, нито лисицата от дупките им, само някакви зайчета се тъкаляха по поляната и оставаха сребърни ивици в тревите. "Стига толкова" - рече си то, главата му още бучеше от песента, като пещера при буря ечеше, а и отдалече се виждаше, че всичкият народ беше излязъл пред къщите си и също като птиците чакаше за още. "Няма да има още, мислеше си то, главата ми пак "хвъркна" - така наричаше то особеното си състояние при пеене, не искаше да се докара пак до онова състояние, при което виждаше само звездопади във въздуха. Тогава го слагаха в най-

тъмния ъгъл на дома им и прекарваше там с дни, отделено от всичко, това беше най-голямото наказание, което можеше да се измисли, да го биеха, нямаше толкова да го боли, болката от липсата на цветове за него бе най-острата болка, от нея то първо притихваше, сетне така се омърлушваше, така изгасваше, че като го изведяха след това на слънце, с дни то бе като сляпо и не можеше с очите си да уцели нито форма, нито цвят.

Момичето сега потрепера, изтърси на земята последните звуци и се загледа в перуниките наоколо, цветовете им бяха като къщички, в които можеш да си заживееш зад прозрачни стени, имаше и една настръхнала златиста ивичка - сякаш там се бе разположило гръбчето на една много голяма пчела. "Хайде да ги полеем" - покани момиченцето отново гласа си и направи празнично, бавно движение с глава, с гласа му птиците изхвърчаха обратно в безпорядък на небето, в което можеха да си кълвят от облаците и да опитват с предпазливи криле жегата на слънцето. Когато гласът му ги изхвърли достатъчно високо, толкова високо, че да не паднат отново вътре в нея, да си денуват и нощуват горе, то ги изгуби от поглед и взе да лее гласа си направо към корените, дори виждаше вадичките, които се разливаха по земята и си изкопаваха пътечки в меката почва. "Чакай, чакай - опитваше се да контролира вадичките, - не чак толкова, ще заблатим почвата, ще стане тресавище."

И като потвърждение, нещо убоде крачето му, то вдигна розово като пух на пеликан стъпало и в него откри заострена мидичка. Мидичката беше издължена като току-що капнала сълзица, само дето не можеше да каже откъде се е озовала в планината. Когато момичето вдигна кафеникавите си очи с тъмни петна по тях сякаш бяха кожа на леопард, по миглите му тежаха някакви капки роса, та пречупваха светлината - перуниките бяха вече с глава по-високи от него. "Сега вече не зная как да ви върна предишния ръст" - рече момичето, въртна петички и побягна. То бягаше сякаш от силата си. Силата му избуяваше и го гонеше с неприкрито въодушевление, а то бе недоверчиво към нея. А и нямаше кого да попита какво тя значи. И без това хората с възторга си към него стояха винаги настрана - те не забравяха, че момичето бе дете, което нямаше рожден ден, никой не бе чул и видял то да се роди. То сякаш си бе стояло винаги в пролуките на времето и нямаше нужда да влетява в него в определен момент. Момичето още не бе осъзнало, че всеки негов жест се уголемяваше в природата наоколо и предизвикваше промени, каквито никой друг не можеше да извика на светло. Затова беше толкова непредпазливо, не от лошотия някаква или от големство, то просто нямаше от кого да чуе за силата си, трябваше само да стигне до истината за нея.

Когато вървеше, понякога се сблъскваше с нещо, което бе неопределено, но което му пречеше да премине по-нататък, тогава почваше да прави едни смешни криволици, които караха хората да са сигурни, че не е с акъла си. То се плъзгаше по невидимите стени и ги следеше на големи разстояния и не можеше да премине отвъд и не знаеше защо само то ги чувства.

-Тези стени заграждат лошия въздух на лошите места - казваше си момичето, - който иска, нека да се вре вътре, само не и аз.

Навлезеше ли в гънките на някоя непозната местност, то никога не нагазваше вътре, с изпитващи сетива то изследваше добрите и лошите сънища на мястото, за да не бъде подмамено в градините на някой лош сън заедно с всичките му уж хора и уж животни в него. Както майка му си го водеше за ръка, то често се заинатяваше - "Не оттук, та не оттук!" Жизнеността му намаляваше с всяка крачка, та омаломощено се тръшкваше на земята и никой не бе в състояние да го накара да продължи. Какво да правеше милото, като само то усещаше опасността от смъртоносен удар на невидима стена, което то отбиваше с детските си ръчички.

-Стига вие сте ме мъкнали насам и натам - пищеше пронизително, - оставете ме аз да ви водя, аз ще ви заведа на добрите места с розовите и сини птици, с гирляндите от навързани един за друг облаци.

Понякога се отскубваше от всички тези "Недей!" и "Не бива!", "Направи това, а не онова!" на възрастните и се шумуваше "в мойто си място, ей това е мястото." Трудното беше

първия път, когато се изгуби в това негово място, защото никой не го знаеше. После вече всички люде свикнаха: "Ш-т, тихо, момичето спи там, нека да се наспи, кой знае какво сънува, дето е важно за всите ни."

Научиха се да пазят и момичето, и мястото му, и сънищата му, които се оказваха по-пророчески от сънищата на всичките им жреци и жрици, взети заедно, дори някои мълвяха, че в скалите, където то се гушеше, навярно тъкмо там трябваше да се извисява храмът, че колоните, мраморите и стъпалата трябва да се пренесат там, други възразяваха - "В онова усойно, че и грозно място, ония ми ти скали като разчекнати кълки, къде ще бучнеш колони там из тези дивотии!"

Беше лумнала и още незагаснала пролетта, когато то се изгуби за пръв път. Дворецът с трона и басейнът за огньовете, улеите за кръвта от жертвоприношения и селището около него не бяха разбрали, че то не е като тях. Пръв се усети не първият жрец и не вторият, а баба ѝ, дъртата ѝ, заядлива баба, която особено често се заседяваше в храма, в който бе допусната като проста чистачка. Не заради светостта на храма се застояваше бабата вътре, а заради упойните пари, които кръжаха по глинените му тръби и караха главата ти да подскача от гледка на гледка, като че е пиле, което кълве цветове. "Може пък да искам да си прекарам остатъка от живота при онези тръбички и цветни картинки, отколкото при вас" - сопваше се на роднините, когато ѝ се караха за любовта ѝ към онези димища. "Те са за жреците - викаха ѝ, - щото по тях ще гадаят." "Какво ли са пък познали - кискаше се тя в шепи. - Като ломотят неразбрано, мислят, че всичката е свършена."

Та детето, първородното ѝ внуче, ходеше с нея в храма и плочите се нажежаваха под стъпалцата му и вземаха да се пръскат от жегата на купища нажежени остриета, които все жреците целеха. "Ха така, остриетата ще се уякчат в месата им. И камъкът разбра, че те не преследват истината, а все на някакъв друг едър дивеч налитат, истината им се вижда много дребна" - радваше се на случващото се бабата, придобивайки жестоко изражение, мерейки жреците с тяхната мяра. Бабата беше мощна и месеста, грамадна колкото поне една зала от храма, цялата бе облепена с какви ли не майски бръмбари, мухички и мекотели, жужаха и бръмчаха насекомите, които всъщност бяха облеклото ѝ, и никога повече не отлитаха нанякъде. "Къде ще ходят – бабата никак не се учудваше, - аз ги кърмя със соковете си, те пък изсмукват старостта ми, скоро ще съм така млада, че ще си спомня любовта ми към мъжете и ще ги погна." Иначе кожата ѝ бе синкава като кожа на диво прасе и това нейно особено облекло мигаше и светеше по нея като люспи слюда по скала. Бабата смяташе, че детето е попаднало в дома им от някоя чужда любов, толкова се гордееше с него, че го смяташе за зародиш нейде от боговете и никак не криеше подозренията си от дъщеря си и мъжа ѝ: "Да се чуди човек, вие сте едното нищо, как от вас се пръкна това магическо дете?". Тя неведнъж го защитаваше от околното невежество със следните пречудни думи: "Стига сте му се карали, стига сте искали от него това, което не може - да е човек като другите. Не видите ли, че то не е дете на своята майка, а на богинята Майка, тя го остави до есхарата в дома ни. Майка му да сте я зървали бременна? А изведнъж – хоп – с дете. Как става тя? Я бързо да му се поклоните и дарове да му носите, а онези от храма да си ходят, че то да влезе вътре, да знаете, че тогава и царят ще е цял, и всичките му поданици - читави." "Както ситно и дребно говореше, тя така и на ситни глътки пиеше морета от вино, джвакайки грозно и шумно гроздовите зърна. "Имам си шапка, имам си тояга. Аз съм шапка на тояга."

-Множко са ти дошли димищата от свещените билки днеска – дъщерята и зетят хич не знаеха как да обърнат посоката, по която се клатеше туловището ѝ, за да не ги резели, канеха се да я заведат и нея, и детето и в храма на Здравоносните божества - тя да се лекува от старческо видиотяване, а детето - от лош нрав. Само че за замъкването на бабата дотам, трябваше помощта поне на храмовата стража. Тя, бабата, беше ясна, ами защо и детето бе толкова дръпнато и объркано до немай-къде? Цяла зима то бе спало не до първи, ами до стотни петли, завиваше се в постелята, риташе и хапеше, ако някой се опиташе да го извлече от постелките.

-Никой да не смее ме буди! Аз съм зрънце, оставете ме да си спя под снега - заповядваше

им вечер, събрало около себе си почти всичките кожи на дома им. - Обичам да ми мирише и на пръч, и на мечка – казваше, - и на барс, и на катеричка, да ме боцкат и драцят кожата, да чувам вой и лай, и неистовско ръмжене, да ми пресичат пътищата животните, да се боричкаме и да се гушим един в друг. Прокарам ръка между ушите им и те заскимват от радост и скимтенето гали душата ми отвътре и тогава кръвта ми завира и най-много сънувам. Най-веселите сънища са дори не за това как съм и пръч, и мечка, и барс, и зайче, а как приемам образите на животни, дето не само не сте виждали, но не сте и сънували. Това със спането - иди-доди, докато беше в леглото, ами що да стореха, като хукнеше по фъртуните "да си дири леговище", то тичаше срещу бръснещия сняг, те след него, капките на слъзите им се вледеняваха в движение, а то току-се бухнеше в някоя преспа така чевръсто, че с дни трябваше да рият, за да го открият и да освободят гърба му от гърбицата на преспата : "Ще се събудя с мечките на пролет!"

Десет души не стигаха да го измъкнат и да го носят риташо към къщи, че уж беше само педя, а телцето му не само тежеше като камък, но и сякаш излъчваше къси лъчи като ножове, невидими ножове, които те нарязваха обаче до съвсем видима кръв.

Беше късна вечер, когато се изгуби, можеше да се види как обърканите родители първо запретърсваха къщата си, сякаш тя беше пълна с тайници, зад глинения одър се завираха и зад пещта, местеха есхарата, сякаш можеше да се свре цяло дете под висналото ѝ дънце и четирите ѝ къси крака, някак подвижна стана къщата, захвърчаха завивки и грънци, "Това е като прилича на тебе!" - "Не, на тебе!" - караха се и си деряха кожата и се гледаха по толкова свиреп начин, сякаш единият обвиняваше другия най-малко в това, че е човекоядец. В плевнята като захванаха да ровят в сеното, цели шепи сухи сламки влетяха под клепачите им, та хептен им препречиха гледките, толкова старателни бяха в ровенето, сякаш ако пропуснеха някоя сламка, детето си щяха да пропуснат, не щяха да се примирят с това, че освен уплашени плъхове никой друг не показва муцунка. Цялата им родителска важност се изпари, самоувереността им премина в паника, бяха почти готови да вземат да се ритат и блъскат като скарани деца. Утешаваха се, че детето им не е чак такъв опитен беглец, та да стигне много надалеч, все пак детенце беше.

Бяло-зеленикавите гранки на акациите висяха като мраморните гроздове в храма, закачени направо на черното на небето, листата бяха слети с черното, вирнатите нагоре, откъснати сякаш от питите с мед восьмични цветове на дивия кестен обозначаваха синкаво-черните пушеци на короните им, лунната светлина почти не проникваше в проломите, които се образуваха от къдравите листаци на дъба. Където имаше дъб, все пак бе по-светло, понеже стъблата им бяха сивкаво бели, а и короните им бяха рехави, задържаха слънцето като гранките на люляците и акациите. Родителите му хем го диреха, хем тръпнеха не само от грижа за него, но и от ужас от тези сякаш прорасли от невидимата глава белезникави дървесни змии, в които все нещо свистеше, потракваше или програваше. Преминаваха сякаш през забити в земята галерии, толкова тъмно ставаше след дъбовата гора, някакви столетни дървета припляскаха с тежък размах на крилата, чуваха се писъци и стържене със зъби, сякаш демони се гмуркаха като рибоци в чернотата, те бързаха ли, бързаха, а все бяха безнадеждно закъсняли.

-Че и закъсали - прошепна жената. - Нашата дъщеричка не иска да бъде намерена.

-Не е вярно - изведнъж чуха гласа на момичето досами ухото си, а не би трябвало да бе тъкмо до тях, понеже гласът обясняваше. - Сега пет крачки до благуна, онзи с резаните листа, той да ви остане от дясната страна, сетне мама ще се спъне един, не, два пъти, татко дори ще си удари крака на червената скала, сетне една обиколка около скалата, там ще ме намерите, но не ме будете. Когато си досънувам всичко, ще си дойда, ама като сте тръгнали, хайде, да не ви оставя да се върнете с празни ръце, извадете луковичката на перуниката, дето гали с перце лицето ми всяка пролет, засадете я пред къщи, в бледожълтата ѝ ципа се отглеждат светове. По-късно ще ви покажа как става това точно с отглеждането на светове.

Точно тогава се появи белият щъркел, кой пръв го съзря - после щяха много да спорят и да се дърлят, но все едно, той се задържа във въздуха и над двамата родители, не искаше да

си иде, бе оставил децата си на кавака край реката и бе увиснал отгоре им, чакаше ги да тръгнат, за да се плъзне той по черното небе на крачка пред тях. Нищо не знаеха бащата и майката за особените връзки на детето им с птиците, но този щъркел над главите им по това време си беше бая чуден, както му се чудеха, тъй си го следваха. Разходи ги гласът напред-назад, но детето наистина се бе свило в гънките на една скала, която повтаряше формите на корем на бременна жена, от който сякаш току-що се бе отронило неговото телце. От двете страни на детето се издигаха два мощни хълбока, които цъфтяха в оранжево на лунната светлина от особена порода лишеи, а зад него скалата се бе разпукала и разтворила сякаш беше детероден орган. Перуниката тъкмо с жълто перце галеше дъщеричката им по слепоочието ѝ, което се бе зачервило и изпотило като бебешка прегряна кожа. Припряно с ръце мъжът взе да рови около цветето, свиваше гневно устни, сякаш се цупеше, но не посмя нито да извика, нито да разтърси отрочето си, само с протегнати ръце показва как може да вдигне детето на ръце и така да си се върнат тримата въщи, но жена му много отривисто поклати отрицателно глава и сама се наведе над цветето, сякаш искаше да му каже: "И това не можеш да сториш като хората."

Майката дълго и съвсем ситно рови, докато пръстите ѝ не се олигавиха от хлъзгавата кожа на луковицата, нея гушна вместо детето си и двамата взеха отзад напред да изпълняват по обратния път това, което им беше казало детето.

Онази вечер никой от тях не заподозря на какво почитание щеше да е един ден това МЯСТО. Освен родители на това дете те си бяха най-обикновени люде и не можеха да разказват никому легенди, които можеха изобщо да не се случат. Виж, бабата правеше тъкмо това - все легенди разказваше, как един овчар заспал там, а главата му взела да пее и планините заиграли хоро, понеже овчарят бил заспал тъкмо там, където някога били попили в почвата песните на певица от легендите.

-Един ден този, който ще иска да се изцери, няма да бие път до храма, ще си легне тук, ще му метнат отгоре едно чердже, а на другия ден вече богинята Майка ще му е подсказала какво да прави, за да е здрав, тя нали е майка, иска всичките ѝ деца да са здрави и читави. А на това място тя не само говори, но и припява.

-Няма на кого да мяза внучето, ами тя бабата също толкова шантава.

Слушаха, слушаха людето невнятни и приказки, пък хукваха всеки да си върши работата, тя от много приказки ето докде я беше докарала - чистачка към храма, ако и да имаше уста за главна жрица.

През лятото детето заизлиза съвсем по тъмно заран от къщи.

-Ние със слънцето сме ортаци - казваше и отдалече обираше сребреещата на първите лъчи роса, редеше само с очите си на дълги верижки капчиците, окичваше ги причудливо по дървета и скали.

-Ето ти накити, светлолика Богиньо - покланяше се на четирите посоки.

Особено обичаше да си играе със светлината в езерата и потоците, които бяха вместилища на най-големите богатства от скъпоценни камъни. Стъпваше детето по брега и светлините блясъци – отражение на небесните, тръгваха с него, като ято патки се клатушкаха, наредени на една линия. Като изходеше брега, те не го изооставяха, а продължаваха с него по тревата и тогава поляните се обсипваха с блясъци, а от блясъците зеленото получаваше невиджани дълбини и започваха да се очертават лагуни на някакви подземни строежи, за които никой не подозираше. Това за детето никак не бе достатъчно, то нарочно разхождаше опашката от светлини зад себе си насам-натам, за да се появят сред лагуните щъкащи хора, които си вършеха работата досущ като тях. То вдишваше с гърдите на самата планина смолата от боровите връхчета, изстискваше я до капка, ръсеше над твари и треви златния пращец на липовия цвят, виснал под разперените крилца на бледозелено-сивкави листа, изсмукваше елея от устните, свити капризно на фунийка, на медунчето и игликата, от къдриците на сумрачните теменужки, омесваше миризмите като кръглите купи сено, които се палеха в началото на пролетта, само че вместо да ги гори, то ги търкаляше по склоновете и те оставаха завинаги на поляната на любовта и на поляната на паметта, на поляната със съновидения и на поляната за събуждане на енергиите,

миризмите щяха да изхранват хора и животни и щяха да ги преобразуват в нещо друго, течено, светещо и лекокрило като самия въздух.

За племето най-неприятна бе дружбата на пречудната дъщеря на семейството с ПЧЕЛИТЕ. Минаваше тя от дърво на дърво, развяваше разпуснати коси, а в тях бликаха всичките ухания, които бе насъбрала от ложетата на богинята Майка, те подлудяваха пчелите, изкарваха ги на хоровод от хралупите, издигаха ги във въздуха. "На паша ги вода" - казваше на смаяните срещнати и наистина ги разпределяше - кой рояк кои цветя и кои дървета да опрашва, най-много пчели пръскаше по припечите, където настръхнали се извисяваха магарешките тръни, лилавите им топки бяха разположени в назъбени лъчи от бодливи листа, които след като изсъхнеше цветът, оставаха като сухи разперени слънца. Редиците от техни посестрими по овразите на пътищата, сноповете им край поточетата и по самия край на ливадите бяха едни от най-лечебните градини на богинята Майка. Когато насочеше и последната пчеличка, тя седнаше доволна сред жужащото им воинство и пиеше наладата от блясъка на светлината в безброя крила, който караше цялата планина да свети като огромен янтар.

Изглеждаше така, сякаш всичките накити на жените се бяха изхлузили от пазвите и от вретената на ръцете им, във въздуха пръхаха обички-трепетрушки с форма на жълд и на шишарка, на мидени черупки с цвета на дъгата. В тези дни хората гледаха да не се мяркат край дъщерята, понеже само тя можеше да издържи стената от блясък, която се образуваше от пчелите.

-Аристей пак я е повел - шепнеха си, онзи Аристей, за когото хората казваха, че е владетел на пчелите.

Един ден тя нареди:

-Трябват ми хора под моя команда, за да си остане дивечът наш и чужди племена да не берят от нашите билки. Ще започнем да им ведем с крила на пчели и земята ни ще стане непристъпна.

Надошлите се чувстваха странно спокойни с нея и хич и не питаха защо им нарежда едно или друго.

-Сега ще си послужим с Богинята на пчелите – каза им.

-А има ли такава? - попитаха.

-За всичко има по една богиня. Всяко нещо си има по една майка. А най-отгоре на всички богини е богинята Майка.

-Чак пък толкова?

-Чак пък толкова. Затова сме заобиколени все от майчина грижа. Само трябва да разпознаеш богините. И да знаеш как като нейно дете да си искаш.

Пръсна тя помощниците си по горите да доведат де що пчелни рояци се бяха пръкнали. Сетне с бавни крачки прокара невидима линия, в нейните стъпки стъпваха хората, развели по един пчелен рояк със себе си. В един миг тя им даде знак да пуснат рояците, а сама проговори не на хората, а на пчелите:

- И да стоите тук, пръхайте, мешете се, но обратно не се връщайте.

И така тя вдигна стена от светлина сякаш от огромните самородни късове злато на Тракия. Тази светлина бе така непревземаема, че околните племена си рекоха - "Дотам свършва земята."

-Дотук ли? - смееше се момичето като оставяше пчелите свободно да кацат по него.

-Мислят, че съм цвете, поласкана съм.

И момичето започваше да развява воали от листа в пречудни цветове, а от пръстчетата му капеше нектар, та пчелите имаха какво да пият.

- Земята няма нито начало, нито край - тичаше то по поляните сред развяните платна, извезани от пчели, а земята се въртеше като топка под петичките му, ту по-бързо, ту по-бавно. - Колкото богинята Майка има начало или има край.

С бягствата му въпросът изобщо не беше приключен с установяване на "неговото място". Къде ти по-трудно стана за родителите ѝ, когато дъщерята се научи да язди. Първо яхна един свършено бял планински козел, чиито вълма се лепяха по скалите и се развяваха

после като конски опашки по тях. С него тя изкатери де що върхове имаше.

Тъй на свой ред дъщерята откри ПОБИТИТЕ КАМЪНИ, от които пък никой нямаше власт да я прибере. На самото било те бяха наредени като гигантски фигури на богинята Майка, хиляди нейни изображения.

-Това са свитьци - рече тя, когато се върна от похода си с козела, - камънни свитьци, на тях пише всичко, само че още не съм го разбрала.

-Защо трябва да ти вярваме? - попитаха я.

-Защото съм ви пратена от богинята Майка. Аз ще ѝ прислужвам, ще ви готвя нейните божествени ястия. Ама ще ме слушате.

Рече момичето и изчезна. Когато отново се появи, всички крещяха:

-Къде беше?

-Къде бях според вас? Бях на гости на Побитите камъни.

-Но там изобщо те нямаше.

-Напротив, бях вътре в тях. Приеха ме много любезно.

-Била си на гости на някакви камъни?

-Ама, разбира се. Те ме пуснаха вътре.

-Къде вътре?

-Как къде? Та те са кухи отвътре. Това са флейти на земните сили.

-И ти живя вътре толкова време?

-Дори си отживях. Вътре се събират закуп силите на земята. И те повдигат на различни височини и си седиш върху тези сили като на трон във въздуха. И те свирят по тебе. Ти сам ставаш на флейта, вибрираш и ти е много хубаво.

-Всеки ли може да го почувства?

-Е, не всеки, първо трябва да си много близък с богинята Майка.

-А как се става близък с нея?

-Как ли? Както с всеки човек. Просто трябва много да я обичаш.

-А обичта какво е?

-Обичта е това, на което никой не може да те научи. Сам трябва да стигнеш до нея, ако, разбира се, не си роден с нея.

-Тя може да обича всеки – от хромия до лошия - говореха си хората, - понеже не е родена от майка. Понеже е дете тъкмо на богинята Майка.

-Не е вярно – отговори момичето направо на мислите им, които чуваше така ясно, сякаш бяха изречени думи. - На всеки може да се случи обичта, стига само да поиска. Ако с нея направиш злия добър, значи много си обичал.

Към Побитите камъни се провлече цяла процесия жреци, най-отпред яздеше момичето на козела си, като го направляваше, дърпайки брадата му. Идваха да проверят на място за какви знаци ставаше дума.

А момичето по целия път им се караше:

-Какво ще провиждате, като първом не сте видели света, в който живеете. За какъв друг тогава ще можете да говорите?

Спряха пред първия едър зъб, щръкнал към небето.

-Нищо няма тук – пуфтяха - само израни нозете ни. На тебе ти беше лесно на гърба на козела.

-Какво да правя, щом дори един козел не сте убедили да ви обича?

-За какво ли бихме път, за тази пустиня ли?

-Всичко има - клатеше едра глава детето, - ама кой да гледа.

И наистина, чак тогава жреците забелязаха, че накъдето се насочеха очите на момичето, се появяваха знаци.

-Ти ги пишеш - обвиниха го. - В момента ги пишеш с очите си. Правиш ни на луди.

-Не обиждайте лудите. Лудите виждат повече и от нормалните, затова са луди. Че не могат да издържат на гледките на непонятното.

-И ти си лудо създание тогава.

-Не, защото аз не само издържам на тези гледки, но и се сприятелявам с тях. Те ми стават

другари. И затова ми споделят всичко, което знаят – тъкмо като на приятел.

-А ние, ние как да се сприятелим с тях?

-Като не се страхувате. И като не ги смятате за враждебни.

-Ето, пак изчезнаха! Ти, моето момиче, само ни разиграваш.

-Те са си там! - зачуди им се на акъла момичето. - Аз само ги осветявам за тези, които са със слаби очи. Вървете с мене и може би нещо ще разберете. Станете като началото. Само отворете вътрешността си. Повярвайте в мига, в който се намирате, че това е най-големият ви миг.

Плътта на скалите стана някак мека и податлива и в нея се врязваха знаци, сякаш изрязани от резеца на лъчите, които струяха от тъмните, почти черни и мокри зрели черници на очите му.

-Още ли нищо не забелязахте? - подиграваше им се момичето и се наложи да показва. - Това къде сте го виждали? А този знак – къде?

Понеже свестен отговор не получи, наложи се да пояснява :

-Някои знаци са същите, с които са татуирани телата ви.

-Вярно – съгласиха се с нея. И пак глупаво отрониха – Защо?

-Защото някой някога е въвел татуировката. И този някой е знаел какво да се запише по телата. Татуировка за вятъра и за слънчевите кръгове, за свещените ямки по скалите и за положенията на луната. Цялата природа е по кожата ви, а вие си мислите – украса някаква, черички и точки, хаос безсмислен. Да, хаос, да, необятен, но цял от смисъл.

-И нима това нещо значи? И това? - хората переха ръце и крака и се взираха в тях.

-Досетихте ли се? – усмивката на момичето се качи между облаците и затрептя там като сияние. - Значи вашите тела са крачещи молитви към богинята Майка. После добави - Затова и всяко тяло е свещено. И всеки жест, и всяко движение.

-Нима? - почудата плъзна между множеството.

-А кога текстът на молитвата е пълен?

-Когато целите сме изписани?

-Не улучи. Когато се свържат знаците на две тела, които са предназначени едно за друго. Само тогава фразите са цели.

-А ако не си намерим сродното тяло?

-Тогава богинята Майка трудно ще схване какво искате от нея.

-А ако се заличат знаците?

-Това е най-голямо престъпление. Като наранявате някого, вие наранявате словото на богинята Майка. Затова никой да не смее да наранява другото, понеже наранява богинята Майка!

-И моето тяло ли е свещено? - попита един гърбушко.

-Нима молитвата върху твоето тяло е по-долна от другите молитви? - попита момичето и горе малко притъмня, понеже усмивката му се беше смалила, но не бе изчезнала.

-Но те ми се подиграват.

-Понеже не са разчели знаците по тебе.

-А ще се намери ли за мене друго тяло?

-Ще се намери, богинята Майка ще се погрижи предопределеното ти тяло да застане до тебе.

-Нима и за мене ще има любов?

-Богинята Майка е определила за всеки любов. Чрез любовта всеки я слави. Любовта е най-прекият път към нея. Тя разбира най-добре този език.

Момичето взе да почуква Побитите камъни сякаш те бяха дървета, а тя кълвач, който диреше вътре червейчетата си, храната си. То не преставаше да говори:

-Обичайте се и извайвайте нова плът, по която богинята Майка да пише своите послания.

-Не става тя така – обърна се към жреците - да палите билки, да говорите каквото ви хрумне и да казвате, че свещенодействате. За всяко свещенодействие си има думи, както за всяка болест си има билка. Думите са по Побитите камъни, само трябва да измолим те да ни проговорят.

И като катеричка в хралупа се шмугна във вътрешността на един от камъните, макар че никаква дупка не се виждаше. Отвътре не се чуваше нищо, но пък от това нищо кожата на колоната се изшари със знаци, стана пъпчива и въшлива от знаци.

-Хайде, сега, четете! - чу се отвътре. - Докато духът на земята е щедър.

-Но знаците се местят. Нищо не можем да разгадаем.

-А вашите мисли не се ли променят?

-Но тях можем да проследим.

-А на земята не можете, нали? Не сте се сродили с мислите на майка си, на богинята Майка, затова.

По едно време момичето извика с огромно удовлетворение:

-Само с крайната подвижност на мисълта се казва в покоя.

Негодуванието сред съплеменниците ѝ бухваше:

-Тя само си играе с нас.

-Ако не можете да проследите играта на едно дете, как ще проследите игрите на боговете, та да се включите в тях? Или искате да си стоите все отстрани, изхвърлени като мъртви? Изненадващо момичето започна да действа, Побитият ѝ камък осъществи скок в празнотата и се стрелна нагоре. Когато пак дойде при тях, заедно с нейния камък валяха от небето множество други. Гледката си заслужаваше – сякаш небето се бе стопило от жегата и само отделни оцелели каменни искри пробуждаха земната кожа и оставаха забити в нея да трептят дълго време с върховете си като борови връхчета.

-Къде беше? - обгради я недоумението.

-Преминах в прозрачността. Човек ако това не го може, за какво му е другото можене. Така можеш да задминеш всичко, което не те радва.

-Но ти бе неоткриваема.

-Неоткриваема? Защо не се занимавах с вас, а със силите на земята ли? Множествеността на силите, множествеността на движенията. Реене и роене. Ако не постигнеш природата, себе си не си постигнал. Аз винаги се движа с вътрешния си глас. А той е глас от гърлото на земята. Така че – следвайте ме. Кой както го разбере.

-Ние нищо не разбираме - дойде отговорът в хор.

-Добре. Аз пък знам всичко за мъжа, как желае и как се сгърчва от копнеж, как трепти под пръстените на желанията, впити в плътта и как постига единението. И видението. Без видения няма страст. Без страст няма никаква любов. Без любов няма човек, има сламено чучело. Вятърът духа в чучелото и сламките бягат насам-натам, а чучелото си ги вика обратно, щото без тях и чучело няма да е.

-По-добре чучело, ама здраво на земята, отколкото някаква летяща прозрачност.

-Понеже ви знам липсата на кураж, сама ви донесох нови деца за племето. Жени – извика тя - ето ви куп деца, само влезте в камъните да си ги вземете.

Новопоявилите се камъни застанаха в кръг като хора, събрали се на разговор.

-Разговорът този път е с небето. Общувайте с оплодителите. - нареди момичето.

Натъпка тя жените в устията на камъните, млади, стари – не подбираше. Притихнаха те вътре в кухините на камъните като квачки в полог, в това време момичето запя люлчини песни и започна да маже с елей камъните, елей се сля с капки мляко.

-Жени, вие изстискахте това мляко от камъка, значи няма да сте само любовници, но и майки.

Момичето се въртеше в кръг като камъните, опитвайки се да изтанцува самия екстаз.

Престоят на жените в Побитите камъни продължи толкова дълго, че небето си изпроси луната, тя пристигна като успокоение от Космоса и светлината ѝ заваля отгоре им като обещание, че не само телата, но и душите няма да останат безплодни. На сутринта момичето изкукурига като петел:

-Аз ви показах, сега трябва да се оправяте сами. Всеки нека носи гривната на своята съдба и да чува звъна ѝ.

И отпраши пак на гърба на козела си. Понеже много яко теглеше брадата му, от него се чуваше нещо като цвилене.

Тя и РОМФЕЯТА, славния меч, дето даваше на войската силата, тя за пръв път използва за друго. Приседна с жреците до празния котел на една огромна скала:

-Хайде да родим огъня!

-Да почнем с молитви!

-Само с молитви огън не се самопоражда.

-А откъде да го вземем?

-Какво ще е, ако го подирите в себе си?

-Като гледаш белите ни глави – откъде ще се дене този огън?

-Нека всеки си представи жрицата на любовта, нищо друго не се иска от вас. Образът ѝ, естествено, за всеки е различен. Кожа от сандалово дърво и от египетско платно, от виолетов аметист и от цвят на кестен, от слънчев загар и от стрити пшеничени семена, кожа със златисти косъмчета от съсели на треви и с черни къси конски четинки, коси очи с мигли от косъмчета на катеричка, кръжащи очи с ветрове зелени и сини вътре, ромолещи очи с кафеникави наноси, влечени кой знае откъде, тежки очи, едва удържани от чашите на очните ябълки, живнали очи, обхождащи светли пространства, смрачени очи, кипнали гарванови криле, в които пробягват сенките на неизвестността. И после – движенията на мускулите, бавното им, много бавно движение, по-леко от въздуха, тежки мускули като купчини влажна почва, уталожена върху незнайни корени, светли мускули с една безкрайна удълженост между някога и сега, течението на мускулите, придаващи пространствени форми, мускулите – инструменти на това, което се променя, трепкането на мускулите, издуването и отпускането им, мъчителното извиване, вибрациите на мускулите по линиите на енергиите, въжетата на енергиите, които постепенно затягат примката над плътта, за да се раздвижи тя отвътре, ръцете, проправящи си път така последователно към равновесието, което трябва да бъде срутено, за да изскочи всичко, което е вътре във вас, лицемерното равновесие, което е прогонило промените, промените, които сега стават възможни, всяка частица от вас изскача от частицата на другия, лицето е опако, моментите са само езерца насада, които протягат едно към друго октоподни крачета, подвижната повърхност на дълбините е извадена на показ, тръгнало е да излиза това, което е било зарито. Първо извикайте екстаза в себе си, яхнете го както яхвате коня си. Все по-черна е жаждата, която овъглява гърлата ви. Металът на тялото се разбягва в кръгове вряща материя, а врящата материя се раздухва от протегнатите едни към други усти на огън. Огънят, онзи самопопявяващият се, дето не се е родил с вашето раждане и няма да умре с вашето умиране.

Неизрекло момичето думата "огън" и огънят се разплисква в каменната чаша.

-Това е вашата кръв и вашата плът, вечната, от богинята Майка, по нея ще можете да провиждате. Придвижването на пламъците е като придвижването на народите, налитат пламъците, издигат грамади от светлини към мекотата на небето, упорстващи съюзници на мълните, пламъците, постоянният вихър от огън, разгръщат се и се свиват като пляскащи нозе, остри, разпарцалосани или възвишено безплътни. Светлините около главите ви сега са вътре в огненото езеро, прегръщат се, боричкат се, правят това, което винаги са правили – горят, необезпокоявани от хората.

И им заповяда:

-Вдигнете сега Ромфеята и разсечете пламъците, за да излязат формите. И истинската белота на светлината.

-Езикът на пламъка е толкова дълъг.

-Като преплетените човешки езици.

-Облизва въздуха.

-Пламъците спасяват формите в себе си, подхвърлят си ги.

-Пътищата, които прокарат желанията в плътта

-Пътищата, които разтварят въздуха.

-Голотата на въздуха, разкрита от пламъка.

-Пламъкът е вече извън телата.

-Готови сме за най-голямата жертва – да изоставим думите. Само душите да раздвижват

въздуха.

-Разширихме телата си до самата природа.

-Ние изоставихме за миг този свят.

-За да го формираме наново.

-Разсичането на единното отново на форми.

Жреците прегръщаха образите и заразказваха какво виждат – толкова лесно беше станало провиждането.

-Всеки да приготи своя огнен дар. - извика момичето.

Жреците веднага хукнаха за вкъщи – да донесат дарове.

Само момичето остана развеселено край пламтящия котел. То държеше вече в ръцете си своите дарове. Това бяха желанията му, които започваха да пламтят с безплътния пламък. Те се сливаха с огнената вселена.

-Желанията ми стават част от бъдещето - мислеше момичето. - Няма вече как да не станат истински, те вече принадлежат на бъдещето.

От тази огнена вселена момичето можеше да си хване каквото си поиска, каквито си ще образи, тя си избра едно момченце за игра, играеха си обаче на разстояние, сякаш то щеше да изгори пръстите му, до момента, когато не устоя на привличането, и го докосна – не почувства никаква болка. Пламъкът не пареше.

Формите в огъня бяха толкова ясни, че и простите жреци този път можеха да изрекат какво виждат.

Момичето пред жреците предпочиташе далеч повече КЕНТАВЪРА. Хората смятаха, че откакто свят светува има хора, има и животни, само че Кентавърът се бе появил, за да ги опровергае. Кентавърът, чието съществуване всички се опитваха да отрекат.

-Не може да бъде, ти не би трябвало да съществуваш. Ти не си човек, на нищо не приличаш - казаха му хората.

Досуц както навярно конете му бяха изцвили:

-Ти не си кон.

Когато за първи път го зърна, момичето си помисли наивно:

-Навярно някой го е яздил толкова дълго, че един ден тялото му не е могло да бъде отделено от неговото, останала е къркосата глава върху мускулестия торс с жиливия гръбнак и широките гърди, а впитите крака са се уплели в конските мускули и са останали за тупуркане само конските крака.

Затова при общуването с него момичето никога не се отърваваше от усещането, че разговаря с един конник и един кон. За всеки приготвяше отделни твърдения и отделни обяснения – като за човек и като за кон.

Никой не го искаше при себе си, защото никой не го припознаваше за свой, но затова пък на тъпни прииждаха непознати, за да се посмеят на вида му. И би могло да се каже, че тежка съдба се е стоварила отгоре му, ако не беше пристрастеността му към тишината, в която се бе оттеглил. Когато имаш собствени, а не чужди мисли, тишината е най-добрият избор. Живееше си в степите под върха и никога не се смеси с други.

-Липсата на себеподобни не ти ли пречи? - попита го тя при срещата им на тревистия връх, на който освен трева нищо не се мяркаше надлъж и нашир.

-Не си ли мислила, че да нямаш себеподобни може да е предимство? - отговори ѝ той с въпрос. - Аз съм си най-достоверният Аз. Не мога на никого да подражавам. И никой не може да ми влияе. И да ми натрапва свои решения. И свои въпроси.

Дружбата им започна на основата на различието на мислите им.

-Това е най-доброто, което може да ни се случи - твърдеше Кентавърът и я караше да вярва, че поне на едно същество, ако не и човек, тя е принесла полза.

С него се упражняваха да "прислушват" земята - залепиш ухо до земята и вече знаеш не само прилива на лавата, но и на вражески племена и на глиганите, готови за ловуване.

- Нещата трябва да се правят без усилие - смяташе той, - иначе те няма да са истински.

Сетне дойде обядването на коне, така както Кентавърът ѝ го показва, имаше градът

безбройни хергелета, той хем и показваше как да ги овладее, хем ѝ говореше:

- Вие не знаете какво да правите с тях. само ги пришпорвате за кръв, като летите да проливате кръв, значи ги използвате срещу създанията на богинята Майка. За друго са конете тук - погледнете плочките с Тракийския херос, дето все ги дарявате. Дар ги правите, а не сте погледнали какво има на тях. Конникът препуска, но не срещу какъвто и да е враг. Той препуска към богинята Майка, щото ѝ е вестоносец, търчи насам и натам и ѝ носи вести.

И ето че момичето взе да се губи сега пък не с планинския козел, а с Кентавъра си, но този път нито на този връх го имаше, нито на следващия, съвсем се объркаха хората, а то като се появи, вдигаше врабците от покривите, настаняваше се в паниката на своето си място и започваше да се отчита:

-Аз бях на много места, само че не от нашия свят, не става дума само за различни племена, не, за различни светове. Този път стигнах до първия източник на светлината, но има още много. А всеки свят е разлистен на много измерения. Като облак над облак. Не се наемам да съдя за всичките. Колко ли още ги има.

И тъй си бърбореше все едни невнятни неща, та хората и не слушаха. Защо да слушат, та да се объркат.

Когато конете придойдоха да научат танца, който Кентавърът владееше, той ги остави да преценят кой се счита способен не само да лети срещу копията или да мъкне тежки товари на гърба си, но и да потанцува ей тъй за нищо, за самата приятност. От хергелето обаче никой не се откъсна, скоро поляната, където се събираха, остана без стрък тревица, така бе утъпкана от неуморните конски копита.

-На всичкото отгоре, без никого да е питало чудовището, взе да учи конете ни на танци, сякаш царици ще ги прави - ошашавиха се хората - конете ни на пеперуди станаха. Възмущението бе на път да прерасне в бунт срещу момическите шуротии.

-Всеки може да е пеперуда - не схващаше закана в гласовете им момичето, че е развалил нрава на добитъка им. - У всеки у нас богинята Майка е скрила по едно съкровище, но ни е оставила сами да си го откриваме. Това ни е задачата, не може всичко наготово. Така че цял живот си играем с нея на криеница.

Не стига това, ами се намериха и конници, на които уроците по танц с конете страшно им харесаха.

-На кентаври станахме - веселяха се, - вече сме една плът с конете, остава да започнем кобили да оплождаме.

-Това е истинска лудост, да оставяме конницата си да развява опашки в някакви танци, сякаш искаме да имаме свита на Дионис, а не бойна единица – продължаваше брожението между воините, но все пак танцът с приклякането, завъртането, с вдигането на предните крака бе разучен.

Но точно тогава дотича болестта, черната чума - и върху хората, и върху животните.

-Това само доказва, че не сме толкова различни - рече Кентавърът, този път скръбно умислен, - щом мреме от едни и същи болести.

-Дали не мреме заради това, че чудовище като тебе се пръкна сред нас - виеха хората срещу Кентавъра. Но никой вече не можеше да ги обвинява за нищо, та те бяха толкова нещастни. А болестта бе така злокобна, че месата на хората и на животните за миг почерняваха и се скапваха, докато още си ходеха и бродеха.

-Черната болест! - ревноха възрастните, - От нея спасение няма. Пригответе хора и животни за жертвоприношение.

Втурнаха се хората към храма, мъкнейки завързани момичета и кучета, които трябваше да бъдат разчленени на парчета. Но още в подстъпите към стъпалата му с хиляди се сгърчиха, почерняха и издъгнаха. Сред множеството се прокрадна и детето в ленена дрешка, нахлузена набързо от баба му отгоре му. Детето вървеше и пееше.

-Дайте да го убием с камъни! - зави тълпата, готова живо да го разкъса - Да се гаври с мъката ни.

-Ако ще ме убивате, чакайте да си изрека химна към богинята Майка за вашето спасение.

Тогава ме убивайте.

А ето че след него се влачеше и онова, чудовището, ни човекът, ни животното.

-Отменете жертвите, кръвотечение с кръвотечение не се премахва. Мене Орфей тъй ми каза. Аз съм ученик във вселенското му училище.

Послушаха го само защото паниката беше голяма колкото мрането.

А момичето изричаше на всяко стъпало по една строфа от химна с техните, но по съвсем чуден начин подредени думи. Когато стигна най-горе площадката, думите се бяха вече свършили, значи химна беше вече отправен към небесата. Зад човешкото множество конете извиваха шии и процвилваха в такт с ритуала на танца си, пристъпваха, потропваха на място, завъртаха се.

Докато момичето се обърне, стенанията зад него бяха стихнали.

-Дотук беше бедата ни, богинята Майка чу химна ни. Сега не бягайте от мъртвите си близки, съберете ги и ги погребете по достойнството на обичта.

-Ами заразата?

-Заразата си отиде, не разбрахте ли, вас никой вече нищо не може да ви направи, щом богинята Майка прие свщенодействието ни.

-Откъде низходи към нас този божествен химн?

-Донесох го от Побитите камъни, него ми пяха камъните, когато валяха върху земята.

Богинята Майка праща деца и праща химни за тяхното предпазване и изцеление. Само не трябва да ставаме горделиви от песните ѝ.

В пещерата, в която бе мястото му за спане, момичето наблюдаваше новородените прилепчета как оставаха залепени за гърбовете на майките си и си мечтаеше някога и то така да се качи на гърба на въздуха и той да го носи като негова рождена майка. Взе шепатор от прилеп и все тъй в движение нахвърли чертичка, топче за главица, над топчето кръг от две сплетени ръце. Това бе танцуващата жена, но и танцуващ знак за записване на ветровити мисли. "Ако искаш друг да знае мислите ти, запиши ги, ще го улесниш. Къде ти по-сложно е да се научиш да разгадаваш чуждите мисли."

Детето тичаше напред и махаше ръцете си като крила, ту едната по-високо, ту другата, птиците, разбира се, и те припляскваха нейде над него и го следваха, докато една птица не го достигна с клюна си и го вдигна там, където имаше само струи въздух и празнота. Беше намерило пролуката във въздуха подобно на Тракийските конници, за да се измуши през нея. Илюзията, че ако продължи да размахва все така ръце и да гони вятъра, ще намери откъде извира ВЕТРОВЕТЕ, държеше момичето здраво в прегръдките си. То бе малкото вятърче, прегърнато от големите. Ще прелети на юг с южния вятър и никак няма да тъгува за вкъщи, понеже в него ще се вълнуват като ниви небесата. Движенията на момичето във въздуха – движения на риба във вода - ту се засилваха, ту отслабваха като пламъците на огън. Веселеше го мисълта, че участва във въртеливите и непредсказуеми движения на ветровете. С тях обра всичките диви круши на всичките дървета на хълма и му беше много сладка свободата, че е свързано с толкова сила. Подложил гръб отдолу, хълмът послушно слушаше трополенето на плодовете. Ръстът на момичето вече не беше две педи, а колкото дължината на самия вятър."У-у – викаше то с вятъра. - Вече съм по-голяма от всички ви и по-бързонога от вас."

С очите си затърси Тракийските конници и като ги залови им прати най-мощните тласъци на вятъра – най-бързо да стигнат отвъдното. Бурите минаваха през главата ѝ. Колко самотен трябва да се чувстваш, за да избереш ветровете за приятели.

Всички наоколо трепереха от ветровете, а това бе толкова забавно. Ветровете се канеха сякаш да надраснат самия въздух и да се впуснат в съвсем други приключения. Момичето се опитваше пак нещо да вика, за да установи дали не е вече по-бързонога от мисълта си. Виждаше мисълта си да се мотае край него, да се навива на къдели и да се кани да мине през някои от разперените уши на вятъра. Момичето се надбягваше с всичките ветрове едновременно, въображението му беше другият вятър и то този, който даваше ритъм на останалите и ги подбуждаше накъде и как да духат, какви да са скоковете им и

накълбучването им, озарението и отприщаността им. Мисълта му ги нахъсваше на дрипи, от които после изтегляше извивки на охлювчета, то ги навиваше на пръста си на кълбовидни мълнии и ги пълнеше с натиска на екстаза, отчупваше от тях звездни опашки и ги пращаше да безумстват нейде на някоя звезда, повдигаше ги с псалмопения и ги оставаше да звънтят, прихванати от някое небесно тяло. Ветровете заголваха облаците и тогава ставаше ясно каква бляскава плът се криеше под зейрите им. Пространството беше пространство за въздушни течения и души. В гривите на Борей бяха телата и на всички хиперборейци, към радостта от смяната на местата се прибавяше удовлетворението да плющиш из въздуха с безбройните стъпки на безбройния им хвърчащ народ, много от тях светеха над главата му, мислите на хипоборейците се увиваха и завихряха заедно с вихрите, а гледките от мислите им плющяха като крила над него, мимоходом ги разглеждаше и отминаваше. Колко хубаво беше, когато нямаше време за никакви обяснения и за никакви думи! Момичето не само желаше този невиджан свят, то го имаше, той го носеше в безпътието си, а напускането на познатото бе свобода. Да преливаш из нищото и да си по-бял и от него – какво изживяване! Ветровете бяха тук, за да обновят въздуха, но и хората, и поселищата им. Те завихряха в нови форми и нови съотношения връзките между хората и паниката от това бяха толкова голяма, че хората тичаха след тях и произнасяха клетви. За хората по-лесно беше да бъдат отмъстителни, отколкото да възприемат новите си задачи, поставени от боговете. Слепите сили на природата бяха със звездни очи и със смеещи се цветове, те виждаха само спасението зад опустошението, след което топуркаха Тракийските конници, натоварени с вести за богинята Майка.

Да гребеш от бурите, без да те е грижа. Да изпускаш вътрешната си агресия в агресията на природните сили. И да усещаш, че зад бурите се намира една сила, която те поддържа.

И една друга къдрокоса глава висеше отгоре, надникваща сякаш от небето, устата ѝ беше отворена и свита на фунийка. От момента, в който момичето я забеляза, от този момент не можеше да се откъсне от усещането, че главата е заради нея там и именно нея наблюдава. Едно незнайно същество, сведено до една глава, която сякаш усилваше вятъра с въздуха от устата си. Това неведомо създание я очакваше, именно нея, зад всеки напор или завой на вятъра. Но в същото време то не откъсваше очи и от Тракийските конници, по някакъв начин погледът му свързваше движението на Тракийските конници с него. Момичето измерваше напреженията между себе си и Тракийските конници, между себе си и телата на хипоборейците, между себе си и облаците, понякога напреженията ставаха на сеткавици, които го начупваха, после устата му духваше шепа въздух и душата му отново ставаше на галещо перце. А онази скептична глава горе поставяше и мисълта му, и него под въпрос, и го разтоварваше от всичко онова, което му бяха внушили, че принадлежи към човешкото. Сега трябваше да се разпадне до частица, до песъчинка, вдигната с вихрите от някоя звезда, за да си заплува свободно в множеството от тъмнини в тъмнината и в будуванията на бъднините. За да кръжиш край светлината на черното или златното слънце, за предпочитане беше да си прозрачен. Вятърничавите мисли и те бяха прозрачни, от вятърничавост поемаха чуждите цветове за свои.

Поемането на дъх, когато си вятър, е винаги омесено с вкус на мъглица и на химн. Скриптенето на звездния прах между зъбите, когато ти самият си пращинка, бе част от удоволствието на единението, момичето се усещаше като остро и ръбато, и като течно и влажно едновременно. Ветровете и те си имаха своите строежи, трябваше много разстояния да пропътуваш, за да усетиш винаги изменящите им се планове, въздушните им кули и извити колони, всеки момент рушащи се и изграждащи се наново от самото движение. Наглед пустите пространства бяха обрасли с гори от струи, които се бухаха една в друга и понякога тялото болеше от тези втурвания, красотата не се създаваше от тях, а те бяха нейните рожби, една такава втечнена красота, която минаваше през момичето, та то трябваше непрекъснато да я преглъща и оттласква от себе си, за да продължава нататък при другите. От избухванията на енергии плътта му ставаше гъвкава, но какво беше енергията?

-Това, дето се движи в другото - определяше я момичето.

И още:

-Това, което го има, и когато другото го няма.

И също:

-Задвижването на живи въглени под пепел.

И момичето имаше смелостта да поглъща в себе си избухванията до последния им тътен, да се оставя да им бъде бряг и суша. Гребеше с пълни шепи от енергията, макар че някога се оказваше, че тя я е придвижила надолу, а не нагоре. И да беше преляла чаша или преляло море, все не му стигаха миговете с горещите гейзери на енергията и стенеше за още. Когато енергията потънеше нейде в Космоса, момичето се усещаше като пресъхнала вадичка, някаква бразда в суха почва, по която надали пак щеше да потече. Не се мина много време и край момичето заплуваха съвсем забележими вълни, отначалото се движеха разпокъсано - една напред, друга назад, повдигаха се и се спускаха, настигаха се в движение, те всички бяха прозрачни и не се различаваха по нищо от въздуха, само че то ги усещаше като леки парвания. Детето погледа нагоре към изрязаното косо в каменния хълм стълбище към храма, стиснато от двете страни от тлъстите хълбоци на дълги и огладени тъкмо като бутове скали, сякаш от него прииждаха вълничките енергия и ставаха все повече. Момиченцето почувства, че му става далече по-леко отпреди да се движи, щом прозрачните вълнички го достигнеха и поемеха цялото му телце. Те налитаха вече на групи, удряха го в гърба и го бутаха с все по-голяма скорост напред. Тялото му в ръцете на вятъра разплискваше самия въздух, то гребеше сякаш в огромното езеро, на което дъното беше Земята, нямаше край дълбочината му, защото никой човек още не бе стигнал повърхността на езерото на Космоса.

Добре, ама и от съвсем противоположната страна на пространството се извиха яки струи, които направо го блъскаха в отсрещните скали. Когато кацна на билото на склона, най-сетне детето разбра какво става - големите силни ветрове бяха излезли от леговищата си, в които преживяха изпочупените от тях дървета и храсти, и конопените платна на човешките дрехи, които бяха откъснали и направили на парцали, сега те върлуваха наоколо и хвърляха мрежите си отгоре му, теглеха го с ръцете си на гиганти и по всичко изглеждаше, че неговото слабо телце вече вечно щеше да се носи натам, накъдето те пожелаеха. Момиченцето изобщо не можеше да съзре какво става долу в града, понеже към очите му плюсяха облаци пръст, черни крила и натрошен въздух, то не можеше да обхване с тях опустошението под краката си, затова просто тичаше ли, тичаше. Единствено успя да забележи овчите гърбове, вбити един в друг, които се бяха превърнали на търкалящи се камъни, дали и то нямаше да се затъркаля с тях в следващия момент. Но чудно, то не изпитваше капчица страх, само някакво огромно облекчение, затова врещеше и блееше като овчиците с несвой глас.

Като запратена надалеч тояга летеше то, когато някой го хвана за ръката преди да започне да се премията със страшна сила надолу по склона. Едно лице чернееше до него - искреше с тъмна власт, лицето на онзи Тъмният, сети се момичето, за когото бе толкова чувало, мрачевина от безброя черен и сребърен на бурята, кафеникава плът от борова кора, начупената коса стоеше като разперена шишарка, скулите се срутвяха като червеникавата пръст на горски пролом към масивните плочи на устните – площадка за излитане. Нямаше сили да го гледа, толкова красиво и настръхнало беше това лице, кожата - гладка и подвижна - бе някак в движение. Лицето беше същото онова отвъдно лице, което следеше ветровете и Тракийските хероси и момичето отгоре, само сега устните не бяха свити на фунийка, а бяха плътно притворени, от което още по-видима ставаше тяхната пухкавост и дебелина. Тичаха двамата, но вече ръката му беше в неговата и хич не беше страшно, а смешно, пак ветровете ги въртяха около себе си като вретена и си ги подаваха един на друг.

-Дано надделее южния вятър - викаше момичето.

-Какво? - тръбеше мъжът.

-Отдавна исках да стигна на юг, чак до зимовището на птиците - начупваше се на

парченца момичешкият глас.

Накрая се преметнаха и цопнаха наред едно поточе.

-Наведи глава - пак беше мъжът - престани да ги дразнеш, не стига, че ги извади от бърлогите им, а сега ги и подстрекаваш.

Детето не знаеше какво значи да подстрекаваш някого, но покорно наведе главица, косите му се плъзнаха напред и заблестяха на слънцето, което се опитваше да пробие пушилката на бурята.

-Дай да им кажем да се прибират, а? - искаше мъжът неговото одобрение и замрънка с много нисък и влачещ се глас някакви нечувани химни.

-На кого да го кажем? - недоумяваше момичето.

-На ветровете, момиче, ти не разбра ли, че ти ги изведе от бърлогите им и ти ги пусна да се развихрят? - той държеше с две ръце момичето и бе се надвесил направо над душата му. - Ти разбра ли какво стори, от незнание, разбира се. Всички бели на този свят от незнание стават, от нищо друго. Ами че ти примамил ветровете, от скривалищата им ги измъкна, разжари ги с твоя бяг и с твоите мисли. Хайде, сега хубаво да им хлопнем вратите и да им попеем.

В песните му бяха Коттос, Бриарей и Гигес, това изглежда бяха имената им, мъжът ги славеше като деца на Уран и Гея, наричаше ги смешно ту сторъки, ту петдесотоглави, момичето питаше защо са имената им само три, то мислело, че са повече.

-Не ме прекъсвай, - разтрисаше го с двете си ръце Непознатият, продължавайки славословието си.

-Хайде, ела сега да видим града, има ли оцелели на твоите игри.

-Ветровете бяха излезли да си поиграят с мене, нищо повече – оправдаваше се момичето. В града бе струпан на купчини окапалия от овошките пред къщите разцъфтял и оронен цвят. Още от първата къща взеха мед и вино, старецът, който им ги подаде, увити в ленено платно, заръча:

-И да им кажете на ветрищата да върнат конете, и овцете, и кравите, дето отмъкнаха. И да излезнат от главите на хората, в които влезоха при бурята, за да не се държат като въртоглави.

И на върха на хълма пак човекът пях химни, и пак строяваше Коттос, Бриарей и Гигес, и както ги умоляваше, така и ги укоряваше, и за животните на дядото не забрави, и за изгубения сандал на момичето, и за вдигнатата слама от покривите. Изиспваше в една цепнатина в скалата медта и виното и викаше, че това е възлияние, пееше: "Капка по капка върху покрива на жилището на Великата майка и нейния Син" и много внимателно следеше къде се излива всяка капка, накъде и как попива, та рогата на бика – Син на богинята Майка да лъснат златни.. Накрая облиза глинени купички, в които бе се съхранявало виното и меда, накара и момичето да стори същото и тогава изрече:

-Потопи се в прекрасното, наблюдавай го като вода в шепата ти и то ще прорасне голямо, колкото света. Ти си още дете и не знаеш това, но е така.

-Не, не съм вече какво дете - отговори съвсем убедено момичето и придърпа косите си към лицето си, разпиля ги по него, нишките им зачервеняха, а сред тях лъскавото на очите им натежа от сериозност.

-Откакто те срещнах, не съм дете. Навярно затова съм извикала ветровете - за да те срещна. Мога ли да те погала? - попита момичето съвсем естествено, както би попитало – Има ли нещо в купичката с мед и мога ли да си взема?

То не чакаше отговор, бе вдигнало ръце към червеникаво-кафявата му кожа, по която пробягваха малки бръчици, момичето забеляза, че клепачите на очите му бяха като кръгли шапки на лешници и че от тях очите изглеждаха двойно и тройно по-големи, отколкото бяха, плъзнаха се дланите му, залепнаха топли на скулите, пропълзяха без да се откъсват нагоре и се спряха на слепоочията му. На ръцете му бе топло като в птиче гнездо и ако момичето не изпита остър полъх на срам, нямаше да свали ръцете си от чуждото лице, мъжът нито отблъсна ръцете му, нито ги задържа. Много му се искаше на момичето да зарови ръце и в черната му коса, да подръпне навитите му къдрици, но вече не посмя.

Беше се вече случило. Мъжът щеше да носи по кожата си ласката на това полудевоиче-полудете, което можеше да достигне висотата на главата му, защото бе стъпнало на камъче.

В този миг току-що излюпеното девойче изобщо не си даваше сметка, че е попаднало в плен на една чужда душа. Както не можеше и да знае, че Непознатият е самият БОГ НА ВРЕМЕТО, той щеше да бъде най-първият му любим, преди всички други, за да отвори пътя за боговете в нея. Силите, които бяха избуяли у чудното-пречудно дете, трябваше да бъдат напътствани и контолирани. Задачата му бе да стане учител на детето с божествени дарби, което не можеха да направят доста невежествените местни жреци и жрици.

Двамата се намираха на бряг, на който започваха един друг живот, бурята бушувала в самото начало на този живот, не предвещаваха много мирен път. Смахът бе на лицето на Непознатия, в него се дочуваше ликуващият вик на празнуващите в негова чест: "Саба!". В съществото му бяха сякаш побрани прибоите от ликуващи тълпи, посипани с бръшлян, предизвикани от излятото в гърлата им вино, мяркаха се дългите крака на воините, които се скършваха нависоко в танца, кипещт от онези подскачащи заедно с притежателките им герданчета, които сякаш накокошинваха въздуха, не съвсем ясното къркоре на човешки езици, овлажняващи кожата с целувки, сред врява на не по-малко възбудени от тях птици, върбови клонки, ветрила от паунови опашки, слънца от плодове и всички те усукани ведно от облото тяло на рогатата змия Сабазий, чиито рога бяха забити в телата, та те бяха пощръкляли за ласки. В усмивката му имаше нещо от усмивката на Сабазий, отплеснато и ущърбено едновременно, първо се хвърляше на очи, че по-голяма част от зъбите му бяха изпочупени.

-Зъбите ми ли гледаш? - попита той с кратък смях. Този отривист изблик на смях щеше да пидружава всичките му, и най-сериозните поучения, за да ги направи по-лесни за преглъщане.

-От орехите е, обичам да ги беля като катеричките.

Идването на тайния му любим предизвикваше у него едно невъобразимо умяляване, дошло сякаш от гъстотата на тялото му. Където и да се намираше в този миг, момичето избягваше в някакво скрито кътче, свиваше колена към гърдите си и повече не мърдаше. Незримото му идване от планината Пангей или от Родопите, от Делфи или чак от планината Ида усещаше като теглеща незнайно към какви бездни тежест наред телесните си течности, той се вписваше в нея с пределна бавност, като притискаше отвсякъде органите ѝ, сякаш той сам се бе свил на кълбо и се бе търкулнал в нея, кълбото потъваше все по-дълбоко и тя ставаше все по-дълбока, недрата ѝ се превръщаха в една безкрайност. Това бе потъване, което отваряше един по един незнайни врати в тялото на полудевоичето-полудете – червени корали, извили нагоре устица, кухи отвътре, с гладки хлъзгави стени, една гора от корали, която се движеше вътре в него във все по-трескав ритъм и която изсветляваше до прозрачност. Рогчетата притискаха все по-настойчиво плътта, тя ставаше все по-мека, като плод от презряла круша, като розови захарчета от диня и разкъсан нар, тогава материята беше вече толкова податлива и трепетна, че пропускаше пипалата на коралите из всичките си посоки, те прорастаха в розовия праокеан в него, докато стигнеха връхчетата на мозъка ѝ, та и по-нагоре, откъдето започваше да се пени белота. Коралите бяха двойните тракийски флейти, по които звукът изскачаше на мехурчетата въздух в планинско поточе, в преплитането си тракийските флейти образуваха сталактитови коруби, които удържаха за мигове напрежението. Избухването на жасмин и на тичинки от блясък, на прегорели канелени топчета и на пламтящи снежинки, на излъскани кристали от натрошен кварц оформяше свистяща сфера около тялото му, светлините бяха неукротими, а светът изненадващо се разстилаше като много тиха укротена вечност в лилаво или синьо. Тогава къдрокосата му глава се движеше, устата му беше отворена, когато дораздухваше в нея ветровете. Тялото му се ветрееше из въздуха, заловено за нея само с една целувка. Те двамата сребрееха от сиянията в телата си, превърнали ги в едно пространство, в което те двамата живееха успоредно някакви други животи. Чуваха се шумът от стъпки в невидяни досега градини с наметнати с

ритуални червени дрехи дървеса, двамата с него седяха на ръба на скали, а стръмно долу под тях морето беше врящ син огън, в който проблясваха борещи се остриета на блясъци, които ги осветяваха като светкавици, само че отдолу нагоре. Понякога се държаха просто за ръка, вмъкваха се и излизаха от пещери, очевидно търсейки нещо много важно. Друг път пък се галеха в каменната ниша, издялана за дарове, и те бяха сякаш оживяла сцена от някоя дарена глинена плочка, проблясваше някаква ос, около която се въртеше плътта, и не беше ясно кои тела на кого са. Най-често обаче бяха от двете страни на някакво езеро, което се разширяваше, и те се чудеха как да го преминат, за да стигнат един до друг. Докато гледките свободно се рееха и странстваха, примката на прегръдката им се затягаше до чувството за болка, телата се бяха навързали на възли, всеки възел сложно преплетен, така че най-малкото движение се уголемяваше до невъзможност. Мъзга и нектар капеше от цветята така изобилно, че в един момент телата се оказваха камъче, хвърлено в едно езеро от нектар, камъче от което се разбягваха все по-гъсто наредени кръгове сладост. После камъчето се полираше от светлината, докато от него не се разхвърчаваха искри до всички ъгли на Космоса, а вселената беше просто неговата тъмна кожа, която се диплеше на нежни и бавни гънки, обвивайки самозабвенно всяка звезда, срещната по пътя си, всяка вада на Млечния път. Богът на времето ръсеше в нея семената на времето, епохите бяха само пухчета на върби и на глухарчета. Тя в полусън осъзнаваше, че той отваряше пътищата за боговете в нея. Без времето нямаше как боговете да говорят на момичето. Той гладеше с пръсти яйцето на Космоса, разлистваше познанията му и го търкаляше по склоновете на времената. Знанията за времето бяха тези спирали, които пак пръстите му изтегляха и навиваха, както навиваше косите на любимата си, карайки ги да се засрещат, да се връщат към първоначалната си точка, откъдето бяха тръгнали, да се раздалечават една от друга, заставайки успоредно в пространството, повтаряйки движенията си. Знанията за времето бяха меандри от мъждукащи светлини, които се преобразяваха на плетеници и танцуващи кръстове, на разклонени снежинки и правилни структури на кристали, завихрени в някакви по-големи структури, които невинаги момичето можеше да обеме.

Първият ѝ любим – Богът на времето, я научи да надзърта всеки миг в сумрака на тялото си, в приказното му горене, защото там всеки миг се случваха най-важните неща, да следи движението на цветовете и формите на глъбините, никога да не ги губи от очи, да контактува постоянно с настоящето и да разбира в какви съотношения е то с миналото и бъдещето, да улавя свързването на филизите на лозите, които са се устремили един към друг, да ги подпомага и закриля, вместо да ги разкъсва и смачква от неумение и невежество. Съзнанието на тялото ѝ на любима вече щеше да е винаги част от времето. Кожата ѝ на любима щеше да е само мембраната, която единствено отграничава вътре от вън, но мембрана пореста и прозрачна, най-важната ѝ задача щеше да е да пропуска вътре във вън и вън във вътре, за да е цялостна и тя, и времето, не разпокъсана на парчетата вчера, днес и утре. Вътрешният ѝ взор щеше да е в постоянно движение като градивните частици, нейните и на вселената. Така тя щеше да участва в най-фините движения на плътта в живота на материята, на невидимата ѝ тъкан, изпредена от богинята Майка. Понякога мембраната щеше да се издува до пръскане от новините вътре в нея или щеше да се усеща притисната до смазване от прииждащото отгоре ѝ, от неговото стоварване, но тя щеше да издържи всичко и чрез плавно полюляване и разпределяне на тежестта щеше да връща нещата в равновесието, което желяха боговете.

Детето-полумомиче вече имаше с кого да лудува и да беснее, за другото то не се досещаше. Но над всичко дишащо, влачещо, потъващо, издъхващо и възкръсващо, над лепените ленти и над щръкналите натам, откъдето може да дойде щастието, уши, над тъканите - женски и мъжки, над жасмините на недрата, над вихрите агонизиращи на любовта беше ТАНЦЪТ. Още същата нощ едно дълго, тънко свирукане извади девойката от дебрите на съня, в които съвсем се бе заплела, "Най-сетне - рече си тя насън, после попита - Разрешавате ли да вляза в танца?" Изсвирването я хвърли в дебрите на гората, направо сред гигантския хаос на пищялки и гайди, лири, цимбали и тъпани, израснали от корените

на дъбовата гора. Бухна се тя сред клокоченето от звуци, сред виковете, следващи ехото на вътрешните гласове, сред хаоса от песни, сред ферментиращата гъстота на виното от намачкани от светлините на факли тела, меки и податливи като джибри, всред удавените слънца и те с червен цвят. Любимата се остави звуците да си правят каквото си щат с нея. Сабазий, тлъстата змия, закачаше хората на рогата си, връзваше една за друга главите им, за да си преливат опиянението, изпразваше мислите им до дъно, та да са отново напълно невинни, плюеше отрова в тях, за да я превърнат мигновено в сласт, караше ги да се нахвърлят един на друг не с омраза, а със страст. Рогът на Сабазий въпреки цялата си мощ никого не убиваше, по време на нощните танци Богът-змия бе отменил смъртта, за да се вият телата извън прегръдките каменни на страха. А гората беше не само просвирила, но и проходила, Сабазий даваше на някои от дърветата образи на животни, които заменяха сенките на хората, всеки танцуващ беше снабден със сянката на своето си животно, ръмжеше и виеше с него. В кривозъбата уста на Непознатия се смесваха като за последно резове, охканици и призивни виковете на глухари и пъдпъдъци, остри рязвания от пищялката, която бе набутана между обърнатите му бърни, ръцете му лумкаха по кухо дърво, по торбата на стомаха му, но най-вече по въздуха, той знаеше къде въздухът най-много бумти. Земята взе да изхвърля на тласъци девойката много нагоре, при всеки отскок тя се освобождаваше от нещо, сякаш имаше торба бълхи, та ги сипеше в огъня, дереше си заедно с гърлото чуждите кожи, дето ѝ бяха навлечени. Малкото създание не назнаиваше имената на товарите отгоре си, но ги усещаше как тежат и как дърпат човека не да ходи, а да стои на колене, че и плъснат оземи. Когато нямаше вече какво да го спъва, когато нещото бе издрано до шушка, тялото на момичето взе да прави това, за което бе родено - да се извива с бръшляна по къдрите на Сабазий, които леко разрошваше с нокти от водни блясъци, да изписва копиевидните движения на лъчите, които избиваха от огнената плът на земята и от най-далечната зезда. Странни бяха тези лъчи, те се стрелкаха из нея в бясна последователност, по стъпалата ѝ имаше вече черни дупки от жарката им същност. Кучетата с побратимите си вълци се надпреварваха да я прескачат и ближат по топчето на нослето ѝ, перата на пернатите драскаха пътеките на екстаза по кожата ѝ, топло тупкаха по нея топчиците на дива и питомна твар, а огньовете на факлите от свитата на Сабазий валяха по кожата ѝ и вместо да я изгарят, я оглаждаха. Така вътрешните пламъци само облагородяваха плътта, като я правеха съзвучна на желанията, за да не се унищожават взаимно копнежи и тела. Нямаше защо да пита откъде се бе взела тази бухнала женска телесност, която повтаряше действията на ритуала с размахани овчи бутове и ритуални брадвички, впили зъби в жилите на времето. Понякога целите женски тела политаха в ямите на мъжките гърла, сякаш бяха овчите бутове от вакханалиите, там се срещаха с предишните жени на някогашните им любви. Такива срещи бяха шумни и кавгаджийски, жените се хващаха за косите вътре в мъжа и не излизаха обратно навън, докато не си издеряха очите с нокти. Сетне ходеха сума ти време слепи, че се и налагаше да обясняват – мене ме ослепи кучката на този и този. В един миг момичето прие огнения дар на шишарката върху тирса на Сабазий, почувства се пронизана от екстаза. Там, на високото, тя почиташе Танца, танца на облаците и на дъждовните им капки, танца на зелените и сини пера, танца на временната плява в тревите на извънвечното, вихрушката от тържествените кръгове на идващото и отиващото си, оплодяващия танц на семената в синята пустиня на Космоса. Танцът бе плащ, хвърлен над всички болки, танцът сладострастно разкъсваше болките една по една, танцът се хранеше тъкмо с мършата на преживяното страдание, измъкваше го с ловките си геги, разхвърляше го под нозете на отдадените на веселието, почистваше от него телата, за да не въонят. Когато нагази в най-дълбокото на танца, стана най-страшничко, шишарката на Сабазий прорасна колкото тялото ѝ, тогава изведнъж цялото невидимо нощно слънце, което си бе в момичето, го засмука в себе си и то проплака, измъкнато из корен. И после се случи неминуемото – всяка част от нея се снабди с очи, очите се разбяха и всяко око виждаше различни фантастични пространства, кръстосваха се погледите на тези вторачени очи и така се засрещаха каменни сводове с нацъфтели поляни, гънки по пясъци с морски проломи и

прескачащи сенките си във водата делфини. Очите на частиците ѝ бяха безбройно количество малки слънца, които Непознатият взе ловко да лови, като светулки ги лепеше по себе си, по челото, по гърдите, по косите си.

-Никога не съм предполагала, че съм развълнувала толкова много очи за гледане.

Неговите думи в незаглъхващата шумотевица идваха сякаш от много отдалече:

-Усети ли ги най-сетне? Чувстваш ли, че можеш цялата вселена да обемеш? Само трябва да не спиращ да се движиш. И никога да не пускаш каменна котва в скръбта. Скръбта е най-плътното затъмнение. Тогава човек наистина не може да провиди по-далече от носа си, заслепението е пълно.

Плъзнато като риба, обърнало корем върху тревите, накрая момичето улови процедиците се между пищялките му думи:

-Тялото ти вече може да разказва, понеже самото то е очите на времето. Не му отказвай никога танца. Нека крайниците последват криволиците на някоя завихреност или просто струйките на някоя енергия, избуяла за миг. Нищо от идващото няма да ти се изплъзне, ако го нарисуваш с тялото си.

Девојката оглеждаше очите на частиците си, за да се извае сама отново:

-Е, добре, вече съм на чисто и с ветровете, и с танца, и с людето - момичето питаше коя ще е следващата им лудория.

Окъпаният от танца им свят заслужаваше нещо добро и красиво. С Непознатия изчакваха тържественото пришествие на слънцето в корубата на един дъб, която делеаха с рояк диви пчели.

-Някои хора са затворени така в питата с мед. Седят си, чучнати веднъж завинаги в килийката с мед, гоцават се със сладкото и вземат килията си за небе. Затворът им е гледната точка.

Сутринта двамата впрегнаха в лъчите на очите си по два гълъба - да изорат хубавичко една ливадка. Клатеха се важно тлъстите телца на птиците, източваха в такт шиш, а те им подпяваха, но много внимаваха да не излетят преди да са си свършили работата. Сетне чевръсто се закатериха по шумака на околните дъбаци и оттам започнаха да пускат на всички посоки семенца, които дъхът на гората внимателно поемаше и спускаше там, където трябваха.

И отново очите в девојката се събудиха, отново невидимите пръсти на Непознатия сякаш се плъзнаха по нея. Всъщност той никога не я бе докосвал. И въпреки това в нея зашептя копнежът от самата мисъл за мислените му пръсти по кожата ѝ. А дали появата на неговите мислени пръсти във фантазиите ѝ не беше резултат от действителното му желание?

Вероятните му желания растяха в нея и получаваха отговора на нейните мисли.

Действителността, в която се любеха, беше съвсем друга действителност. Действителност, съградена само от копнежи и от това, което е над тях, те двамата бяха черни от нажежаване цветя, които поглъщаха отсрещния с пипала от листи. Това бе много по-опасна любов от всяка друга, една любовна игра на ръба, в която преувеличението бяха така гигантски, както размножаването на желанията. В нея напълно бе прогонено търсенето на смисъл, което неотклонно се промъкваше във всеки жест и във всяка причина, претендираща за следствие. Тук липсваше и постоянният праг на мярата, в нея мяра просто не съществуваше – ако издържиш, издържиш, ако не успееш да събереш частиците си след любовната игра, те ще се скитат нейде из космическите мрачевини, питайки една за друга.

Любейки се така, те имаха усещането, че сами са се заклещели в една пукнатина на времето, която още по-силно ги притискаше един към друг.

Част от семената си времето изсипа на различни места - за една нощ пораснаха билките за гърлобол и за любовна треска, за леко раждане и леко умиране, за влизане в главите на любимите, за източване на мисли или на гной. Ливадката бе умножена и с други ливадки, едните ливадки щяха да са само ложе за болни и влюбени, другите - ниви за бране, там нямаше никой право да стъпва до деня, който бе отреден за събиране на билки.

Като я изучи на изкуството на любовта, Богът на времето външно изчезна, направи се на

Онзи, който не съществува, макар че тъкмо той беше съществуващият винаги. И макар че се бе вече завинаги заселил в тялото ѝ, остави я да се справя, както може, с усвоените умения. Той не се бе разкрил пред нея и тя беше в неведение с кого се бе любила. Той не ѝ бе спестил нито една от мъките и терзанията на изоставянето, овладяването на наученото трябваше да израсте тъкмо в самотата ѝ. А тя така се гърчеше в страданията си, защото мислеше, че изживяното бе напълно безполезно и следователно и тя самата бе безполезна.

Положи тя съкрушението си в ума и взе да се учи да ходи по него, ако и да ходиш така беше много болезнено. А не смисляше, че след неговите ласки можеше да минава по мостове, изградени от косъм, да се изкачва по мислите на хората като по стълба и оттам да съзерцава живота им, без да е нужно каквото и да е усилие. Тя трябваше да свикне, че любовта може да ни вкарва в заблуда точно така, както може да ни отведе право до истината и да оставя криволичещи рани, както и можеше за миг да слепи най-страшния разрез в живо месо. За да потвърди тези си противоположни твърдения, той я караше един ден да мисли, че ще го очаква до сетния си ден, а следващия да го преследва из паметта си с най-люта ненавист, опитвайки се да прогони спомена за него.

И момичето си мислеше, че съдбата му ще е вечно да тъгува. Детето бе вече девойче и то влюбено девойче, което се придвижваше насън и наяве, което ден нощуваше и нощ будуваше всред сомнамбулните жестове на Желанието. Желанието, което пееше химните си за праведността на телата и тяхното втурване към Свещения източник. Не можеше то да проумее защо, след като Свещеният източник е до него и стъпките на Желанието се извършват със собствените му крака, не можеше да пие от него. Оттеглянето на тайния ѝ любим бе издигнало преградата между нея и това, което единствено трябваше да ѝ принадлежи по право – Свещения източник.

След като сълзите не доведоха обратно любимия ѝ, нито заклинанията и молитвите, нито стиховете, които му посвети, нито твърдите пириони на вярата, зачукани в небесната памет, момичето хукна към ДВОРЕЦА - племето му осигуряваше пълен достъп до всичко, тъй като чакаше много от него. Нему единствено беше позволено да се лута навсякъде из каменните свърталища на царете и боговете, да е свидетел на възходите и на паденията им. Можеше да занича зад маската, която владетелят току-що бе свалил от лицето си, след като бе излял виното от фиалата в гърлото си, голямо като гърлото на златните мини. Маската беше леко сплескана от камарите време, та очите зад нея изглеждаха разногледни, но иначе поемаше глътките въздух като новородено. Маската – полирано езеро, изляно върху пейзажа на миналото – браздяха я чертите на лицата, преминали през нея, веднъж беше строга, друг път усмихната, та чак захилена. Зад нея се виждаха царските смърти и възкресения по стъпалата на мистериите, виждаха се някогашните владетели, с които сегашният цар делеше славата си, те бяха неговите предишни имена. Зад маската бяха полемиките, които той щеше да води с боговете и със смъртните, думите залепнали под небцето му, но още неизречени, гневът, който щяха да довлечат върху главата му. Както и най-важното - колко още царуване му оставаше. Това момичето още не му бе споделило, но по заобиколен начин му го казваше - "Бързай, моля те, бързай!" И смутено се питаше как можеше да направи страшната му смърт по-приемлива. Извлечено от облака на ума светило, маската диреше новите умове, към които да се закачи, а момичето береше предчувствията си като плодове в свещените горички на боговете.

Тук можеше да си играе с местните идолчета, като ги слагаше в устата и опитваше дали имат вкус на сол или на мед, гадаейки от кои каменоломни е добит камъка им, но и да разравя купчините дарени фигурки от Угарит и Мари, от Египет и Шумер. При тях се забавляваше да отгадава желанията на кой владетел бяха запечатани в тях и доколко се бяха изпълнили. Понякога ги поглъщаше с плътта си, за да установи доколко татуировките им се свързваха с татуировките на нейната душа и дали не се получаваше някакъв вдъхновяващ текст.

Момичето клечеше пред глинените и каменни олтари и прокаряваше пръстчета по улеите на украсата им, пипаше и броеше пъпчиците, триъгълниците и квадратчетата по ярко

оцветената им повърхност и следеше вървите на изреченията, които се точеха от тях като черва от животински вътрешности. Тогава ставаха съвсем ясни и зоните на луната и пътищата на космическите тела. Така то влизаше в пресните дири на звездите, които го отвеждаха в леговищата си с натрупаната като димяща тор мъдрост. Момичето пипаше свещените предмети и даровете и възстановяваше занемарените от жреците връзки с Космоса. Екот и скърцане се носеха сред залите от бега на глиганите по фреските, които се опитваха да изместят въздуха, всеки беше ловец и дивеч едновременно. В околото на Конника – нови пространства. В някои мигове ловци и глигани съумяваха да прескочат времето и да се озоват извън него и извън ловната сцена, извън вселената – сами и свободни навеки. По билата на божиите помисли бушуваха урагани и ледени ветрове навяваха бели мисли. Лавини се откъсваха в галактическото пространство, задвижени от погледа ѝ накриво, но тя имаше куража да стои на пътя им.

С поглед Хионе – така се казваше девойката - изяждаше и всичко видно и го пускаше при семената на времето в себе си, които Богът на времето беше посял без нейно съгласие или уведомление. Тя проправяше правилния ход на реките, затиснат от паднали скали или израсли гори в леглата им, като изливаше течности от ритуалните съдове за умиване и пускаше в струенето им да падат с плясък пъстървите, мрените и бялата риба, за да има племето нещо за ядене. Понякога затваряше всички врати, за да чува в пълния мрак гръмовните звуци на случващото се из небесните сфери. Гледаше мрака с отворени очи, докато от камъка не излезеха зазиданите в него образи. Тогава неминуемо от дълбините сред гигантите – китове от световния океан - се появяваше образът на Непознатия, който пак по своя си начин, без себеразкрития и в пълно мълчание я обладаваше бурно и мъчително заради траещата им раздяла. Както не се сещаше за произхода му, така девойката не се сещаше и за мястото, която ѝ бе определила общността - на бъдеща жрица. Вървеше тя, моташе се и щъкаше, прекарваше във вселенските и галактически пространства деня и нощта, минаваше като вихър от галерия в галерия, от орбита в орбита, отключваше и заключваше светове и страхотно се забавляваше. Понякога пробваше каменния трон като го ползваше за пързалка, разпознаваше фигурите, които сякаш да стоят на него и тези, които отпадаха от пързалката още преди да са стигнали до нея, много ѝ се искаше на Хионе да каже на бъдещите владетели - "Вижте задните си части на този трон, колко са досущ еднакви, та не се възгордявайте и не бързайте да се избивате един друг." Тя неизменно съзираше двойното владичество – на царя и на онези, които го ръководеха отгоре, и броеше грешките на едните и на другите, нерядко грешките на боговете се оказваха повече от тези на самия цар, но на тях съвети не можеше да се дават. Всъщност дворецът беше целият от слоеве, които момичето достигаше без усилие, благодарение на Бога на времето в него, когото така искрено вече мразеше за това, че я беше изоставил.

Хионе току се спреше наред някой сън и от него се надигаше глава някое изпозабравено време, тя надаваше победоносен вик и го вкарваше обратно в реалното време, за да се обърка действителното дотолкова, че да постави всичко под въпрос. От такъв вик живите воители започваха да прииждат към някога съществували ситуации, мислейки, че някой ще ги поведе нанякъде, а най-много да попаднеха в обятията на изпъчили гръд вместо щит амазонки. Грозна и величава победа вещаеше този вик - победа над времето.

Богинята Майка, която бе създала Сина си, бе открила на Хионе как да замесва всяка твар в тестото на любовта. На любовните стонове пригласяха боите от фреските по стените и мелодиите, изпяти от съчетанията на различните видове и размери камък. Широко и високо бе дворецът, краят му не се виждаше ни нагоре, ни настрани, прихлупил бе самото небе, за да служи на родната земя, цяла планина бе той, в нея образите на стихии бяха от божествена материя, тъкмо тях следеше бъдещата жрица, не позволяваше образите им да са кървави, а само тънки и незрими, забулени в мъгли. Тя много бавно и зорко ги разбулваше, внимаваше реките да не потекат една срещу друга, гледаше ветровете да хвърчат достатъчно високо, за да премитат звездите, но не и хорските покриви, хич не я бе страх да стои на среща им, те бяха по-скоро участници в детските ѝ игри, отколкото

нещо плашещо.

За двореца се знаеше, че строежът е започнат със създаването на света, всеки камък в него съответстваше на един цикъл от времето. Затова и тя постоянно хлътваше в различни завихряния на време и повтаряше извършени от други вече движения и обиколки от мисли. "Мои ли са, не са ли мои? Несвоя ли съм?" - питаше Хионе. Създанието беше като замръзнала река, под леда можеха да се съзрат рибите, биещи се като човешки вътрешности в ръцете на боговете и всичко онова живо, което бе защъкало в самото начало на света, онези миди, дето бяха пропътували световния океан дотук и бяха се окачили на шиите на жените, а мидите, изработени от злато, раждаха бисери в покоите на царете. Под тънкия лед бяха видими корубите на костенурките, които в ръцете на първите воители ставаха щитове, а в ръцете на първите музиканти - лири. Пришълец бе девойката в тази огромна къща на паметта, както наричаше двореца, "Къща и каша" смееше се тя, стаите я водеха назад и напред във времето, с радост се объркваше и губеше посоките, за да ги преоткрива. Опиянена от своеволията им, Хионе се отблагодаряваше, като вадеше обитателите им от вцепенението им:

-Спомнете си, само си спомнете за яростната мисъл на бичата глава и за замаха на двойната брадва, за танца на Ромфеята в огъня и вие отново чрез знаците им ще сте свободни в този свят, а и в другия свят - под лъжичката ви. Вие трябва само да общувате с тях като поданици на небето. Или вие сте просто плашливи?

Пред двореца стърчеше една скулптура от камък – на прага, на който свършваха строежите на боговете и започваха бъркотиите на човешките. В съня си Хионе беше още камък, подкаран от лирата на певците, тя много искаше да узнае какво си мечтаеше камъкът. Ноздрите на статуята потрепваха живи, тя ставаше румена от прилив на кръв, клепачите се вдигаха, тогава човек не можеше да се откъсне от погледа на очите ѝ, колкото дълго стояха очите отворени, толкова дълго човекът оставаше сам вкаменен. Той трябваше да изглежда виденията, които статуята му даряваше, да изслуша дума по дума пророчествата от оракулската ѝ уста. Хионе се заравяше в торта на оставената да отлежава мъдрост като прибавяше към нея пръстта изпод ноктите си, която се бе насъбрала при драскането нагоре по определената ѝ пътека живот.

А после – после грабваше слънчевата пита на лопена да ѝ прави сянка, тръгваше по полето да изхранва птици с думи, лъчи да оглажда с дъха си, вятър да прави на сгорещеното слънце. Тя сама си пееше и се въртеше около себе си. Ако някому бе потрябвала – да я намереше в кой химн бе влязла и в чия глава. Захласваше се по блясъците, приемаше риска, че това можеше да свърши с ослепяването ѝ от черното им слънце. Не знаеше, че тъкмо семената на времето в нея я водеха при семената на гората – искаше, ах, как искаше времето да се откъсне от самото себе си и да си почине. А семето на гората бе хвърлено с пълни шепи надалече в невидимото. Хионе флиртуваше със злата пеперуден на гората, с билета мъхнати и торбести, с търсеци и изнурени от целувки устни цереше въздуха и очите, които го галеха. Така очите ѝ не само гледаха, но пробуждаха вълни. И сред тях тя намираще копнееща светлина. Проникването в насладата от слънчевия лъч бе така необяснимо. Подмамваше реките в себе си да излязат от руслото си, рушащи, те вече знаеха кои са. Или пък гледаше света – гол и невинен през вълшебната сфера на глухарчето, преодоляваше разстоянията чрез снежинките на неговите семена. И пътят от небето до пръстта и после нагоре по стъблата последни на тревите придобиваше завършеност. Общуваха си с любимите си перуники, приютили най-тънкото було на заранта, блещукането течено на въздуха. Цветът на перуниката повтаряше извивките на целомъдреното лоно на собствената ѝ неизследвана плът. С тези цветове вселената се смалчаваше до перушинка върху нейното крило. А като се размесеше с хората, разменяше купища добро за зрънце надежда, колкото птиче око, напредваше към сърцето на омагьосания кръг на света. Но размяната не спираше дотук, сетне се сменяше надежда срещу смях, смях срещу бяло петно, срещу празно пространство за игрите на духа – девствената радост да си за миг някой друг. И отново, и обратно. И надеждата да бе куца, а доброто – някогашно зло, накрая тя правеше най-сполучливата размяна – себе си срещу

шепа сън.

Но главното ѝ място за игри беше отвън, където се строеше новият ХРАМ, колко столетия го съграждаха никой не можеше да каже, по възрастта на околните надгробни могили може би можеше да се изчисли, но никой не се залавяше за подобни пресмятания. Все още звездобройците диреха местата, подходящи за зали и за тронове, за да са благоугодни на небесните обитатели, а здравеняци режеха с пръсти скалите като мека глина или пълнеха с въздух камъните за стъпала, та да са им като опната нишка ръбовете. Като от небето валяха късове чуждоземен камък, едни извикани тук от мислите на ръководителите на строежа заради красотата им, други - заради това, че бяха "говорещи камъни", чиито думи се чуваха през девет планини в десета. Имаше и по-особени камъни, които трябваше да осигурят връзката на Храма с небето, за тях най-много трябваше да се внимава, понеже поставени на неподходящи места, можеха да объркат цялата картина, която небето получаваше за земното.

Свършените триъгълници се завъртаха нажежени, свистяха, описвайки окръжности и сфери, проектираха бъдещите вкаменени мисли, които щяха да поддържат градежа и въздуха над него, но и мислите на небето за Храма. Тайното знание пък затваряше под десет печата истината, снабдяваше я с жестоки острия. В един само миг свършените триъгълници се упокояваха, насочени към абсолюта, оформящи неподвижността и непоклатимостта. Всеки техен център си имаше звезда горе, с която Храмът общуваше. От строгата разграфеност на строежа, от човешкия опит да се подреди хаоса Хионината душа си почиваше край Марица. Хвоцове в мочурливите места край Марица бяха гора от фалоси, повтаряща онази каменна гора от фалоси на Побитите камъни, дали и те като каменните си събратя можеха да привлече енергиите на божественото семе на звездите? Те бяха същите като златните кухни фалоси, в които се събираше семето на царете-жреци за утробите на избраните жени. Очите на Хионе се спираха върху отраженията на тополите във водата - защо ли те не се плъзгаха като лодките по повърхността, а се спускаха стръмно надолу? И те ли имаха отвеси в себе си както хората, като отвесите при строежите, за да могат да стоят изправени в къдрещите се вълни? Когато въртопите на Марица бяха най-силни, с тях се появяваха безспирно и мечтателните черти на реката, избягала от настойчивите ласки на сушата, спомнила си как е направила от Голямото езеро море. От шепата почва горе между скалите се надигаха бодливи кактуси, които пълзяха и я достигаха, на върха им цъфтяха месести цветове, чиято плът бе така вкусна за ядене и я насищаше със слънце. Черните кръгове, появили се пред очите и от изтощителното слънце, се въртяха навътре в гъвкавата почва и дълбаеха люлеещи се утроби, утробата на богинята Майка бе умножила вместилищата на живот, в синкавия дим пред огнищата се провиждаха цяло племе нови деца.

В жулещото слънце на Тракия най-много селища се бяха опнали на припек край вода. Като патици се клатушкаха селищата по извивките на Марица, натапяха човки и нозе в нея да се разквасят в жегата. Не беше река като река Марица, тя беше Реката – Потоп, Реката – Море, предизвикала потопа и образуването на морето, тя бе пълна с виковите на удавените градове, през нея течеше мозъкът на онези изчезнали заради нея познания. Жилищата от кирпич край реката издуваха жили, зацапани от пепел на огнище и петна вино, опъваха вратове от комини, завършващи до един с най-разнообразни глави на богинята Майка - весели натрупвания на бърни и подвижни ноздри, тъмни проломи за диханията на свръхестественото. Богините Майки на покривите не спираха да изричат: "Обичам те, слънце, обичам те, луна, аз съм ви погълнала, затова коремът ми е слънце и коремът ми е луна." По тези глави на богинята Майка ставаше ясно кое семейство какъв неин образ е успял да извика от нищото, а всичките те си общуваха и изглеждаше така, сякаш къщите бяха жените на селото, приседнали да поизчистят изровените корени от пръстта или да стрият насъбралите се в кошовете лимец с камъните за мелене. Хионе се опитваше по какви ли не начини да задържи образите на богинята Майка, от гулиите, които изравяше, отделяше грудките, които напомняха за нейната маса, с кремъчното ножче само дооформяше корема и очите на триъгълната глава и ги раздаваше за късмет. Намираше си

камъчета, в които гърдите на богинята бяха свити юмручета, боксиращи въздуха, разпределяше ги сред поклонниците, които прииждаха от всички далечни посоки, подаряваше им плодovitост. Гнездяха къщите в клоните на световното дърво и изхвърляха само обелки на плодове и сънища от праговете си. Къщите бяха направени от плътта и от костите на обитателите си, които гонеха страстта в накокошинените южни нощи. Плътта бе глината, костите – дървените преплетени клонки на плета. НЕПРЕДВИДИМОСТТА НА ЖИЛИЩАТА бе само част от човешката непредвидимост, днеска бяха тук, утре се носеха като салове по реката, обичаха да се катерят по хълмовете и да се притулват в проломите на реката, толкова надълбоко, че се налагаха специални ритуали, за да ги примамим отново на светло. По цялото течение на реката се точеха те, обиталищата на първите хора на тази земя, тежки на тъма и топлина бяха те, наносите от реката бяха застинали в керамичните им елени, в женствените им преженствени идоли, в празничната самовглъбеност на есхарите им, домашните божества бяха първите заселници на къщите, реката като сама бе омесила от мокрите си пясъци глината в тях.

Краката на Хионе бяха щастливи крака, крака на човек, който носи щастие, затова я канеха навсякъде по поречието на Марица да утъпква подовете на новите жилища – да е спорна стъпката на хората в тях. От червените устни на земята, в които най-много бе попило слънцето, бе червената глина, с която се мажеха подовете. Целият под ставаше на червени устни – да ти се усмихват и да те целуват, когато си почиваш. Имаха кръгли отвори къщите – да влиза светлината и да излизат лошите спомени. Всяка жена премиташе старателно къщата си заран и внимаваше да не се забута лош спомен в някой ъгъл. Жените изхвърляха лошите спомени заедно с боклука между къщите. Това затрудняваше много Хионе, нали си беше чувствителна, грабвах я лошите миризми на душите и лошите спомени, мятаха се на гърба ѝ, гризяха душицата ѝ, “Къш – бранеше се тя - не сте мои, чужди сте, какво все ме причаквате, дирете господарите си, аз не съм ви никаква.” Хионе бе и майсторка на пещи. Пещта трябваше да е толкова умна, че огънят в нея да знае доколко да се нагроява, за да не се напукат и натрошат керамичните съдове, които се пекат в нея. Затова Хионе, докато извиваше пръчките на купола ѝ, докато редеше камънчетата по пода ѝ и мажеше червената кал по нея преди да я опали, за да изгори дървения ѝ скелет, нареждаше дълги наставления колко топлина трябва за този или онзи съд: “То да не е само да гориш и да пушиш!” Накрая Хионе сама се настаняваше в огъня. “Трябва да съм с огъня - казваше си - да знае колко и кога да топли, да заякчава глината, не да я унищожава, да знае да я гали и оформя.” Керамиката беше като човека, при едно изпитание човек ставаше сияен, при друго – почерняваше. Та и тя – при едно изпичане можеше да стане черна, при второ – червена.

С ГЛИНАТА Хионе правеше това, което си поискаше. Представяше си морета, кораби, пристанища, дрезгав рев на чуждоземни животни, тежки лиани самотност по нозете на корабокрушенци, докато я месеше, плескаше по камъка и отново я месеше. Изтегляше от топката глина форма на круша, на ябълка или на дюля и после хитро-китро изчакваше. Понякога прораставаха на издутото коремче пъпчици, понякога дръжки като рогове или като ръце на бременна жена, подпряла кръста си. Най се радваше на неочакваните хрумвания на глината, когато ненадейно съдчето пускаше крачета, сякаш се канеше нейде да ходи – до земите на фригите, на мидите или на троянците. Не че тракийската керамика и без крака не беше вече стигнала дотам. Съдчетата с крака бяха като паячета, а паячето означаваше гост вкъщи, та хората гледаха да имат у дома такива съдове. Хионе отпечатваше в глината дланите си и врязваше в нея ноктите си – ръцете ѝ да си играят с децата на къщата и когато нея я нямаше вътре – какъв по-весел начин на сдружаване. Обичаше да прави съдове за съответната стопанка, затова някои бяха с издължена шия като домовладелката, а други бяха издути и гърдести, някои – трътлести, други – изящни. По нейните съдове под устието щръкваше нос, впиваха се навътре очи или пък съдът ставаше на утроба, а от единия край на утробата се изтегляше тънко женско тяло. Сменяше графита, бялата паста, бялата и червена охра, но като че ли слабостта ѝ беше черната полирана керамика.

Глинените ѝ идоли често кръстосваха или вдигаха ръце, сочеха гърдите или корема си, не стояха мирно, някои пък се килваха назад, приседнали сякаш пред къщи в следобедна дрямка. Хионе един ден разбра, че духът на хората танцуваше. Как го разбра – върху топката глина се бе отпечатал образът на човека отсреща ѝ. Не го бе канила, но той се бе настанил в глината. По същия начин скалите бяха приели лицата на херосите на бесите, така животът в Родоп се разиграваше пред очите им. И глината на паницата се бе украсила с портрета на човека, надвел се случайно над нея. „Няма нищо случайно – пак си напомни Хионе – това е очевидно лик на човек, който трябва да бъде съхранен за племето. Някога някъде той ще играе съществена роля в битието на племето.“ И тя започна да изпитва бъдещата роля на насъбралите се край глината. Чието лице полепнеше по глината, тя него не можеше да напъди. За тези ѝ портрети я даряваха най-богато, през целия си живот не можеше да изпие дареното ѝ вино за тях, налагаше се да организира пиршества, в които се опитваха за пръв път паниците и съдовете за пиене.

Пръстите ѝ охотно работеха с глината в една влажна утрин, когато облаците горе си даваха гигантски битки. В нея прошумяха перата на близкото небе и гърдите на оформящата се богиня Майка станаха плуващи острови в необятния простор, пак вятърът чрез пръстите ѝ раздели високите води на две и нейде между тях сякаш напираше да излезе неродената мома, глиненото цвете на Богинята събираше пчели. Глината около ръцете ѝ сама се навиваше като около ствол, невидимото дърво тежеше в ръцете ѝ, та те бяха достатъчно бавни и опипващи туптенията на земята. Не щеш ли, по повърхността на оформящия се съд мина предпазливо катеричка, опашката ѝ се къдреше нагоре и надолу и оставаше плътни равномерни снопове следи, всяко косъмче се беше отбелязало. Нямаше съмнение - това бяха извивките на една мелодия. Хионе грабна струята светлина на човечеца, наклонил се над съда, който толкова желаше да притежава. Светлина обточваше всяко тяло, било на човек или на звяр, и най-дребната мухичка летеше сред свое си слънчице, на някои лъчите бяха планина, на други - опоскана перушина. Грабна Хионе струята светлина, която се беше огънала заедно с човека над нейното творение, преобърна я като ловък хищник във въздуха и я остави просто да се разпръсне във всички посоки върху сложената с дъното нагоре паница, както се разбягваха сламчиците на лъчите около менхирите. Летяха си сламчиците светлик безпрепятствено, всяка по своята си линия, стигнеха ли менхира, полепваха по него изправени, сякаш са неговата си козина и го караха да изглежда настръхнал. Застанеше ли човек в близост, като нищо и той щеше да щръкне на него - сламка сред сламките.

Хионе се хвърли към нова струя светлина, този път на една жена, която переше в реката, зашиба със светлината на жената една голяма купа, както жената стръвно мятеше прането си във водата. Запени се въздухът дотолкова, че нищо не се видеше, когато се уталожил обаче, през него се провидяха цели-целенички кълбовидни мълнии по изгладеното червеникаво-кафяво глинесто чело. Оставаше само Хионе да мине отгоре с бялата паста. Сетне Хионе съвсем се развихри, защото усети, че светлината никак не се страхуваше да се покаже на видело, стиснала за гърлото струите светлина, изхоцдащи от хората, ги изцеждаше цели или почваше да ги скубе като перушина, така че само определени пера да кацнат върху повърхностите от глина. Дърпаше енергиите за опашките, докато шаваха в ръцете ѝ, взираше се развеселено в това, което чертаеха, макар че понякога отпечатъците бяха съвсем неясни и замазани. Ширнаха се по съдинките крайбрежия от спирали, хълмове от меандри с подскачащите на куц крак, по двойки, смесено или разделено следи от звездни пришълци, разпериха се отгоре им гърбове на чайки, небесни копачи изхвърляха звездния си прах право в тях. Хионе накланяше гърнетата и така можеше да обере с език цялата им сладост. А тези, които не ѝ харесваха, мокреше и омесваше отново на топки. Мързелива, напечена от следобедното слънчице, хич и нямаше представа какво щеше да ѝ се поще да измайстори от тях. Добре, че пред очите ѝ се мярна червеноокият питон с жълтите дискове по люспестото тяло, дисковете се огъваха с всяко негово движение и така приемаха нови форми. Само за няколко мига Хионе се преобрази и отново стана онова лакомо за дейност същество, което бе готово да пресъздаде света по своему. Тя разточи

един макар и кафеникав диск, изглади го с предана нежност с длани и когато се увери, че е съвсем кръгъл и правилен като кръговете, собственост на питона, който не сваляше червените си очи от нея, изтегли под него три дебели крачета и една виснала до земи утроба, която бе готова да побере дете-великан. Появи се есхара с вдигната към небето прелюбопитна главица, слънцето дотолкова ѝ бе изпило силищата, че тя се сви до него като белият питон и в съня и засветиха ококорени червените му очи.

Събуди я студът, когото се опита да стръска като тигърче - капките вода от козината си. Лунната материя се стелеше над нея на едри дипли, ако не ѝ беше така люто студено, щеше да се излежава и да лочи лунните мухички с кожата си. Когато разчупи с тяло студа, видя на повърхността на глинения диск да подскочат рибки, до една златни, трупаха се по есхарата сякаш това бе единствената повърхност, застанала срещу дълбочините на простора. Очевидно безкрайността не бе равнодушна към диска, защото по него се открояваха линиите на някакъв небесен лабиринт, пресечените спирали на завихряния, стъпките на пришелци, коя беше тя да можеше да предотврати това космическо нашествие. Не искаха очевидно божествените енергии просто да се реят, те искаха да бъдат уловени, отразени и тъкмо делото на нейните ръце беше най-прекрасната възможност за тях.

В следващите дни нови и нови златни рибки от космическото езеро приютиха новите есхари, тъмнината неумолимо ги изтласкваше към изчисления от тях бряг, беше изумително, че те признават за пристан меката, още топла от ръцете ѝ глина. Въпросът - защо се бяха насочили тъкмо към тях не измъчваше вече Хионе - тяхна си работа, нейната пък беше да им доставя нови и нови есхари за игрите им. Броят на домашните олтари се увеличаваше безспирно и накрая есхарите заприличаха на стадо бикове с щръкнали нагоре позлатени рога, готови да изтърбушат висналия като на есхарата корем на небето. Хионе подари първата есхара на първия ловец, който мина край каменното и ложе:

-С това ще ловуваш животните от небесните лесове. Носи го на жена си да го сложи до огнището, да пази дома ви, но и небето да не вземе да падне.

Непроницаеми бяха обърнатите към прииждащото сетива на есхарите, те напрегнато диреха процепите в него, за да сучат соковете му. Лудо се забавляваше Хионе със завъркулките по графитната повърхност на глината преди да се сети, че това бе нещо повече от забавление. Различните небесни обиталища пускаха котви в глината и всяко олтарче се разсънваше със звездни очи. Хионе им благодареше, че не се откъсваха още от нея, за да полетят тържествено нагоре, тези огромни бръмбари, използвали от земната тор, те бяха като фигури на герои, гледка величествена и епична. Нямахте съмнение, че те се движеха в тъмнината, но къде Хионе можеше да помни всяко тяхно разположение, глината и звездите се отдаваха взаимно като небето и земята с неподозирана всеотдайност, та се виждаше как отскачаха искри, студени и остри. Дошлите от Космоса дискове се огъваха в глината и се превръщаха във фунии, цветя, чаши или просто в това, което най-вече бяха - набръчкани уши. Понякога Хионе изпитваше ужас от силата, с която те раздираха тъмнината и се носеха напред, оглеждаше се за зловещи сенки, които неминуемо също подскачаха наоколо, в миговете, в които се оформяха, се чуваше громолене на къртещи се камъни и плясък на свличащи се грамадни маси води. Тя завираше нос мигновено в лабиринтите, щом се изпишеха по съдовете, разгъваше ги сякаш бяха царски пелерини с безброй апликации, проследяваше разклоненията им, ровейки за символите, изляти в апликациите. Тичайки подир небесните дискове, носещи вестите, краката и се увиваха в стъблата на някакви цъфтящи в лилаво бобове и коприва от други галактики, по тялото ѝ почваха да се развяват парцаливи лишей, свлечени от извънземни гори, засрещаше небесни глигани, които се сливаха с тъмното и за да не я набодат на глиганските си зъби се налагаше да ги прескача, в туй време небето клокочеше вулканично и все изплюваше по някоя необяснима сянка, която да занимава фантазията Хионева с дни. Не издържаше дълго Хионе в каналите на лабиринтите, такива фучащи ветрове се носеха по тях, подгонили отломъци на светове, но това което тя не можеше да не установи, беше, че от есхара на есхара лабиринтите бяха свързани. Лабиринтът, изписан от космическите

вестители на едната есхара, свършваше там, където почваше лабиринтът на другата, така че със своите олтарчета тя бе уловила цялата карта на небето, извивките по космическата карта лъщаха като закривени реки. Както в мозъка мислите можеха да се раздвижат, така и върху олтарчетата лабиринтите непрекъснато се оживяваха от невидимите същества, които скитаха по тях и които не притежаваха нищо друго освен техните пътища. Хионе улавяше клатещите им се походки, тъпченето на едно място, подскачането от крак на крак, понякога се налагаше да се снишава, за да не бъде блъсната от тях или набучена на тризъбците, които някои носеха. И като доказателство за майсторството на Хионе една нощ една опашата звезда се смъкна меланхолично от височината, на която боговете я бяха поставили, обра коварно с опашка есхарите до един – очевидно беше решила да даде пространство на делото на ръцете ѝ. Опашатата звезда ѝ върна по-късно стадото на есхарите като кълнове от една наднебесна действителност, трудна за произнасяне. Много тайни се бяха изписали по тях по време на небесния им престой, коя каква беше и Хионе не можеше да каже. "Опашата звезда опашати лъжи е изписала" - припяваше си Хионе. Застанеше ли всред стадото на есхарите, посетило току-що небето, Хионе усещаше как пухкавите опашки на безброй опашати звезди я галеха едновременно. Посъбереше ли ги плътно до себе си, чуваше нещо като въздишки, тези едва прошумели шумки от божествената материя ѝ доставяха невъобразима наслада - те ѝ се доверяваха. Беше време стадото на есхарите да се прибере по къщите както прелетните щъркели, които се спираха само за миг на поляната пред блатото, за да се спуснат да гнездят върху дърветата в селските дворове. ОЛТАРЧЕТАТА се разхвърчаха по селището и опразниха начаса къщите и главите от лошите мисли, които се бяха натрупали като изхвърлените кокали и огризки по намазаните с червена боя подове. И от кротки и невинни късове глина, изведнъж прекрачили прага, те се превърнаха в заповядващи, властни господари, същества, изискващи безусловно подчинение. Някои от знаците по телата им се сменяха и сочеха кой празник кога беше, нямаше нищо по-важно под слънцето да се покаже почитта към Слънценосия Син, към неговата майка и ятото от богове и богини. Тракаха домашните олтари с божествените си кълнове и от тях се носеха властни призови за сливане и крайна възбуда и утробите им бучаха като Космосът. Човешките змиюрки, които бяха вътре в човеците и помнеха всичко за тях, използваха със съскане и виене из небесните пространства, заусукваха се от космическите буря, правеха широки кръгове над напластените едно над друго като воали плът измерения, разгъваха се в нечовешка хармония преди да се съединят в ядрото на нов зародиш, всеки зародиш беше вече в жълтърка на космическото яйце и сам пък знаеше всичко за него. Човешките зародиши мърдаха като усти и през тях нахлуваше говора и смеха на космическите мъглявини, бягаха като знаците, откривани от Хионе, изписваха езика, на който говореше материята и вечността.

Къщите се пълнеха с деца, летяли из всички пространства, засукали всички тайни преди да кацнат на земята. Те се раждаха едва когато бяха набрали нужната скорост и нужните знания от обиталищата на звездите. Всяко раждане откънтяваше като капка в дълбокия кладенец на простора, новороденото бе полагано във висналата до пода утроба на есхара, тя му ставаше люлката, докато проходи – бебето да се напои с мъдрост. А дотогава имаше толкова много време - да бъде то люляно между световите и дундуркано от различните измерения. Децата трептяха с безброя звезди, ту в една звездна ясла, ту в друга, а всичките тъмни кътчета на душите им се запълняха за цял живот с виолетови, златни, синьо-зелени сияния, според това сред кои планети бяха отсядали, зимовищата на кои звезди бяха посещавали. За да се сближат с тайните, та да им станат родни братя, трябваше да надникнат и в душите на птиците, и в душите на звездите, в душевните вълнения на облаците и на блуждаещите светлини, да свикнат да разгадават съвпаденията на светлини, местоположения и форми в един само миг, да се отъркат около настръхналата перушина на птиците, дирещи храна за малките си, да се пхат между хрилете на рибите, опитващи се да достигнат мехурчетата въздух за дишане, да се оставят да бъдат издухвани в най-самотните самотии на облаците, да бъдат изгвърляни като

сгъстена топка пара от кратерите на вулканите. Раждаше се новото поколение деца, което беше повече поколение на Космоса, отколкото на родителите си. Децата размахваха ръце вече не просто във въздуха, а в Космоса, да се задържат в него се искаха специални умения, които хората не можеха да им дадат. Те трябваше да умеят не единствено да летят, но и да ходят, когато под краката им нямаше нищо, да укрепват селенията си не само по земята, да висят заедно с другите небесни обитатели по невидимите клони на небесното дърво, да свикнат да са спътници из планетите и да описват елипсите си край тях. И всичко това - без да се пропукват от напрежение, без най-малък стремеж за нещо сигурно, несигурността им бе вечната покана за промяна. Един път щяха да са птица, друг път - звяр, веднъж - мъж, друг път - жена и това не биваше да ги плаши.

Край есхарите човешките същества намираха формата и вътрешната си тежест. И най-пустата самота, и най-тъжовната тъга получаваха окръглената съвършеност на един къс златист топаз. Хионе още на прага лизваше въздуха на къщата и вече знаеше вкуса на нейното щастие или нещастие, щастieto нямаше по-голяма тежест от нещастieto, то бе само опит в космическия път на хората. Есхарата изнамираше смисъла на всяко съществуване в къщата. Олтарчето бе тук да поддържа космическия огън, да дарява с космическите сили обитателите на дома и да не им позволява да изневеряват на космическата си същност.

Дълго време някои от хората тръгваха от една точка и се връщаха пак в нея, лабиринтът от диска на есхарата не ги пускаше, докато не извървяха предопределеното, докато не навикнеха на космическото бучене, докато не се научеха да приплясват с криле на едно място, събирайки просторите край себе си, вместо те да ходят при тях. Чак тогава им бе позволено свободното реене, в което личният им път се измъкваше от какви ли не капани - мокър и с лъскав гръб като повратлива видра. Кривулиците на човешкото съзнание се натрупваха върху есхарата, та от тях космическите енергии оживяваха по съвсем нов начин, очовечаваха се и не изглеждаха вече така слепи и чужди на хората. А съзнанията продължаваха с бавните кръгове на ръцете си да плуват в световния океан без капчица страх. Но имаше и хора неумели, които се оплитаха в стъпките си, ругаеха самите себе си и се гневяха дотолкова, че накрая сами завързваха силите си и вече не можеха да мръднат от точката, до която се бяха докопали след мъчителни самообвинения. Трети път се втурваха с небивал ентузиазъм към нещастieto, убедени веднъж завинаги, че това е щастieto. Бе добре, че за всички тях бяха отворени очите на есхарите, които овреме ги караха да видят възможните рани, които сами ще си нанесат, и не само това, но ги измъкваша за косите от участта им на космически удавници. Космическите ями бяха по местата си, за да плуваш, не да потъваш и да се давиш. И тъй хората послушно вечер сядаха край есхарата, кротко изслушваха космическите шумове и си говореха с търкалящите се звезди и гръмотевици през комините си, есхарата ги правеше напълно разбираеми.

За да знаеш това, което песъчинките знаят, трябваше непрекъснато да си заобиколен от песъчинките, песъчинка сред тях, топче глина за мачкане и за оформяне, да не си помислил никога, че промените ще спрат. Песъчинките по-успешно от камъка противостояха на вятъра, стените на кирпичените къщи се огъваха от напорите на подло сменящите посоки въздушни течения, но никога не се сгромолясваха от тях, тяхната сънлива нерешителност им осигуряваше виреене. В общуването с песъчинките у Хионе съвсем не беше само усилието за овладяването им, това беше общуване и с онези древни разкази за месенето на глината от ръцете на боговете. Докато мачкаше меките тежки буци с аромат на дъжд, през нея минаваше дъхът, вдъхнат на калта някога, понякога с пръстите си усещаше извивката на дълъг врат и дори пулса в подножието му, в дълбнатините, където той прорастваше в ширналата се долина на гърдите, друг път пръстите й едва устояваха на набъбването на мускули, които искаха веднага да хукнат да ходят, тогава тя се усмихваше - този път навярно глината бе тяло на някои от нейните най-верни приятели - ловците. Муден беше говорът на глината, завалян, но тя не беше равнодушна, нито миг Хионе не забравяше, че глината е част от божествената материя - земя, затова

обработката ѝ беше свързана с непрекъснати молитви, които само можеха да догонят ефирните тела, скрити в пещчинките. От нейното усърдие се изправиха до есхарите и съдините столове и масички, в които тя бе запазила спомените на глината за самата себе си и за телата, които някога е формирала. Затова някои стол приличаше на мускулест мъж, наведен напред, за да изхвърли някакъв непосилно тежък камък, а друг - на момиче, увילו голото си тяло с предългите си коси, от което те ставаха още по-примамливи, някои бяха слонове с извити хоботи или лъвовете с разтворени лапи. Който седнеше в тези столове, усещаше живота на предишното тяло, неговите линии и обеми, но и неговото потръпване и неговата ласка и това беше голямо облекчение за цялото население - та къде човек си почиваше по-добре отколкото в скута на любящ и люлеещ го в ласките си човек.

Поръчките валяха, всеки искаше да си има своя стол от глина, в който да се чувства цар, столовете се съюзяваха с телата на собствениците си дотолкова, че всеки път ги посрещаша като влажна целувка и прилепваха като дреха по тях. В тези столове от глина най-бързо човеците се завръщаха при земята, от която бяха щръкнали.

Най-много есхари отидоха в пещерите на ЛОВЦИТЕ, ловците, които подлудяваха животните и реките, докато пускаха стрелите си към хоризонта. Да си ловец означаваше да се нуждаеш най-силно от подкрепа от силите на богинята Майка и най-често да си подгонен от смъртта, приела безброй обвивки на животни и стихии. Много причини имаше групата на ловците за уплаха, но и много начини имаше да я прогонва, от тях най-силен бе седенето кротко на поляната, опасана веднъж от хълмовете и втори път от планините.

Хълмовете опъваха между каменните си пръсти до скъсване струните на енергията и ако човек, дори и сам, постоеше между тях, започваше да смъква непосилното, а и ненужно бреме, с която душата се бе натоварила в скитосването си. Още по-силно се въртеше колелото на енергиите, когато посред въртопите се настанеше не една, а купчини души, които можеха да изтеглят при себе си далеч по-големи потоци вълни. Най-богатите хора на племето бяха ловците, тяхно владение беше природата и затова си бяха и най-богати, никой като тях не притежаваше скока на пантерата и слуха на дивата котка, влажността на току-що изкормен стомах, рехавата светлина на предутринни върхове, синкавата спотаеност на вечните ледници. Те всички бяха мечоци – свещени животни на богиня Бендида, отговорна за свързването на човеците. Посядаха те като планините и хълмовете в кръг и започваха да си подават тръпчивия вкус на споделянето. Когато бяха заедно, извършеното някога разкъсване на цялото на късове, се заличаваше от взаимното докосване в тялото на богинята Майка. В колективното си самовглъбление те лекуваха целостта на цялото, както лечителите – целия човек. Настанени бяха върху повърхността на нещо, което имаше толкова много повърхности и толкова много дъна. От нишите, изрязани като врати в скалите, се носеше отмерен ек, който телата сънно отчитаха като космическо блискане на вълни. В нишите не почиваше никой смъртен, нито приспаното време, те бяха внимателно почистени от паяжините му, за да приемат чисти и ясни стрелите на пространството, те бяха приемниците на Космоса. Скалните ниши бяха лакомо разтворени уши, в които се вместише и оттичаше безкраят, оттам бе и това пращане понякога - сякаш се засрещаха светкавици. На всяка една ниша Хионе бе подарила по една глинена плочка с изображение на ухо, дар за богинята Майка, та да е тя благосклонна към разговорите им с нея и с останалите богове.

Задачата на Хионе бе да помири ловците с дивеча, който ловуваха, като го изобразява върху огромните камъни, които бяха набучили в кръг около площадката си за самовглъбяване. Както Храма на предците това бе Храм на предците на животните, тотемните животни, на които се молеха чрез танц преди лов. Ритуалният лов винаги предшестваше истинския. И в него имаше залягане, дебнене, криене, търчане и стреляне с лък и с копие. В рисуването ѝ помагаша децата на ловците, всяко дете рисуаше животните, които баща му щеше да улови като им нашепваше в ушите молби за милост и прошка към ловците.

Постепенно зрението на седящите в кръга на самовглъбяването се проясняваше, тогава човек откриваше като в огледало образа си във всеки друг. То и за какво бяха чуждите

образи, ако не да са огледало на собствените ти възторзи и тъги.

-Сякаш е седнало едно племе, състоящо се само от Хионе - помисли си Хионе в магическия миг, в който всеки се оглеждаше в другите в кръга на ловците. Дори се опитваше да не мърда нито устни, нито ръце, понеже устните отсреща изписваха същата дъга като устните ѝ, а ръцете веднага се задвижваха по линията на нейното движение. Така никога няма да посегнеш да нанесеш удар на човека срещу тебе, сети се тя, понеже той е ти.

Ударите в слепоочията бяха от космическите чукове в скалите, които сваляха пластовете и ги разделяха един от друг. Космосът бавно припаднаше с блясъци, по лицата играеше сянка от идващото, сякаш отгоре им бяха наведени богове. А скалните ниши се разрастваха и с тях звуците на небето. Ушите едва удържаха звуковете, още малко и сякаш щяха да се счупят.

Скалите започнаха да се сблъскват и от това се заосвобождаваха нови млади ридове, отрупани със зародиши на животи. Измъкнаха се каменни гори от невиджани дървета, излизаха животни от зимовищата на небитието и заемаха мястото на тези, които бяха вече убити и изядени. И тези новосъздадени животни бяха нежни и безобидни като небесните обитатели, глутниците вълци не нападаха стадата елени сред бушуващите космически виелици, а лъвовете и сърни заедно ходеха на водопой. Отново природата нямаше победител, понеже това беше само борба между нейните проявления. Ловците диреха козината на зверовете, гушейки се в топлината на мечката и на вълка, измолваха прошка за това, че ще ги убият.

В един само миг обаче леден дъх от най-голямата дълбочина на Космоса достигна поляната и всичко се покри с ледена коричка и телата останаха там, където бяха, вкочинени от студ. кристалите на снежинките прорастнаха и затвориха всичко съществуващо в килийките си. Трябваше да минат купища години, за да дойде друг, топъл дъх, та да продължи Хионе играта. И когато ловците се събудиха, времето между хълмовете беше се усилило дотолкова, че вдигната ръка беше вече паднала, а роденият - беше вече умрял, а умрелият - жив, а нощта се спускаше наред деня, елементите набъбнаха като луковици и пускаха стръкчетата на нови несъществували елементи.

Точно тогава Хионе се хлъзна по стръмната повърхност на един кремък, после на друг и в летежа ѝ надолу нямаше вече никакво препятствие, космическата буря се разрази вътре в нея и нямаше спиране в юрването ѝ към дъното, невидими сили я събаряха и от най-малката подпора.

Дочу се и мощно жужене, но вместо оси насреща и се беше засилил облак от стършели, ухапването само на един беше достатъчен за края ѝ. Ако тогава не беше се появил човекът с маската на божество, кой знае в кой пролом на времето щеше да се забие. ЧОВЕКЪТ-БОЖЕСТВО, смъртният, станал безсмъртен, шепнеше нещо много тихо, за да го чуе трябваше да намери сили да се спре, в това време видението разпръсна край нея купчинки енергия, за които да се закачи. През маската той я гледаше с такава доброта, че тя не можеше да не усети колко смешна беше уплахата ѝ, единствено поставила я в това глупаво положение. Той говореше за кротостта на маймуните и цветята, които приемат безропотно божествената благодат, и за нищожността на нейните съмнения във възможността да остане на този свят. Самите му думи я приковаха на скалата. Хионе реши преди всичко друго да се нахрани с тази божествена благодат, а тогава пък вътре в нея се разпростряха невидими криле, които започнаха да я измъкват към началото на хоризонта.

Тя се настани на строго теглена линия на хоризонта като на ограда, седеше, полюляваше нозе и съзерцаваше целия свят едновременно. Щом допълзла до старото си съществуване, Хионе съблече старата си дреха, остана съвсем гола, толкова гола, че ветровете и водите да могат да огладят формите ѝ като на кремъчен инструмент. От раменете ѝ прорастнаха тънки прозрачни крила, тялото ѝ се затвори в златистото тяло на пчела, а по него се появи златистия прашец на весели души. Хвъркна тя като БОГИНЯТА-ПЧЕЛА да забива жилото си в други уплашени души, следвайки искрите на веселието, изливаше масло от кръвта си в огъня и искрите стигаха все по-надалече, а копнежите на хората видимо доволстваха, че ги запложда с наладата. Заедно с нея хората се завъртяха в едно пространство, изпредено

от всички цветове на дъгата, и усетиха, че бързеите са там, за да скачаш в тях, а не да се пазиш. Хората, които я придружаваха, се опитваха също да пуснат прозрачни ципи от плътта си и се взираха голямооко в тълпите от желания, които се тълпяха нейде около пъпа им. Хипнотизирано се разрастваше голата и гладка повърхност на Космоса, в който те изскачаха като мехурчета преял въздух. Хионе като богинята Пчела забиваше жилото си, от това умираше като всяка друга пчела, само че тя умееше на мига да се завръща в живота и то вече в преобразения само като наслажда живот, в който чувствеността се сплиташе и разплиташе като косите на девойчетата и като венците по къдрите на вакханстващите. Около розовия белег на пъпа се нагъваха вълнообразно напреженията, натрупваха се планини от енергия, пирамиди от мърдащи корени, камари от неописуеми тъкани, виолетови, оранжеви, синкави, пронизително зеленикави, желанията шибаха, изстискаха, разклащаха и разтърсваха, пъпът беше Тялото си имаше своята есхара, около нея се нагъваха вълнообразно напреженията, натрупваха се планини от енергия, пирамиди от мърдащи корени, от това средище на тялото тръгваше всеки нов живот и всяко преобразуване, включително и в пчела. Богинята Пчела бе вдъхновяващо прозрачна като крилата си, това и помагаше да прърха незабелязана сред могъщата устойчивост на чуждите тела, да бръмчи в люлеещите се люлки на кръвта, да раздвижва частиците чужда плът към отдаване, жужене и опрашване на ливадите с космически познания. И капчиците от восък ставаха на мед, за да могат протегнатите езици да се насладят. А бръмченето бе единственият отговор, който цветята искаха да чуят. И килийките на душите се нареждаха мирно и хармонично в медената пита на света.

ДА ИЗВЪРВИШ ПЪТЯ на всичко сътворено от началото до края означаваше да извървиш пътя на свещената планина от единия ѝ ъгъл до другия, по който бяха пръснати другите, свършените триъгълници, да изминеш цялата вместимост от точки, в които се съсредоточаваха небесните ветрове, сведени и те до точка, да изригваш с енергията на подземното слънце и на земното слънце, затворено в яйчената черупка на земното яйце, да се поспреш край оракулите, клекнали край ямките в скалата, и да признаеш, че не си нещо повече от песъчинките, залепени по босите им стъпала. Мека бе кожата на скалата и кука отдолу, като мехур се издуваше отвътре и ямките заемаха форма ту на куче, ту на козел, на гущер или на нещо хвъркато, свещените им чаши се пълнеха с роса и дъждовна вода, за да са видими преображенията им. Свещените ямки бяха така послушни към водача им – бога Сабазий, който правеше от росата вино. Ако жрецът не бе достатъчно опитен, ямките можеха да оживеят и да се вмъкнат сред людето с образите на виденията в тях. От една такава неумелост виденията можеха да се заселят сред хората и повече никой нямаше да може да отдели истина от неистина. Най-опасните жреци бяха тези, за които се говореше, че можеха да пипат вътре в сътвореното, като камъчета да изваждат същност от него и да прибавят каквото си щат:

-Колко красиво се получава! - радваха се те на себе си. - На сегашния етап това е Този, на следващия е Онзи - Те се гордееха с рожбите на ръцете си.

Налагаше се Хионе да се възползва от божествената си сила не просто да ги разобличава и отстранява, а да лишава от всяка пророческа дарба. Без дарба нямаше как да пакостят.

Колкото и да бяха свършени храмовете, светилища и дворците, обредните камъни и пещерите, те бяха само каменни руини, ако не се проследяха всички линии, които излизаха от тях и които ги свързваха един за друг в един единствен Храм на небесното - порталите на Слънцето на едната линия, порталите на Луната на другата, началото е след края и краят е преди началото и да идеш до началото означаваше да минеш през края, така както Орфей го умееше. Тогава само човек не бе в капан, а в свободно реене и от време на време можеше да се разпилее, което бе особено приятно изживяване, понеже когато си хвъркат и плуващ, камъните са с вкус на сол, а корените с вкус на захарен сок.

УСТОЙЧИВОСТТА НА ВСИЧКО СЪГРАДЕНО - можеше ли някой да си представи какви усилия изискваше то във всеки един миг. И какво усилие - да се обеме то от душата на една само жена, пък била тя и Хионе. Лъчите, хвърлени над гръбнака, щръкнал и остър, на този храм и над всички други храмове, и над всички скални обиталища на скалните хора, и над

светилищата им и над времената им, всяко творение на божествените и човешките ръце бе със своя музика, височина и хармония, със свои измерения. Музиката на небесните сфери можеше да обуздава силата на вулканите и да хвърля извитите тела на мостове над пропастите между времената, над съгъстванията на твърдта.

Когато Храмът на племето и е завършен, момичето също е готово да приеме трептенията от съзвездieto, на който е посветен той. Хионе е пораснала дотолкова, че вече умее да прави това, което никой жрец не умее - да трепти с трептенията на различните храмове, сиреч с трептенията на различните съзвездия. Все едно в един миг бе отдалечена на едно разстояние от земята, в друг миг - на друго, освен това тя бе обречена не на този и онзи храм, а на цялата земя на племето, тялото и трептеше на езика на всички съзвездия, както езикът и говореше всички съществуващи наречия, затова никоя прииждаща светлина нямаше да разруши тялото и, както нямаше да събори храма, който бе построен тъкмо за да приеме първите и лъчи.

И ето го съсирването на мрака, така люляково син преди разпръскването му, главозамайващата сила на светлика, който иде, както самите богове, от него зазвънтят първо камъните, с които са облицовани стените, грапави, изчукани с длето, всяка вдлъбнатина и издутина образува мембраната на приемането. Храмът е изтегнат върху плетеницата от венци от зеленина, започват туптенията в слепоочията на Хионе, "Бъдете поносими - шепне им тя, - вълнението да не стига прекалено гръкляна", светлината на съзвездieto се протяга вече към нея, процежда се сред пластовете на хлиядолетията, не се е изгубила в пространството светлината, нито се е разсеяла или стопила, преминала е през оранжевия си канал в сенките на небесните тела. Бързаше тя за човешкото зазоряване сред колоните, разтворили горе високо лотосови листа, само в Храма тя можеше да се изкаже истински, да изрази всяка гънка на щедрото си съзнание, така че да я чуят и звездите, и хората.

Съзвездieto и земята - лице в лице, нежното докосване на пръстите от огън с вести от други светове. Вестите от други светове раздвижват скрижалите на Тракия, изваяни от камък, дописват папирусите на Орфей и хармонизират танца на храмовите колони, които крепят небесата. Всяко посегателство върху каменните скрижали, върху химните на Орфей и върху храмовете е посегателство върху мирозданието. Мигът, в който тъканта на света става светлина, материята се издига на светлинни спирали и изглежда така сякаш никога няма да се върне. Вън слънцето се обръща като бебе в утроба, а истинското празненство започва, когато лъчите пробият не само черепа на Храма, но и черепите на хората и изтеглят душите им в пространството и ги подредят като вълшебни капки по космическото дърво. Денят на Бога на проникването и Денят на Бога на светлината са в един ден. ХИОНЕ -МОМИЧЕТО, СТАВАЩО ЖЕНА твореше Женското, както мъжете градяха Храма.

Другите жени усещаха набъването на нейните гърди и чрез тях прорастването на гърдите на многогърдата богиня Майка, разпукването на пъпките ѝ и потичането на меда и млякото в гърлата, разтворени за целувка. В пъпа на Богинята росата на небето се е оформила в езеро, край нея като край хвърлен камък във вода се разбягват един след друг кръгове от енергия, в езерото-пъп се бухват тези, които настояват да ЧУВСТВАТ, не просто да знаят. Защото ти може да си имал даровете на богинята Майка, но не си ли обичал, няма да си обрал нито един от цветовете на седемцветната дъга, хвърлена отгоре ти. Неуките и неумелите Богинята хващаше за ръчица и ги отвеждаше в гората на любовта, където дърветата бяха тела, които пиеха насладата, идваща на тласъци от корените. Лягаха с нея по поляните и слушаха внимателно звуците на тревите, толкова слаби и така парещи като пробожданията в гърдите им, пъстроцветни и прозрачни едновременно. Хионе хапеше долната си устничка, за да усети вкуса на кръвта, която за първи път щеше да ороси бедрата ѝ, тя все още узряваше в нея. В същото време подозираше, че ставащото ѝ се привижда. Каквото имаше на земята - дървета, планини, потоци - всичко го притежаваше вътре в себе си, само трябваше да го пази и осветява, да не го изпуска от очи, тогава щеше да знае какво означава далечина, дълбина, незримост.

Свежестта на тялото ѝ - тя беше зеленина, избила по голотата на скали и клони, животът в

нея беше животът на земята, на водата и на въздуха едновременно, на кравата, която даваше мляко, на влечугите, които облизваха с език камъните като буци сол, на делфините, които издирваха проломите за скоковете си, на сърцата, които виеха гнездата си върху ямките на любовта. В този момент на съзряването момичето прогледна за мъждукането около тялото си и разбра, че това мъждукане ще му осветява пътя, където и да ходеше от днес нататък, тази светлинка никой не можеше да му отнеме, тя беше светлинката на всяка частица от нея, която пулсираше както пулсът в китката ѝ. Тялото ѝ ѝ казваше, че иска да говори със соленото море и с другото, сладкото, в което лилиите спяха необезпокоявани от гъмженето на рибните гърбове, с облаците, които строяха планини, за да ги стопяват после сами, с личинките, които извираха като покълнало жито. Босите ѝ нозе долавяха стъпките, които щеше да направи по тази звезда, земята, те искаха своето. Полът вече се хвърляше напред-назад, беснееше, опитваше се от първия миг да пробие кръга на отчуждението и самотата с рогата си, за да изблигне радостта, да обагри в червено белоснежния чужд свят и да го направи свой чрез поглъщането. Полът се изправяше на задните си крака, които ровеха безпомощно в пръстта, виеше обезумял към толкова режещата луна, прицелен в мъжките тела, готов да разбие муцуната си о празнотата.

И жените излязоха от обиталищата си - пощръкляла женска чарда с катерича кожа и с гърди от многоцветни дъги след дъжд. Шумът на множествата, които напускаха къщите си, розовеещото като бебешка кожа общество на жените, хиляди гърди, които се насочваха към слънцето и хиляди изпръхнали от целувки устни, които шепнеха думите на надеждата, думите за живота, който щяха да родят. Огнените езици на утробите заедно облизваха въздуха и той се свиваше и нагърчваше като огромна утроба при спазъм, която засмукваше камъните на небесната каменоломна. В тях – кървави езици на диви лалета и на кактосови едnodневни цветове, на запъхтани по склоновете козички и на рошави лъвски муцуни. Гледаха, дишаха утробите - кошове розов цвят. Залези и изгреви притихваха край гладките флейти на нозете им, ефирните пространства се отърсваха от праха и пепелта на годините и плющяха край тях като платна на кораб. Свеждаха се небесата, разпрострели неясни сенки и късове метеори свистяха, улавяха ги огледалата на водите, жадни за образи, как браздяха и цепеха въздуха падащите камъни, леки бляскави стрели със синкави ръбове. Космичната агония на неразгадаемата загадка пращаше късове памет, в звездния прах бе насъбрана сласт и утробите бучаха и стенеха и гласът им се сливаше с лая на кучетата и ръмженето на вълците, със звука на дращеци нокти на новороденото мече по гърдите на майка му. Прегръщаше земята падащите камъни като гърлото буцата, заседнала в него. Небесните пратеници налучкваха земното си местоположение, жените с любовните гърчове на утробите си им отваряха коридори из въздуха, през които да минат, полюшкваха ги като свои деца, насочваха ги къде да ваят. Утробите умаляваха ужаса чрез химните си на възхвала. Голямооките кристали - лица на многоликата Вселена, се носят сред сияния от сяр и дим, изострените им ръбове лакомо се впиваха в пръстта, отделяйки товари напрежение, в островите келтски и сред крайбрежията на пеласгийските морета, и по зъберите на Родопите, завиваха кръговете на култовите пространства и серпантините на пътищата на процесиите, опасващи гърдите на планините. Разпръснатите искри на удоволствието в нощта на падащите камъни, когато земните цветя от влажна пръст приемаха небесните стрели, оттичаха се в пръстта небесните послания, минавайки през утробите, символите се обгаряха от мълните, пръстта споделяше лунните и звездни излияния. В черните диаманти на небето, в светещия хиацинт на метеорите, в гранитните ръце, огладени от небесните води, бяха бъдещите мисли и мислите, сгъстени в небе. Ксониическа прохлада вееше по потната кожа на жените, успели да заченат.

Хионе често диреше ГЕОМЕТРИЯТА НА ОРФЕЕВИЯ ХЪЛМ, геометрията на вътрешните форми - еднаква за камъка и за човека, пирамидалните върхове на кедрите и на скалите по хълма, на пирамидалното струпване на сенки, пазещи гнездото на пламъка, блестящите склонове на пирамидата на нощта, по която се лееха звездни води. Островърхото засичане на посоките, конструкцията на знаците, върху които се крепеше света, замислен като съд

за светлина. Непоклатимите шатри на светлината, които никой не можеше да помести, понеже ставаше дума за безплътност. Върхът на пирамидата като крайна точка на прозрачността и стремлението, в която се кръстосваха всички присъствия и всички отсъствия, тя бе като костената ѝ игла - продължаваше да вдява светлик. Тялото на божеството се разпиляваше на частици, които мислеха и чувстваха, опиянени от собственото си въртене, те бяха остриета, които с продължаващо въртеливо движение се вливаха в тялото ѝ, за да го направят тяло на посветена, те разтърсваха в нея гриви от ехтежи, казваха същото, което вечността говореше, премятаха се в нея като в длан, посветената бе такава, защото сама бе енергийно завихряне в тялото на всемира, едно стрито между божествените мелнички тяло и само така с отказа от всичко свое то достигаше до себе си.

Хионе говореше с жителите на Британия и на Нил посредством НИШИТЕ в Родопите, с пеласгите и с гадателите им на Лемнос, Хиос и в Етрурия, с корабите в Тиренско море и с пълните с глинени плочки на Тракийския херос и с натрошена керамика светилища навред върху богинята Семели, която беше всъщност земя-земя. Нишите бяха гърла за гласа ѝ и за ничий друг. затова жреците коренопреклонно ѝ носеха вестите, които трябваше да се известят на останалия свят, нейна задача бе да озвучи тези вести и да ги прехвърли в чуждите уши.

До Храма бе каменното светилище, поселището на грапавини и извисявания, между тях - размесените върхари на малки борчета с щръкнали по-светли върхчета, корените на някои от тях бяха оголени и се усукваха мъчително върху сякаш все още течната скална маса, корабните въжа на бръшляна едва удържаха каменната котва на скалата, дъбовата гора беше хилядолетна, короната на всеки неин дъб беше като цяла разперена гора. С глух шум се възправяха подземията на светилището, чиито дълбочини бяха изровени от нозете на препускащите Тракийски хероси. Болката на дълбините - сред зъбите на Хионе, изтръпнали от горчицина, сред кръвта ѝ, която слизаше и се изкачваше като мистите от процесията. Изглеждаше така сякаш дърветата държаха цялата тази каменна грамада да не хукне да пада върху главите на мистите, тук бяха враждували бушуващи мисли, издъннали пропасти и входиове към подземното царство, издигнали каменни въртопи. Светлината тук не галеше, тя хлуеше и заливаше, горчициво черно-зелена, - и сияйна, и зловеща - докато всичко не пламнеше в един очистителен огън, на който пак Хионе бе огнегълтачът.

Но в двореца ѝ, в светилището, в Храма и в хорските жилища тя не вършеше нещо различно от това, което вършеше вече навсякъде и по всяко време - береше вместо цветя ЗНАЦИ. Тези знаци можеха да оплождат, но и да убиват, да създават материя и да я разграждат, човек трябваше да е извънредно внимателен и почитателен към тях и да измолва милостта им, за да му съобщят цялата истина, с която са натоварени. Планината им беше обиталище, а планината беше богинята Майка, те бяха пеперудите, накацали по снагата ѝ, които можеха да отлетят, без човек да е отнесъл тяхната мъдрост, ако ги свареше неподготвени и ги изплашеше. На тях се съобщаваха неща, които някога щяха да дотрябват, не непременно в това време, но непременно в някое от времената, тъкмо затова тя трябваше да изпълнява какви ли не ритуали, за да се позволи на богинята Майка да влезе в досег с речта човешка. Постепенно Хионе се увери, че знаците чакат тъкмо нея – само нейните очи можеха да ги извикат в небето. Събираха ги очите, както пръстите на детето вдигаха мидичките от пясъка. Когато препуснеше с планинския си козел за седмица, тя можеше да обиколи Побитите камъни по билото, от погледа ѝ кожата на скалата се огъваше, ставаше сияеща и цели текстове започваха да се оформят, обичаше да ги чете без прекъсване, понеже тогава те даваха някакъв съвсем друг си нов текст, когато бяха заедно. Така че се налагаше козелът неуморно да подскача от скала на скала, нямаше право да скача от връх на връх, тъй като тогава щеше да се загуби връзката, като не се прочетяха някои текстове върху Побитите камъни, останали в по-ниското. Прочетеното трябваше на мига да се запаметява, тъй като при другата обиколка текстовете нямаше да са същите, те валяха заедно със слънчевите лъчи и с дъждовете, понякога падаха и пясъци от пустините, те разказваха за фараони, приели за жени принцеси от Угарит и за златните

статуи, пратени от тях на угаритските владетели, лишили се от жена или сестра, в тях имаше огромни списъци на предмети в двореца на Мари, приготвени за зестри. Налагаше се често да заспива, за да позволява на богинята Майка да и праща гледките на подобни камъни по крайбрежията на всички морета и по пещерите на скалните и морските народи, лунният прах в сънищата ѝ изсветляваше отново до знаци. Вечните знаци, поръбили с пияната си всички крайбрежия. Знаците от Шумер долитаха най-бързо и бяха най-ярки, но знаците от Тракия ѝ бяха най-разбираеми. А те бяха и хилядолетия по-древни. Най-често се мяркаше танцуващата жена с вдигнатите ръце с точките между всяко четириъгълниче или кръгче, изписани по нея - тя танцуваше по керамиките, но и в очите на жените, за да могат мъжките ръце да ги разпознаят. Знакът на стълба с едно или няколко стъпала – според това кой колко измерения е предвидил - тя стоеше изправена върху гигантските камъни от Храма на предците в земите на лидийците и върху сума ти камъни от хълмовете в свещения град на траките в центъра на Тракия, без него не можеха да минат нито стелите на Фригия, нито надписите в Лемнос. Знакът като светкавица се гърчеше като змия и като начупена гега на гадател от различни страни на моретата и на речните корита и отново свидетелстваше за единство. Кръговете, затворили кръстовете в себе си, бяха очите, избили по скалите на много светилища, досами рибените кости, с които траките маркираха навсякъде териториите си, рибените кости, които бяха гръбнак, по чийто части се завихряха вихрушките. Знаците на гегите, хвърлени в пространството, се залавяха за идващото и бяха гадателни. Тя само запомняше - еленовите рога до бичите, вълните потопни и предпотопни, капките на дъжда, врязани в скалната кожа, решетките от копия, въртящите се медни пити на слънцето до полудисковете на луната, обърнати ту на една страна, ту на друга, бумерангите, които отбелязваха сякаш мислите, които отиваха, за да се върнат, гривните от наловени един за друг кръгове, извитите глави на грифони, натежали от мисъл тръстики, дракончета, пиещи мляко едно от друго. И клоните бяха пръчици за писане. И паячето на вечността – неуморим работник – туптеше отгоре с паяжината си над камъните – оголена мрежа за души. Затваряше и отаваряше устни, умножаваше слюнчените нишки. В мрежата се улавяше ту някоя муха, ту самото слънце, мяташе се то по рибешки, обръщаше сребрист корем, примижаваше от удоволствие, с думи не можеше да го нахрани, колкото и да ѝ се искаше.

Раздипляха се знаците като звездна дреха, оголваха смислите, припляскващи с хриле за въздух от човешки дробове, техния въздух искаха да дишат знаците, затова никога не се сбогуваха с човешките присъствия, винаги отново и отново ги извикваха обратно за живот, за да им служат като зрънца от идващия ден. Хионе трябваше да заложи главата си за тях, но без да я загуби. Знаците на скалните хора измъкваха от слънчевите мрежи виденията на цял един континент, останал един и същ в разсипаните перли на единния език. Отрупан с техния пролетен цвят бе светът, свят беше с тях светът, увисваше ту на един клон, ту на друг, Хионе оставяше белите им цветове да гаят кожата ѝ за едно леко проглеждане без конвулсиите на измъчеността, без тинестите наноси на неяснотите. Тя най-много се радваше на знаците на химните към божествата и на песните, в чиито текстове ставаше дума за любовта към сестрата или брата, както се наричаха любовниците, за наладата, която е получена, за да бъде отдадена и върната, за да бъде обратно връчена, така в една безконечност се въртеше незавършеното удоволствие, прекъсвано, за да започне сякаш отначало .

Момичето си имаше цяла група каменоделци, които работеха под нейна заповед, тя изреждаше на висок глас мерналите се пред очите ѝ текстове, и рисувахе с пръчка върху пясък знаците, с които трябваше да бъдат записани, нейното племе щеше да има надписите на всички народи, следователно мъдростта на света накуп в краката си. Огледалата, в които паралелните светове щяха да направят своите записи. Изчисленията на Залмоксис посочваха с най-голяма достоверност преплитанията на съдбите, пулсирането на любовта и на омразата и техните ехтежи в пространствата. А това знание заедно с таблиците с числа на Залмоксис щеше да изведе безсмъртните на племето към най-дълговечното знание за вечност.

Всеки ден долетяваше БОГИНЯ С КРИЛА, която дори не си казваше името - "Важните са имената на хората, че да можем да им казваме какво да става с тях" - говореше тя , а Хионе я хранеше с небесна мъзга, която се събираше по краищата на облаците още преди да са издоени." Така ще можеш да говориш и небесните езици заедно със земните" - обеща ѝ тя. От мъзгата мисълта ѝ стана толкова силна, че можеше да изстреля стрела и до най-отдалечената звезда и да си я извика обратно като отговор.

Първата стрела на такава нахранена със звездна мъзга мисъл ѝ донесе една топка синева, която не гаснеше и която тя си търкаляше за по-добро мислене. Втората стрела ѝ донесе говорещата глава на една амазонка, на която всеки ден разресваше косите, докато тя я кърмеше с единствената си гърда. Момичето се учеше от дърветата да е като тях, да е корава при всяка рана и да пуска уханна смола, а не злъч, да приютява птици, но и червейчета, да расне към светлината, да я бере като плод и да я съхранява в листата на тялото си.

-Искаш ли да знаеш от какво прораснаха крилата ми? - попита я крилатата богиня, опвайки рамене и пъчейки гърди между крилата. Очевидно искаше да и е полезна. - Всички други богове бързаха, за никого нямаха време, само аз имах време за всички, изслушах и дракончето, което се държеше като дете, и детето, което се държеше като дракон, и стареца, който мислеше, че е дете, и елена, който се канеше да докаже на другия елен, че е по-голям елен от него. С една дума, правих това, което всеки смяташе за губене на време. А тъкмо в това време прораснаха крилете ми, хванаха ме в любовна прегръдка и сега са на раменете ми. А и сега пак това правя.

Хионе се опитваше да прави същото, макар че крила върху раменете си не очакваше, то и едни крила биха развалили формата им, ей колко обли като ябълки бяха. Хионе вече разгръщаше душата си подобно на гласа си - като паунова опашка, тогава в нея съвсем естествено попадна не само нейният живот, но и животът на хиляди други мушици като нея в пространството и в нейните нощи гнездеха вече нощите на хиляди люде, които тя наблюдаваше.

Имаше един, който си късаше от месата и ги хвърляше в някакъв голям казан, който къкреше на огъня и чакаше да забогатее, понеже в котела имаше някакви метали и течности, които трябваше да направят късове месо в късове злато. Но докато чакаше да забогатее, кучета се хвърлиха върху казана, изядоха месата му и над казана остана да стърчи безприютна душата му, неразбрала какво ѝ се е случило.

Друг един странник лежеше на пода на жилището си и чертаеше географски карти по папирусите, които бе прочел, разрастваха се картите, огромни рула на нестихващи желания, мечтаеше си как щеше да се спусне по течението на Марица, през кои водни пътища щеше да се прехвърли до Двуречието и как щеше да стигне и по-нататък по реки, които не беше чувал. Преравяше той древните ръкописи и плетеше мрежите на света, така се бе омотал в тези мрежи, че накрая бе само един хируз, който преди много епохи е бил риба.

Един още по-друг беше окичил бедра, гърди, рамена с гъркини и египтянки, с хиперборейки и маслиненни нубийки, трябваше да го накарат да изживее това, което никой не бе изживял. Сякаш между бедрата му навлизаше мъдростта на древните империи, но ето че в нощта на най-голямото блаженство плътта му дотолкова бе попила в тяхната плът, че той се разтвори в телата им и вече нищо не напомняше за него освен оплакваческите песни на жените, които плачеха, че вече никой нямаше да им покаже с ласките си свещения брак на богинята Майка.

През процепа на времето погледът ина Хионе стигна и до войника, който се опитваше да изброи всички свои жертви, камари бяха те, ровеше той из купищата им, снабдяваше ги с лице и име, записваше ги в именника си, това щеше да бъде гордото наследство, което щеше да остави на синовете си. Ето че една нощ привърши списъка:

-Надявам се, че никого не съм пропуснал - рече бащата, нямайки търпение, - искам да знаеш какъв славен баща си имал.

-Бързай - извика от ужас сина, - бързай при жреца, нека да те омие от кръвопролитие,

как ще умреш преди да си свалил толкова къвопролития от гърба си?

-Хорските нощи са много по-различни от хорските дни - рече си момичето, - и всяка крайност в тях е достижима. Дай да благодаря на сетивата си, че толкова много виждат и на Богинята с крила, която ми позволи да погледна през процепа на времената чуждите нощи.

И издълба Хионе в камъка едни крила, а върху тях едни уши - знак за звуците, които идат от хората чрез небето. И едни очи изчука в камъка Хионе, досущ като нейните надничащи очи. И ги дари в храма, така нейните уши и очи щяха да са винаги при Богинята с крила, тя да излива в тях каквото ще. Върху каменните крила в храма се появи една котка, която надникна в каменните очи и с лапички посегна към каменните уши. Докато хората да решат, че ги е посетила БОГИНЯТА КОТКА, тя изчезна, замъквайки нанейде си не само каменните крила, но и самият храм. Смятаха, че се е върнала в буковата си гора, където трябваше да бъдат храмовете ѝ. Само че тази букова гора беше толкова гъста и дълбока, че още никой не беше успял да я прерови, за да открие богинята Котка и храмовете ѝ. Говореше се, че тази букова гора беше прорасналата козина на богинята Котка и че ясно се чувало мяученето ѝ, когато вятърът се заиграел с мустаците ѝ.

После Хионе поседна пред ТРЪПНЕЩОТО ЕЗЕРО, вълните закачливо се плискаха около върховния си миг – мигът, в който Нарцис бе скочил в образа си. Разтваряха се водните кръгове с образа на Нарцис и се събираха обратно в една точка. И това до безкрай. Гордо беше езерото с постигнатото с Нарцис. Имаше ли по-голямо доказателство за силата на отраженията в него? Хионе нямаше шанса да се влюби в собственото лице. Тя не можеше и да стои на едно място, та да има време да се визира толкова дълго в образа си, че да се влюби в него. А и тя харесваше много други неща преди себе си. Докато Хионе се гмуркаше, вътре единствено проблясваха като рибени люспици отраженията на Горния свят. В кръвта на езерото отражения ловяха отражения, както рибите ловяха риби. Никоя душа не можеше да остане гладна в езерото.

С Бога на времето вътре в себе си момичето често се разхождаше като раче назад, ходеше по протежение на реката, но никой и не подозираше, че тя я посещаваше във времето, когато реката не се казваше нито Хеброс, нито Ромбус, дори не и Марица, не течеше напред, а си почиваше в големия котел, който ѝ бяха изградили околните планини, а дъното ѝ бе набраздено от пътеки, по които минаваха земноводните и бозайниците, решили отново да стават риби.

Хионе отиваше и още по-назад, към ВРЕМЕТО НА ЗАЛЕДЯВАНЕТО.

Кристалите на леда се размножаваха, обгръщаха телата и телата оставаха в тях като фосилии на раче и на морско охлювче. В клетките на вкочаняването посинели тела жадуваха тела, жегата им замъгляваше святащата повърхност, по бездушната гладкост пълзеше безпомощен лъч. Бунтът на пленената плът, заледени капки майчино мляко, зелени лазури, врязани в утроби звезди и синкава отвъдност. Топенето на ледовете започна от беса на любовта на пленените от ледовете тела. Фантазиите им отприщиха стихии, прекатурващи всичко. Това се случи тогава, когато богинята Майка имаше не много планини, а тя самата бе една планина от изток до запад и от север до юг и планината растеше на тласъци, и при растежа си се преполви като глинена плочка в невидими ръце, а отвътре някой взе да плюе лава. Кратерите на вулканите се емнаха нагоре с разтворени гърла и огнените пръски завладяха де що пространство имаше, а от плочката продължаваха да се чупят парчета, които обаче пак растяха нагоре, така както си плуваха нанякъде върху лавата, а зейналите бездни се изпълниха с огнени води, чието червено се разбиваше на пръски в оранжевото, а златното беше сякаш от разтопените буци самородно злато от околните грамади. В тях се премятаха телата на хората, също огнени и искрящи. И тях лавата беше създала, та не изгаряха от нея, а се къпеха в нея, приплясвайки с ръце като с хриле, телата им заемаха всякаква форма, те бяха с форма на риби, когато доволстваха сред врящите дълбини и с форма на копие, когато преследваха някое животно, когато си почиваха, бяха просто разлети червени локви, а когато се любеха, се хвърляха един в друг като пламъци. Огнената вакханалия ги беше съединила в

един космичен екстаз, в който те капеха като късове огън към самото небе.

После задухаха пустинни ветрове и отделиха огъня от водата, планината от небето, трудно бе това деление, грохотът беше ужасен, камъкът с мъка се отцепи от въздуха и растението от камъка, но беше дошло време всичко да бъде самото себе си. Дори годишните времена се отделиха и от едно станаха четири, така че снегът да не вали, когато грее слънцето и слънцето зиме да не е така ярко и жежко както летем, боговете бяха решили да въведат ред в хаоса. Лавата се пресели отново в подземните си владения, а с нея изтекоха надолу и огнените хора, те пак щяха да излъчват силата си, но вече в утробата на земята. Водата в огромното езеро взе да се бистри и чисти, накрая стана на огледало на небесата, та в него боговете да се оглеждат и да разбират какво им предстои. Изкъпан в тази огнена вода, светът бе съвсем подмладен, толкова млад, че не помнеше какво се е случило. Но в това време пътят на земята продължаваше да расте и се издига и когато стигна такива висоти, че водата от казана на езерото взе да прелива, плочата на която се бе настанило езерото, се наклони и водата се изсипа напред към соленото море, което от своя страна също не можа да побере толкова вода и се изсипа обратно към едно още по-голямо сладководно езеро, в него солената вода мигновено отрови всичко живо. А в езерото, на брега на което бе седнала Хионе, нито една рибка не пострада, мидите и охлювите се подредиха така по дъното, че изписаха една мозайка с гирлянди, слънца и лозници, които можеха да видят в цялост само боговете горе, на тях те благодаряха с дивните си картини, седефът бляскаше, бисерите изскачаха от скривалищата и поръбваха рисунките, отгоре им плуваха закачливи делфини, по гърбовете на които се появиха примамени от красотата богове.

Огнените хора вече ги нямаше, но пък имаше достатъчно глина, богът Син на богинята Майка замеси глината и от нея оформи НОВИТЕ ХОРА и щом извикваше някое име, глинената фигурка започваше да диша и да мърда, а от вика му изскачаше една звезда и се залепяше на небето, та всеки човек да е едновременно и на земята, и на небето.

Душите, които им бяха вдъхнати, взеха да се роят и от тях запърхаха пеперуди, мушици, хвърчащи водни кончета и най-обикновени коне. И когато те се залепяха за глината, потъваха надълбоко в нея и оставаха завинаги в нея като мидите в камъка.

От утробите на жените заизскачаха тези ЗНАЦИ, които Хионе се бе мъчела да разгадае, без да знае пътищата на появата им. Те бяха част от несвършващата и всезнаещата утроба на Великата богиня Майка. Тя изстрелваше шатри от лъчи, в които танцуваха като мушички знаците, чрез които материята говореше. От вибрациите на плътта се отделяха тези пръчици, геги, кръгчета и сами се съчетаваха във въздуха в нови форми, съзвездия от кръстосвания на острия и на сфери, снопи шумолящи от треви и извити бичи рога. Нищо не схващаха отначало жените, само дето утробите им се свиваха и разпускаха като при раждане, но зад гърбовете им Хионе изричаше написаното - живот, и Бог, и Световно дърво, и Богинята-майка и Сина ѝ . И – небесата имаха памет за всичко земно.

Четеше Хионе знаците и времето се завърташе ту насам, ту натам около оста си, ту напред, ту назад и случилото се пак се случваше, а тя лека-полека се пълнеше с текстовете, преяждаше с тях като акула и изглеждаше така, сякаш че до края тя щеше да е вместилище не на деца, а на знаци. В туй време жените продължаваха да изписват невнятно формите, които се сипеха в мозъците им. Според това какво записваха знаците започваше да вали дъжд или сняг, хората начеваха да се карат или да се целуват. Те просто не знаеха силата, която придобиваха като майки от богинята Майка на всичко. Но Хионе още отначало схвана, че в тях се бе концентрирало времето, което можеше да бъде раздилено като безкрайно платно и после пак да се свие на руло и да се складира в съзнанието за после като огромните делви с мед и зехтин.

По-късно стана ясно - тези знаци се въдеха в тяхната страна както огънят, който цъфваше - цвете, останало от огнената епоха - в определени дни в годината в огромната каменна чаша на светилището на връх планината. За тези знаци и за този огън идваха хора от всички кътчета на земята, за да си вземат от тях за своите светилища и храмове, които без тях бяха без очи и уши. Натовареха ли се с огъня и с камарите знаци, те повеждаха със

себе си по някой жрец от тукашното племе, чието семейство обсипваха със скъпоценните камъни, които растяха пак по техните страни. Хората от племето на Хионе щяха да им тълкуват езика на знаците и на огъня в техните страни.

Непрекъснато някакви знаци правеха крачката си към нея, знаци от Двуречието, от страната на колхите и от планината, която щеше да бъде наречена Имеон – “Неговото име”, много от знаците бяха едни и същи, нищо че прескачаха до нея от напълно различни места по света, оказваше се, че хора, които уж никога не се бяха срещали, изразяваха мислите си с една и съща система от знаци. Знаците се грижеха Хионе да проговори на множество езици. Тя пък ги раздаваше на другите хора като мъдрост, сполетяла я случайно. Те бяха нужни на някого друг така, както и на нея. Пуснати от високото, знаците сътворяваха свят, но не без нея, не без човеците, чрез тях човеците бяха въввлечени в правенето и избистрянето на мъдростта. Понякога знаците се държаха опърничаво и объркано като деца без родители, тогава нищо не им се разбираше и трябваше много смирение, за да изчакаш свързването им в смисъл. Знаците придаваха на гласа ѝ мощта на всички ветрове.

Тукашните хора се считаха за най-богатите под слънцето. По върховете на планините им кръжаха съзвездията от знаци, които сякаш никой не можеше да достигне, но тук те бяха толкова достъпни както семките за плода. По дъното на оттеглилото се море бяха останали находищата на най-многобройните раковини и миди. Дори най-мрачните лесове потърпяха от корен от красотата им. Жените го окачваха по ръцете и по шиите си и телата им ставаха задрямало море с рибите и змиорките в него. Наоколо бъркаше от дивеч, понеже тъкмо техен съплеменник се беше сетил да натовари не злато, а животни в лодката си, когато бе придошла голямата вода. Планината сега им бе предоставила поляните си да се хранят и множат, а Хионе – ушите си, да се смесват в нея подканващите звуци на яребицата и на лъва, на миналото и бъдещето. Нощем, когато изведнъж жабите си глътваха езиците и квакането като отрязано с нож преставаше, а и редките птичи звукове замлъкваха и над цялата земя се възцаряваше необяснимо пълна тишина, Хионе си мислеше, че навярно тишината се бе настанила надлъж и нашир, защото бе дошъл великият миг на всеобщото съвкупление, когато всички твари изпълняваха законите на богинята Майка.

**УЯЗВИМОСТТА НА СЪЗРЯВАНЕТО.** На Хионе ѝ се привиждаха и други знаци, знаците на любовта, къде ли не - в карстовия скреж на пещерите и в изтегналите се в неѝ скали с цвят на печурки, и в кървенето на небето при залез, береше ги, а нямаше на кого да ги поднесе.

Имаше си Хионе любим кон, който взе че проговори:

-Имаш нужда да застанеш на разстояние от себе си, но затова трябва и да се отдалечиш от мястото си, да заемеш нечие чуждо място, да чуеш ехото си в гласа на другия. Аз знам къде да те отведа. Родината на всички очи е МОРЕТО, дори на черните - каза конят ѝ , който бе разпуснал две широки крила, по които се показваха първите пера. - Кой може да е по-черен от морето: влачи се черната лава, гъне се и се усуква тежко, а на рибите гърдите се пръскат от чернилка. Тогава и вълните са черни китове, само от муцуните им капе бяла пяна, едни такива запенени китове. А то може да е най-синьото и най-зеленото, сякаш е мехур, погълнал всички зелени морави и посинели небеса, тогава то е развъдник на светли очи, хората прииждат да си осигурят по едно синьо оченце, което от време на време да вкаменява лошите люде още на прага, така че никога да не могат да прекратят в къщите им. Откак свят светува - добави конят, - човек иска да има едно море до себе си, да има къде да измива мръсотията, дето полепва ката ден по него, да къпе лика си в него и всеки миг да не е същият. Ако си имаш свой залив, ще има къде да пускаш на свобода чайките си и къде да ги прибиращ, къде да хвърляш мрежите си и да топиш нозете си, цели изтерзани от хойкане. А и къде да хвърляш хайвера си.

Морето си беше на мястото, всичките хубави сънища витаеха край него на виолетови и оранжеви рояци, а сълзите на света бяха изкристализирали в капки блясък, които чертаеха вечно бягащи зигзази. Каква ли беше закономерността на тези мимолетни прескачащи и

бляскащи щрихи, веднага се запита Хионе, какво ли от мига увековечават остриетата на слънчевите лъчи, защо не са равномерно навсякъде, защо са тук, а после там, кое ръководи музиката на момента, та звук и цвят да се пресрещнат по точно определен начин?

Но умуването ѝ веднага се хлъзна по песъчливия бряг и тупна с нея самата в този безпредел на нежността. Поглъщането на море разгаряше жаждата ѝ, то не я направи на пясък, а на вълна. Първо се облегна с гръб върху него и прие поздравленията на дълбините, водата преобрази ръцете ѝ в отпуснати водорасли, които се клатушкаха напълно безцелно. Чу в нея да утихнат човешките говори, за да сторят празнота за плясъците на вълните. Изследваше мислено положението си сред пасажите риба и кораловите рифове, преподреждаше крайморските пейзажи, бучваше в тях неизменно усукани едно о друго стъбла и кичури тръстика, когато усети, че тялото ѝ се изцежда - капка по капка - сред другите капки. Забола нос във водата, тя си мърмореше наум, че най-хубавото във всяко нещо е началото му, когато забеляза, че браздата която оставяше след себе си, не беше никак бяла, а залезно червена. Надигна глава, кихна и изкара солената вода от ноздрите си, с изумление установи, че край нея като паунова опашка във всички посоки се бе разтворил широк, оцветен в червено-кафяво кръг. Безспорно беше - от тялото ѝ се отделяше кръв, трябваше и време, за да си обясни произхода на тази течност, която очевидно излизаше от самата нея. Да не се бе набола не чий шип на хищна риба или на подводен режещ камък? Хм, стана и изведнъж смешно - също като рибите, които си хвърлят хайвера, аз си хвърлям кръвта, която ме прави жена, дали няма хайверът да я оплоди и от нея да се пръкнат цяла колония русалки? Беше първата и менструация, която сякаш беше чакала да се появи тъкмо тук като в околплодна вода. Спомена за хайвера и веднага съзря под водата розовите оплодени топчета на някаква риба, които я наблюдаваха нахално с добре оформени очета. Колко прав беше верният ѝ кон, тук всеки можеше да си вземе по едно око срещу уроки. И така тя лежеше във водата, чудеше се на способностите на тялото си и продължаваше да променя цвета на морето, толкова всесилна и щедра беше кръвта ѝ, движенията ѝ бяха съвсем забавени, притисна буза до морето, малко от малко да я охлади. Тя ставаше жена, морето можеше да потвърди това, нали ѝ беше съучастник в това преображение. Виждаше как детето, което беше, се катереше по белезникавия склон на дюнята и се отдалечаваше, висейки на един лъч, сякаш опитвайки се да задържи и слънцето при този ден. Това женско начало започваше сред локва кръв - какво мокро начало. Тя не знаеше какво да прави с чувствата, които надигнаха глави в нея и заплашваха да я повалят с противоречивия си говор, опита се да ги надвие, нуждаеше се от тишина, за да разпита за всичко морето. Видя се затворена в трептяща розетка от блясък, докато плуваше, много внимаваше да не строши тази фигура от блясък, в която навярно тя самата, гледана от високо, беше бисер. Тя вече летеше сред водата, това го разбраха и чайките, та я съпровождаха, вземайки я за една от тях, придвижваща се с крила, но под вода. Крилете на по-младите чайки бяха напръскани с кафяво като шапките на сърнелките в гората, а по-старите бяха напълно бели като старци в дълбока старост. Навреме се появиха стадо делфини, за да я обучат в рибешко плуване, те я обгърнаха толкова плътно, че да не може кръвта да привлече зъбите на акулите. Беше детска игра, те ѝ показваха движенията, които тя трябваше да имитира. Носовите им бяха загладени черни камъчета, които разбиваха непрекъснато водата, черни и лъскави като базалтовите камъни - образи на богинята Майка. Тя дори за миг придоби увереността, че самата богиня Майка плуваше с нея и като майка на дъщеря ѝ обясняваше какво става с тялото на момичето, преобразило се в женско, отнемаше ѝ страховете и пълнеше кожата ѝ с очаквания. А беше и седмо число - рожденият ден на Аполон, този път рожденият му ден бе отбелязала с раждането на жената в себе си. Делфините бяха доста непостоянни, носовите им надушваха ту посоките на движение на сафрида, ту на на паламуда, на студеното и на топлото течение и мястото на вкопчването им, телата им изписваха стръмнини, въздушни колела, елипси, изнамираха бездни от изумруди и ги изкарваха на повърхността. Стигна се дотам, че подхванаха разговор, звуците им се удряха в нея и се

връщаха, обрасли с нейните звуци. Тя се сети за тунелите в планината, свършващи винаги в утробите на пещери, които бяха пронизвани всички в един миг от светлинен лъч.

Различните обиталища на племето ѝ се съобщаваха помежду си с тези тунели, за да могат енергиите да кръжат, да не се блъскат на едно място или да се завихрят и само бели да правят. А пещерите с въртопите си от бездни показваха неизчерпаемостта на любовта.

"Проникването на светлината, светлината в морето, как се разпространява тя под различния наклон на слънчевия лъч. И как звукът прави делфините видими под вода?"

Доколко съществува поглъщане на звука, какво е разстоянието, което изминава той преди да затихне?" - премятаха се мислите ѝ, които бяха също делфини, делфини на съзнанието, отговорите може би щяха да изплуват при любовните ѝ срещи с Бога на водите.

Предположението ѝ, че да си жена означава на първо място да се любиш, се потвърди при следващото и прескачане до морето, срещането на половете трябваше да е така естествено като срещата на морето и пясъците. Първо помириша морето, после бавно с шляпащи стъпала се придвижи по отвесно насечените сякаш от мечовете на цяла армия траки червени скали и се надвеси, за да огледа съкровището от искрици радост, накрая се облегна на кривата смокиня, прораснала в една от пукнатините, затвори очи и задири в себе си невидимите игри на делфините. Най-сетне никой не я възпираше и никой не ѝ обясняваше досадно необяснимото, никой не се опитваше да ѝ метне юзда, беше вцепенена от свободата си, само ръката ѝ играеше с една плашлива костенурка. Разтърка очите си, засмъдяли от прилива на синьото, дори когато бяха стиснати клепачите ѝ, ококори се и настръхна - пред нея се разтваряше не просто заливът, а целият живот, в него танцуваха светлини, чието съществуване не бе предполагала.

Какво ли щеше да се случи, ако излезеше от себе си, ако стореше и една крачка извън себе си? Като отговор на въпроса ѝ една вълна, изпреварила другите в лакомията си, напуснала току-що зеленясалото си подводно скривалище, се изля на скалата, подложи под нея ръка и я придърпа към себе си във врящия от съществувания съд на морето. Там вече стъпваше по дъно, което имаше друго дъно и така - до бездънност. Морските пътища бяха без завои и отклонения, те бяха гмурканията между две вдишвания и пръските на самозабравата. Навътре над водните хълмове се поклащаше връхчето на желанието, чието име тя не познаваше. След поредния скок на делфина тя се свлече и тялото ѝ заизследва гладките полета на водата. Богът на водите я прекатурна, Хионе трябваше да свикне с движението без почва под краката, негови бяха скалните дупки и обиталищата на всички подмоли и подводни пещери. От лунни мъгли бяха маските му, като гребла стърчаха раменете му, той я обхвана с теченията си, плътта-водовъртеж завихри пространствата. БОГЪТ НА ВОДИТЕ бе разбунил водите, от които бе създадена, бе разжужил пчелите, чийто кошер беше тялото ѝ, нежността на водите превъзхождаше дори нежността на морския бриз. Дългите и кратките му целувки раздухваха пламъците, облаците и змийските езици в нея - какво непознато място се оказваше тялото ѝ!

И така от момента, в който напусна екзалтирано себе си и прие ритъма на морето, достигнало върха на трептенията, тялото ѝ се разсипа на щедри блясъци, които се смесиха с морските и тя беше вече само част от безплътната мрежа на светлината.

"Закономерностите на блясъка" - плъзна се една мисъл из нея. - Опиянението да срещнеш слънцето в себе си", но тя нямаше как да задържи мисълта, понеже я глътна бялата занесена усмивка на насладата, а насладата имаше толкова общо с белите полета на безпапетството. Как потрепваше сънят, сгушен в чуждия сън, колко много сънища се рояха едновременно в един само миг от кремъка, прокаран върху кремък. Между зъбите - цял наръч бодливи стонове. Лоното ѝ разпускате дълги пръсти и се свиваше на юмрук в битката за наслада, която трябваше да трае много дълго, повече от един живот.

Изкрещяните желания на разкъсаната девственост сред дюнците на тялото - отделяха подвижни пеещи пясъци. И богинята Майка се оттегли, за да ѝ освободи трона си, така както правеше с всяка девственица, чийто пояс на девствеността току-що бе разкъсан. Едно и също бе женското създание в богинята Майка и в дъщерното и войнство от смъртни жени, което с майчинството бе короновано с безсмъртие, безсмъртието - раждането на

нов свят от вече родения. Непразните утробы, забили нокти в идващите дни, жените – безбройното повторение на Началото като летен несвършващ порой, като гръмовен припев от славослов в кладенеца от времена. И дъщерите на дъщерите щяха да чуят тропота на биковете по безлюдната степ и кънтежа на планините, обгърнали в раковина първата майка – богинята Майка, лицата им щяха да са белязани от нейния екстаз, порастването им щеше да бъде преливане в инициациите на Богинята с много имена .

Как потрепваше сънят, сгушен в чуждия сън, колко много сънища се рояха едновременно в един само миг от кремък, прокаран върху кремък.

Истинската картина на земното небе се изсипваше отгоре ѝ в миговете на удоволствие, докато дискът на луната полирваше дъха ѝ. Тя бе амфората на Космоса , налята с подвижните далечни светове. Сетивата ѝ се връзваха в нощните небеса, не подминаваха нито тежко натоварената волска кола на едното съзвездие, което се виждаше от нейното родно място, нито лирите на другите, което всъщност не висяха на тяхното небе, но ставаха видими в небето на насладата, съзвездията ръсеха отгоре ѝ знания за свещените бракове не само на богинята Майка, но и на нейните жрици и жреци, на огъня с водата, на въздуха и земята. И всеки път тя примираше от страх, че тези гледки, изорани от страстта, повече нямаше да се появят.

Тя продължи да наема съзвездия като лодка за пътешествие, велик пътешественик беше из чуждите светове, закотваше ги в удоволствието, преживяваше своите си гледки, преживяваше ги като химн, съчинен от усещанията на тялото ѝ, в него беше всичко онова, в което вярваше. Тя се опитваше да постигне тялото на богинята Майка, нейното усещане за света като поглъщане и раждане, да постигне себе си, лъчистото си струене и свещеността на целостта си. Лъчите се засрещаха, пресичаха се в нейното съсредоточие и картината на света ставаше все по-пълна и все по-всеобхватна, а тя виждаше все по-надалече, тя – в един само миг център на всемира.

Тъй си я караше - око за изненади, разплискащо чувства като благословена вода. Тя и спътниците ѝ - птиците и делфините - бяха танцуващите създания, които богинята Майка заради красотите на танците им обсипваше с милости. Блаженство бе да преследваш изгревите и залезите на удоволствието, които са скрити нейде вътре в тебе, те не бяха чуждо притежание, нито пък илюзия, те бяха единственото, което истински имаше. За да живееше, безброй пъти умираше в протяжното, разтегнато като хоризонт, изпънато като волска жила удоволствие. И никога не знаеше кога ще избухнат зарите му и какви зелеонки тайни от природата ще изтръгнат с голи нокти, какви зловеци отблясъци и сънна тиня ще останат под ноктите. Зарите на удоволствието, колкото повече бяха възпирани, толкова по-надълбоко и кърваво се връзваха в грамадите на тъмнините и режеха за нея искрящи късчета познания, та тя виждаше вече все по-надалече - хилядолетия и все по-надълбоко - в строежа на самите тела.

Тя използваше сетивата си така, както другите краката си за ходене – оръдия за проникване във Вселената. Ветровете на плътта се оказаха по-мощни от другите, те разчистваха безпредела от ненужности, вкарваха я в самото ядро на първоначалната ядка. Докарваха пред очите ѝ хребети от хриле, нажежени до черно от напрежение въздушни маси между устията на светкавиците, кълбовидни мълнии от привличанията на елементите, цветните сияния след дъжд. Тя беше ловджийката с побеснелите кучета и орела на рамото, успяваше така да се съсредоточи, че да улучи поредната загадка в мига на разгадаване. И чувствата ставаха на мисли, а мислите – на звездно бучене. Тя бе Прелъстената от съществуването, топната в праокеана от животи и не претендираше за педя повече място под слънцето от едно цвете или от шепа изворна вода.

Но наред изследванията ѝ при нея се изтърси от височината на двореца ОБВИНЯВАЩИЯТ, човекът, за когото всичко нейно бе вина. Най-лошото бе не, че го изслуша, а че се влюби в него, отначало си мислеше - за разнообразие.

Един ден, когато събираше раковини с розова плът от седеф и бели като креда рачета за талисмани, бе ударена по челото си наред очите от погледа му, който прилепна към нея сякаш бе туниката ѝ. "Какво може да накара едно момче да следва едно момиче - мислеше

си Хионе, - ако не любовта?"

И образът му прораства върху всички други образи на мъже, които се бяха изгубили нейде зад изгревите и залезите. Момчето бе родено първо сред първите - то бе син на цар, макар и не първороден, но то живееше като един от последните - като скромнен овчар. Още в първия им разговор той заобяснява, че той благоволява да е на този свят, за да изсече истината върху челата и да напои въздуха с нея.

-Каква друга истина?- помисли си Хионе. - Освен истината за тънкото му смугло лице, на което устните са по-плътни от вътрешността на мида, влажна и мърдаща.

Той още каза, че за да се плъзга като лъч по водата, човек трябва да е прозрачен като лъч. Затова човек трябвало да се въздържа от любов и от ... - Хионе пропусна покрай ушите си различните видове въздържания, заслушана в клокоченето на гората, която с появяването му бе залюбяна от кикота на косовите, дето съхнеха по клоните след дъжда.

Момчето не говореше винаги ясни неща, например, че хората не само си приличат с небесните тела, но и че могат да бъдат напълнени с тях, ако е изстъргана с кремък мръсотията отвътре. Много, много миене и стъргане се искало - заканително звучаха думите му, но тя не обърна внимание на заканата в гласа му.

Той още добави, че ще е до нея, за да я води към стихията ѝ - предсказанията, гледаше я с блеснали неумолими очи и тя не се досещаше, че този блясък не бе от любов, а от гордост. Гордостта му, че тя върши това, което навярно без него не би могла, дори съвсем определено бе готов да си прехвърли цялата заслуга за проявите ѝ. Откъде да знаеше, че той ѝ бе предоставен от племето, не за да ѝ стане жених, а обратното - да я запази за вечността без любов, защото такива жени били любимите жрици на божествата.

Момчето се провъзгласи за неин учител и взе да я води там, където нямаше себеподобни :

-Да не се омесваме с простосмъртни - изрече.

А тя си помисли:

-Иска да сме само двамата, защото ме обича.

Не ѝ хрумна, че той никога не обича. Той я вкарваше в капана на отричането, на измамата, наречена Отказ.

МОМЧЕТО-СТРАЖ, МОМЧЕТО-СКИПТЪР я докарваше нарочно в състояния, които я заставяха да пророкува, когато изобщо не ѝ беше до пророкуване. Тя не само пророкуваше, но и правеше това, което другите жрици не правеха - тълкуваше сама пророчествата си. Несравнима екзалтация предизвикваше в нея трепетът да е близо до любимото същество, ах, как използваше това същество това, че ѝ е любимо, а тя не се ѝ досещаше дори, когато в пълна изнемога изричаше и наричаше. Той използваше чувствеността ѝ като кремък, за да разпалва огньове в нея и в света извън нея, каквото и да ѝ струваше това. Да, той измъкваше едно изумително изобилие, но никак не го касаеше, че тя е на границата на помрачението.

А Хионе с цялата наивност на влюбеността имаше усещането, че той не само се приближаваше плътно до нея, но и навлизаше в нея, но вместо тялото ѝ като цвят се разпукваше душата ѝ и от нея се понасяха невъобразимо количество пухчета от думи, всяка една - ласка за него. Докато пророкуваше, сякаш я разкъсваха лъвовете, нямаше и следа от предишната лекота, а всяка кървяща част от нея продължаваше в самота да изрича идващото. Беше се влюбила така вдъхновено, че не си бе оставила път към другите, бе затрупала миналото с камъни и бе съдрала с нокти вътрешното си единство. А той се бе втурнал да разобличава привидностите, както наричаше всичко, което тя бе смятала за истинско. Единственото правилно било служенето на племето, но за това се искало пълно въздържание, чистотата на бял ленен плат и на изтляла кост на чайка.

-Не обичам нито костите, нито изтляването. - промълвиха устничките на Хионе. - А изгревите, а залезите? Без тях съм сляпа и глуха, как тогава ще служа на когото и да е? Глупости, изгреви и залези, светлинни измами някакви, час по-скоро да ги забравела, че били от демоните, от подземните духове.

-Нима демоните се занимават с измислянето на подобни зари? Тогава да не излезе, че този свят е изфантазиран от тях? - позволи си Хионе да се усъмни и не го видя цели седмици

край себе си - отсъствието му ѝ беше наказанието ѝ, нека изпиташе цялата безнадежност от зависимостта си от него.

А тя си разсъждаваше ли, разсъждаваше и държеше и той да я чуе:

-Има струящи точки, които ни нагъват като морски вълни, за мене ти си тази струяща точка, каквото говориш ми е чуждо, но аз съм цялата на разтреперени перца и крилца от тази струя, която излиза от тебе. Щом мога да чувствам вселената чрез тебе, значи си мой.

Не, нищо подобно, не значело.

-Нито съм твой, нито съм на някого, а във вселената няма какво да се чувства, то си е работа единствено на боговете. Твоята работа е да предусещаш те какво са намислили. Момчето прашеше от светлините, с които се бе окичило, то прокара доволно ръце по косите си и от тях заизскачаха искри. Той бе побит до нея и се канеше да разпределя всичките и радости и страдания, защото се смяташе за Законът над всички закони. И както всеки закон заповядваше:

-И никой друг смъртен няма да е твой, дотук с играта с огъня, започва сериозният ти живот в името на племето. Дотук търченето сред крясъците на гарги и чайки.

Момчето-Страж имаше като нея дарбата да преценява хората колко струват още преди да ги е срещнало. Първият път, когато Хионе забеляза това, беше мигът, в който той изрече:

-Зад завоя ще се покаже един човек, той е обрасъл до ушите с лошотия, хайде, малко да поострижем лошотията му.

И наистина се появи един човек, едва пълзящ под тежестта на дебело рухо. Момчето-Учител така смъкна рухото му, че той изведнъж се взе за риба - гола, хлъзгава и безпомощна - и занемя.

-А ако това не беше лошотия? - все пак си позволи Хионе да се усъмни.

-Аз - не помръдна самоувереността на Момчето-Страж, - аз определям кое е за махане и за изстъргване.

За разлика от Хионе той не смяташе, че тази му дарба е естествен дар като цвета на очите или косата, то полагаше деня и ноща непрекъснати усилия на аскет и отшелник за нея.

-Не употребявам - казваше за месото и рибата и го буташе гнусливо настрани, дъвчеше единствено някакви треви и сам си доеше млякото от кобилите, меда вземаше от дивите пчели на Хионе.

Отначало Хионе имаше усещането, че лети, грабната в клюна му, това бе истинска наслада на въображението, понеже бе под неговите криле, макар че той бе към нея по-строг, че и груб отколкото към другите.

Въпреки че мислите им се усукваха като коси и се настигаха като хрътки на ловното поле и хвърляха сенки една върху друга като корони на дървеса, нейната дарба да предусеща хората спрямо него не действаше, сякаш той бе затиснал с глава тъкмо извора, от който бликаше сетивността ѝ, насочена към него.

На вкус Момчето-Страж беше ледено и солено, нещо като ледена висулка от морска вода. Покрай него мислите ѝ взеха да окапват като в късна есен и от тях остана само една :

-Обичам го.

От този израз обаче ядът му най-много лютеше и смъдеше.

-Ще те пусна от клюна си - сякаш я заплашваше, - само ако още веднъж произнесеш това глупаво нещо и тогава ще тупнеш и ще се размажеш върху скалите.

И с друго я заплаши:

-Не продумвай това. Колкото повече го споменаващ, толкова повече то ще ме отдалечава от тебе. Любовта и без това не ти е дадена, друго - да, но не и любовта. Само без нея ще свариш да си свършиш работата на земята.

-Ами за каква ми е каквато и да е работа, за какво ми е какъвто и да е живот, щом няма да ме обичат и аз няма да обичам? - позаинтересува се Хионе.

-И да те обичат някои развейпраховци, ти не бива да хабиш ни капка от дарованието си в обич. Да служиш - това ти е дадено.

-А ако аз не ща ни дарбата, ни служенето? - пак се опита да разбере в пълнота нещата Хионе, поне това как те стоят пред Момчето-Страж.

-Ти пак упорствуй на своето, пак продължавай да повтаряш тази проклета дума и ти сама ще бъдеш прокълната от божествата.

Този път гласът му можеше да отсече и най-дебелото дърво с най-яката дървесина.

-Ти определяш какво да мислят и боговете ли? - не отстъпи Хионе, бе решила да стигне до край, до края на тази, както се оказа, така тъжна връзка тъкмо в несъществуването си.

-Ти мене ще слушаш, защото съм ти Стражът.

-Аз не съм те избрала за страж и водач, водач ми беше Сабазий, с него се научих да се смея, от него се научих да имам смях в тялото си и да гледам в очите страстта. С тебе се научих само да бърча чело и да слагам забрани пред нещата, които мога.

-Хионе, любовта е за простите хора - взе той да я разубеждава някак по-меко, - за простолюдието.

И презрението превзе лицето му до последното ъгълче.

-Аз съм съвсем, съвсем обикновено момиче, простовато, както ти би се изразил - натърти Хионе, уплашена, че ще я татуират със знак, който не ѝ принадлежи.

Момчето очевидно бе гордо с мисията си:

-Ако беше обикновено момиче, племето нямаше да ме прати да те обучавам.

Преди Хионе колкото нагазваше по-надълбоко в любовта, толкова по-безпомощна ставаше. Сега обаче от дъното на бездната взе да вижда по-ясно и изведнъж Хионе прозря всичко - Момчето-Учител беше от рода на тези, чиито сокове бяха станали отровни, на такава почва ли бе расъл или пепелянка го беше ухапала, не знаеше, но от отровата му обаче умираше не той, а хората около него. Момчето-Страж бе отишло много далече, беше приело за мисия да вади душите на тези, които само обявяше за вредни. Настаняваше се като на трапеза в мислите им и започваше да ги "опосква", както наричаше проскубването на чуждата душа. То пускаше като скакалци в огъня мислите, които не му харесваха, по същия начин както гореше живота на хората, който не му допадаха. И това не му стигаше, затова се промъкваше в чуждите сънища, за да опустошава и тях. Всичко различно, което застрашаваше издигането му като велик човек, нямаше никакъв шанс. Копнежът за свобода, който издуваше тялото ѝ, бе запечатан от мощната му воля.

Хионе той пусна на дъното на една дупка, в кънтящата ѝ вътрешност да изслушва оплакваческите стенания на нещастните, всеки ѝ носеше кървящото си топло-топло нещастие, докарано от Момчето-Страж, ѝ го пускаше отгоре ѝ, от тези голи меса вътрешностите ѝ се свиха и изсъхнаха, а очите ѝ изгубиха сякаш завинаги светлината. В тъмницата никой за никого нямаше сили да се грижи. За да спаси съзнанието си, тя хукна навън. Пресрещна я Момчето-Страж:

-Отиваш отново да дириш червеите на любовта, нали? Но съединяването ти с тях е вече невъзможно, в момента, в който някой проникне в тебе, земята ще се разтресе, небесата ще се отворят за светкавици и порои, боговете ще пратят огън. Защото ти си вече Недосегаемата и единственото, което ти е позволено, е да служиш. Намери наслада в служенето на племето и престани с детинщините.

Но този път тя не го послуша, избяга, вторачена в зарите на изгревите и залезите, които щяха да се появят, на никого нямаше да позволи да ѝ ги отнемат, дори на Момчето-Страж, на когото така лекомислено бе подарила сърцето си. Пътном се изми мислено с водата на онзи залив, който завинаги бе белязан от играта на делфините, откърти зеленясалия пласт, с който я бе покрил мракът, най-трудното беше със сетивата - да им върне и блясъка, и светлината, гъвкавостта и наежеността.

Острието на сетивността на Хионе - все по-надълбоко в собствената плът.

-Не може заробването ми да е угодно на боговете - опълчи се тя срещу властта му, която сякаш държеше в шепи всичките ѝ бъдещи постъпки, такова бъдеще ѝ бе наистина излишно. Разплакана, Хионе обикаляваше с едно дръгливо куче някогашните владения на радостта, сякаш диреше някого за убиване:

-Колко съжалявам, колко съжалявам, покрай него и аз станах лоша. Проклетието, която поучава. Съдницата, която съди.

Първото, към което посегна, като с гняв изтри сълзите си, бе едно момче, нямаше значение

какво момче. Някакво момче не за убиване, а за любене – душата ѝ да се успокоеше. Беше стигнала до подножието на едни наредени в кръг хълмове, които утоляваха жаждата си в кротнало се под тях езеро, циркусът им ехеше от гъшо врякане и дандания. Дивите гъски от целия свят се бяха събрали сякаш във фиалата на езерото, толкова многобройни и единни, че не знаеше дали нямаше да връхлетят като върху плячка върху нея и момчето, което бе грабнала за забавление. Умората и отчаянието я караха да бърза. Когато момчето се впусна в нея, купища перушина се разлетя из въздуха и скри слънцето, вятърът засвистя и засъска в птичите крила, а в треската на телесния и глад, в огромността и настръхналост му имаше нещо заплашително. В миг всички крила припляскаха и едновременно се издигнаха нагоре, тогава и тя се разплиска в наладата, всяко перо беше вик с острие, изтръгнат от крилата. Отвори очи, когато усети тласъците, които съвсем не идваха от момчешкото тяло, пред изумлението ѝ земята се цепеше и трошеше, от издигналите се на пръсти върхове сега валяха камъни. Със страстта си беше предизвикала земетръс, точно както момчето предвиди. Това означаваше, че тя наистина бе станала Недосегаема и нямаше място за любовта ѝ нито на земята, нито на небето.

Хионе бе приковала с поглед висините на изгревите и залезите в себе си и си мислеше: -Аз съм вече Чудовище или Божество, само не човек.

Вече се интересуваше само от това как да осигури капчица спокойствие за сърцето си и приспивна мъглица за мозъка, за да утихне и земята.

А Момчето-Страж пак застана до нея, очаквайки я да сложи стръв на въдицата, която хвърляше към останалите. Ушите ѝ плющяка като платно, та не чуваше поученията му, гласът ѝ скриптеше от дребни камънчета:

-Води ме при чумавите, чумав с чумави се разбира.

И сред тях Хионе заизважда от гърлото си някакво хъркане, което трябваше да е песен. И пак бе най-изумена, когато някой станеше и тръгнеше от гърчещото се кълбо почернели тела. И пак я замერяха човешките нещастия, от които беше на решето. Напъхваше се в пашкула на прониканията без никакъв ентузиазъм, но звуците и цветовете бягаха от нея, за да бъде пълен ефектът на пустотата. Колкото по-разтерзан вид имаше, толкова Момчето-Стаж бе по-доволен от нея. И тя изливаше върху огъня на всички олтари усещането си за нещастие и те угасваха, преставаха не само да горят, но и да пушат. Тя взе да събира нещастия, както някога - мелодии, нещастие на самотник и нещастие на използвач, нещастие-любов и несвършваща омраза-нещастие. Разбра също, че хората много държат на нещастията си и че са обрасли с тях до уши, колкото и да се оплакваша от тях, те бяха така привикнали с тях, че да им отнемеш нещастията, щеше да означава да им отрежеш крака или ръката. Но и тя нямаше вече светлина в себе си да пропъжда чуждите нещастия както преди. А Момчето-Стаж ликуваше - най-сетне тя се бе впрегнала в общите железни юзди, нямаше да се занимава с телата на някакви мърши, а с богове, щеше да подрежда мозайки от светкавици и славословия. В стомаха ѝ отлежаваше предизвиканото от нея бедствие, броеше наум жертвите, колкото повече ги споменаваше, толкова по-мътен и непрозрачен ставаше въздухът край нея. Докато не докара истинската нощ наред бял ден, без луна и без звезди, без помен от слънце.

Въпреки бедствието Хионе не помисли за път назад, напротив, разбра какво трябва да направи - тя издълба кладенец в небето и пусна образа на Момчето-Страж с киселите му лица, насочи към него стрелите на всичките си нещастни часове с него и то се разтвори в чистия-пречист въздух, та повече никой не го видя. Поученията му и те заглъхнаха – глух лай в пустошта.

-Когато отговорът е "Не", все едно е какви са доводите за него, най-добре и отговорът, и изпращачът му да се обявят за несъществуващи!

И Хионе бе отново свободна, бе си върнала всички изпогубени думи, но запази и думата "любов" и решимостта да я изживее, та да продължи странстването живот, което някога бе минало през омагьосани места като тялото на Момчето-Страж. От него ѝ останаха раните, които да си лиже и ближе, когато е жадна за познание за човека. Остана ѝ и споменът за табуто да е Недосегаема, което бе разомагьосала като бе унищожила думите на Момчето-

Страж.

А радостта и упованието ѝ поднесе една друга женска ръка, ръката на богинята Майка, която най-добре знаеше какво е любов. Под ласката на тази ръка отново се развилнях сетивата ѝ.

Хионе пак заигра любимата си игра с другите люде от племето на бесите - да си говорят за това, което идва, но не като ПРЕДСКАЗАНИЕ, а сякаш е настояще. Насладата бе в отгадаването и в откритието, че това което са ти казали след ден или след месец, не по-късно, действително ти се случваше – всичко, чуто от тебе, всичко над което си се замислил в разговора. А ако някой се хванеше на въдицата, че ставаше дума за настоящето и се почувстваше засегнат, той в яда си казваше такива думи, че напълно оголваше душата си, та после нямаше как да я скрие. А дните си Хионе прекарваше до ямката в камъка, чакаше я да се напълни с вода, клечеше над нея, плачеше и се смееше, коленичила, все някога идваше мигът, в който отраженията на водата докосваха с плахи пръсти надвесилата се върху ямката скала и почваха да трептят по нея. От тях скалата ставаше прозрачна, гонеха се по нея светложълтите коси на водата, това бяха дългите коси на вечността, те се ветрееха и във въздуха, но там бяха невидими, а тук човек можеше да се закачи на тях, да тръгне по завихрените им къдрици и да види къде ще го изведат. Тези безбройни влакънца можеха да ползваш за невиджана сила, не бяха само предсказанията, които можеха да се родят от тях. Всеки от тях можеше да запратиш в пространството като лъч, като копие и ако си достатъчно съсредоточен, на края им, там нейде в пространството, където си поискаш, можеше да раздухаш енергията им, която се появяваше в едно светло кълбо като нова звезда, тази топка енергия можеше да вдига планини и да ги слага върху други, да кара реките да текат обратно и да мести цели селища заедно с обитателите им.

За да се разсее, Хионе взе заедно с царя да обикаля царството му, царят яздеше коня си, Хионе - Кентавъра си, докато придворните разказвачи носеха славата на Каменния град Перперикон и на поставения там от небесата трон, и на другия трон, който стърчеше готов за божествения брак, и на каменните дворци с най-изискани пропорции, сечени в скалите като в плът, и на храмовете, сричащи водоравно и хоризонтално хармонията на метаморфозите. В самото начало на Каменния град едно момче седеше сред камара от вкаменени охлюви и вкаменени дървета.

-Сам си ги събрах – похвали се момчето.

-За какво ти са? - ролюбопитства Хионе. - Защо не ги остави по местата им, там където са си били още в ледника и в морето?

-Ти не разбираш – съгласи се да ѝ обясни то. - Събера ли нова камара вкаменени охлюви, нов храм или нов дворец щръква на платото. Така разширявам владенията на Каменния град, планината си спомня вкаменяванията си и ги възпроизвежда отново. А при всяко намерено от мене вкаменено дърво изскача нов самозасадил се филиз на дъб или бор в подножието на Каменния град – да има зелени плащове, които да плющят под него и да му събират прохладата и вода, както аз събирам спомените на планината.

Едва произнесло момчето думата "вода" и по каменния път се зададе момиче с изцъклени от тежкия мях на гърба му очи.

-Какво носиш и заслужава ли си да го носиш, след като едва пъхаш? - пресрещна го Хионе.

-Нося това, което тук няма, значи нося най-скъпоценното нещо в този Каменен град. В меха ми има вода. Аз съм от хората, които оставят костите си за Белия град – да става той все по-бял и сияен. Моята вода се излива в розовите гърла на господарите, от моята вода се развързват езиците повече и от виното, моята вода кара кожата им да хвърля блясъци. Водата на гърба ми ме сродява с господарите, тя мие и най-скришните им места, без мене те не могат.

Хионе сграбчи момичето за лунните му коси и го изтегли за миг горе. То изля меха си с вода във водохранилището. Хионе стоеше зад него и без никакво усилие го бутна във водата му:

-Плувай!

-Какво направи? - жално изписка момичето, разтреперано от ужас. - Това е вода за господарите, аз нямам право да я цапам със съществуването си.

-Напротив! – колкото по-пронизително пицеше момичето, толкова по-пронизително се смееше Хионе.

Хионе взе да хвърля пълни шепи вода върху момичешкото телце и да пуска във водохранилището вятърчета, които да задвижат отраженията на белите облаци вътре като осветени водорасли.

Момичето забрави и меха си, и господарите, разпенваше водата с усмивки, а нямаше нещо, което телцето му да не пожелава - гръмко и ликуващо, така че всички да го чуят.

-Я, как можеш да плуваш!

-И по гръб мога, и по корем! И да се гмуркам мога! Мога! - носеше се из простора, момичето вече не го бе страх от ушите на господарите. Оповестяваше сякаш на всички - "Мога, мога да съществувам – и без меха, и без господарите!"

-Колко са смешни пръстчетата на гърдите ти, към кого ли сочат? Тези валчести вълни май не са вълни, а бедрата ти. Какво ще правиш с толкова хубост? И я погледни кой те чака. Над водата се бе проточил тъмnochервен врат, обрасъл с конска косми, вятърът прокараваше сребристи пътеки в космите, сияйни очи се кълбяха отгоре на врата със съвсем човешка глава. Мускулите по врата туптяха и се местеха като корабни въжета, дърпани от невидими пръсти. Момичето протегна ръце към тях, струваше му се, че ако се уловеше за тях, в небето щеше да прорасне мачта, а в него самото щяха да заплющят платна.

-Хайде, мятай се! - окуражи я Хионе, която ѝ бе отстъпила личния си Кентавър. Нататък можеше да продължи и на гърба на някой козел.

А самата тя застана пред жреца на Каменния град, посади се на определеното място не за жреца, а за този, на когото пророкуваха. С нозете си усещаше желанията на тези велики владетели, които щяха да застанат на това място, за да чуят колко велики ще станат и колко страни и племена ще завоюват, и колко глави ще отрежат. Вместо да слуша прорицания Хионе изричаше желанията си:

-Нито капка кръв да не пролея в живота си. Да стигна дотам, докъдето са стигнали тревите и цветята, за да узная тревите и цветята и в чуждите страни. Да не се възгордея нито от птичите гласове в мене, нито от Божиите. Моите армии да са мравките, пеперудите и пчелите. Много царства с тях да завладея – в името на мравките, пеперудите и пчелите! За честта на кентаврите, делфините и охлювчетата!

От Каменния град Хионе на гърба на козела заедно с царя се прехвърли в най-мощния град на Тракия – ГРАДА НА ЕВМОЛПИТЕ. Боговете бяха заселили в този град облаци от гранит, върху които ураганите им бяха нахвърлили със съвсем спонтанни чувства скали според намеренията на провидението – скали-стъпала и скали-площадки за излитане, скали на пещери за наблюдение, пещери за съвокупление и пещери за раждане скали, в които най-важното бяха процепите за гледане или процепите за преминаване от едно състояние в друго, пирамиди от скали със свои пропорции и скали, застинали - пламъци, прегърнати samozабвенно едни други в светилището на огъня. Имаше гранични скали с огромни успоредни ръбове, които трябваше да са улеи на енергиите, по тях енергиите трябваше да слизат до водата на най-древната река. Някаква сурова дисциплина имаше във вдъхновенията на Богинята-майка, изложила голотата си в Хълмовете на показ. Каменните им светилища имаха структурата на мозъци и то мозъци, които имаха себеподобни в мозъците на съседните хълмове. Свързаността им беше не по линията на логиката, а по линията на енергиите и трептенията на енергийните частици, Хълмовете бяха огромни затворени пространства изумена земна мисъл, затова излъчваха такова гъсто поле на взаимодействия, завихреността между тях даваше на жителите им една триумфираща безцелност, почти еротичната радост от самите вихри. Хората се премятаха сред струите на Свещените извори на енергия, избликували от каменната гърд на богинята Майка и животът си беше жужащо кълбо от тръпки, инстинкти и интуиция вместо отегчителна поредица от забрани и заповеди. Те нямаше как да лъжат себе си и другите сред тези властни и скокливи струи, затова бяха искрени във всяка една точка на времето и

пространството като струите на фонтаните, които изскачаха между притиснатите една към друга скали. Втурваха се , напълно непредсказуеми, ту насам, ту натам – където ги влечеше душата или където предстоеше да изригне красотата. А изригванията на красотата тук бяха постоянни, гейзерите ѝ разменяха сенките и акълите на людете. Йерархията в града на Евмолпите бе йерархията на музиката, не на силата, затова градът се управляваше тъкмо от Евмолпите, чиято музика беше равна на музиката на Орфей. Жителите на града им се покоряваха и ги признаваха за свои царе, защото музиката им правеше кръгозора им по-широк от всяка видимост. Мелодиите повдигаха клепачите им, мелодиите предизвикваха бдението и заспиването, нямаше действителност извън тях, те измъкваха от гърдите цялата радост, на която бяха способни. А Евмолпите бродеха сред тях, напълно неразличими. Горе в дворците живееше само музиката им. Евмолпите имаха по-важно занимание от това да дремят по тронове, те държаха хълмовете като коруби на костенурки и изтръгваха от тях музика. Според мелодиите едни храмове по хълмовете се появяваха, поспираха се да се огледат във водите на Марица, да оплакнат изранени нозе, да умият статуите си и да нарамят нови товари от светлина, други се скриваха в синкавата мъгла от звуци. Храмовете на този град имаха характера на жителите му - характера на странници, които страняха от всичко земно, дори и от себе си, затова никой от хората не беше сигурен къде се намира – на този хълм или на другия, в реката или в колата на Голямата мечка. Хората се тълпяха в храмовете, за да се изслушат взаимно – гласовете на космоса бяха техни. Съвсем отпуснати бяха лицата им, съзерцаващи самото съзерцание, нозете им отчетливо усещаха боцкащите сили под тях, които местеха непрестанно светилищата, едни такива шаващи и установени сякаш в нищото светилища, които – а-ха - да те понесат в подземния свят, пък те полагаха върху върха на света, който пак беше върхът на музиката. Лицата на храмовете всъщност бяха много своеволни, променяха и формите си, и цветовете си, изобщо не бяха се отказали от чувствата, та веднъж бяха лъчезарни, друг път нацупени, любвеобилни или с хлопнати врати. И техните емоции за добро и за лошо пълнеха чашите на човешките глави, та те се движеха в една неопределеност, която беше извънредно смущаваща, но и божествена като безпределеността на Абсолюта. Възземването до интуицията тук бе най-лесно постижимо, в нея човек на мига осъзнаваше с кой друг човек бе сроден и с кого трябваше да върви из земния си път и с кого - в небесния. Хълмовете бяха възбудени мисловни центрове, които даваха най-лудешки идеи за прекарване на времето ти тук, на земята, те вдъхваха най-непокорни желания у поданиците си, все едно дали бяха царе или просяци, то и царете бяха толкова инстинктивни като просяците, та между едните и другите стена нямаше. Хълмовете постигаха без каквото и да е усилие своите мисли в хората, но и в облаците, в плочите със знаци, но и в праха под нозете, всичко заобикалящо бе белязано от една магичност, при която вдигането на пушилката бе толкова случайно, колкото срутването на цял храм или пък влюбванията бяха толкова нужни, колкото водите на Марица за населението наоколо ѝ. Блуждаещите предзнаменования на храмовете из улиците на града правеха човешкото съзнание пределно свободно. Постигналите най-много слава в музиката, изкуството и мъдростта бяха веднага изгонвани из царството, за да основават дъщерни градове на Града на Евмолпите.

Много музика погълна Хионе в този град, прищя ѝ се да пусне мелодиите от площадката за излитане на души, да види кой път ще поемат. Площадката беше в светилището на Сабазий в Родопите. Сабазий, божеството преди всички други, можеше да ги завлече с царя при простите и ясни зародиши на всички значения. Но при Сабазий можеше да се озoves само ако си избродил **ДЪБРАВИТЕ НА СВЕЩЕНИЯ ЛЕС**. Хионе - сама в сумрака на дъбовете на хилядолетна възраст, които пускаха филизите си върху короните си и така оставаха вечно млади, сред дъбови шубраци, запенени от млякото на богинята Майка, сред разпиляността на материята в короните на чинарите, някои с още черна кожа, а други с петнисто бледо-зелени и сиви снаги, сред махащите като прилепови крила листа кестенови гори, които носеха белите вретена на цветовете, изписващи насочеността на земните енергии. Тя надзърташе в гнездата и участваше в есенния листопад ведно с коса и вработката и в

представленията на менадите и на местните господари - горските духове, които духаха под опашките на тръгналите да ловуват. Знаеше го, винаги го е знаела. Имаше гори, които носеха плочата на небето, с която се затваряше долмена на света, в тях всяко дърво бе колона, забита в мекото на земята, гигантски стели бяха тези дървета, на които бе отбелязан животът на всеки род от появата му, пред тях трябваше много страстно да се молиш да не се откажат от тежестта и висотата на висините. Имаше и танцуващи гори, ако се хванеш на хорото им, нямаше лесно пускане, падаше, ставаше по склонове и бърчинките им човек, мятане глава, свят му се виеше, чувстваше тялото си безредно захвърлено на вси страни, но върнеше ли се при хората, твърдеше, че танцуващата гора е по-хубава от най-хубавата жена. Срещаша се, разбира се, и гори, които умееха да се крият, все едно бяха вълк, който се прави на умрял, или силивряк, който изглеждаше напълно изсъхнал, а я си му капнал капка роса, я се е изправил. Ако хората се разхождаха сред такава гора, дълго нямаше хич и да я видят, щеше да им се струва, че бяха, например, в блато и само по отраженията във водата щяха да разберат, че всъщност наоколо им бяха от дървета и дивеч. Такива гори ти се разкриваха, когато те решаха, но пък като те сграбчваха, те те скриваха от самия тебе. В тях можеше да опиташ съществуването на гущерче, което далеч не бе толкова лошо при наличието на толкова припеци по продължение на потоците. На Хионе най-й отиваше да прикотква дъбовите горички, не се срамуваше да им шепти в ушите любовни думи, да обира мъзгата им с език, тя гледеше да държи устата си отворена, за да навлиза в нея безпрепятствено стипчивото, кисело и горчиво море на зеленината, с което се хлъзгаше в нея и луната на сребърни капки, кипяха в нея листата, разлистваха я, търкаляше се тялото й върху невинността на тревите, убиваха й жълди и кестени, оставяха й синини за спомен, кожата й усещаше лепливите чашки на минзухарите, които я белязваха със златни петна, миришеха медено минзухарите, я си ги пипнал, я са увехнали. Ловеше се за клоните, хващаше пътя на висините, Хионе прелистваше гората от клон на клон, нямаше да я остави гората да си иде, докато тя не узнаеше как се чернее и как - зеленее, как се жали за листи и мисли, как се закачат чувствата като бодли и ти съдират месата, как да се изкачваш по стъблата като сок и как да стигаш и до последното връхче, където те очакват пъпките, как да се разпукваш отвътре и пак да си си ти, как да впримчваш слънцето да грее за тебе и да не си губи времето с друг, как да галиш като слънчева ласка, как се късат със зъби билките и как се задържат лековете им под езика, как се хапе леко и остро като катерица и как стръвно като глиган се тича право срещу врага. Как да чувстваш, когато нещо в тебе кълни, а и да различаваш - отровна гъба ли е или стрък от риган, как да не се колебаеш накъде да растеш и как да отнасяш със себе си тайните, а не те - тебе. Колкото пъти тя си тръгваше, толкова пъти дъбравата се увиваше около й и я връщаше обратно при себе си, подлъгваше я, че свършва, а сетне се оказваше, че що планини наоколо бяха, все с честаци-гъстаци бяха обрасли. Що бури я застигаха и що светкавици я овъгляваха, но ето че дъбовете в другия край на гората, в най-далечните й проломи протягаха шии и изсмукваха дърветата горящите змейове, от овъглените стволоче се приготвяха най-вълшебните цярове. Най-отгоре бяха боровите гори, бодливи като морски таралежи, които късаха – колко лесно! - небето на ивици и то висваше, разпарчалосано на катеричи опашки и на кози бради на лишеи. Иглите на боровите и елите разчепкваха бялото и синьото на небето, боровата кора беше мозайка от изписани керамични плочки. Хионе бе гущеровата кожа долу, препечена на слънцето. Тревите мълчаха, за да се чува по-ясно как годините неусетно се навиваха в стъблата на руло, писанията им бяха годни за четене едва в дънерите – лира, подкова, лоно, в тях ставаше дума само за божественото присъствие, нямаше нито дума за опустошение и тление. На Хионе й бе ясно, че ако тя въобще си тръгнеше някога от този лес, то щеше да е само като дъх, издишан от нея току-що, дъх - прозирен дух. Вместо зъб за зъб и око за око - лешник за жълд и кестен за борово връхче, продължаваше да крачи гората, а тя бе в крачката й - млада и зелена, кестен я чукваше по челото - поздравена си, водата се бълникаше в нея, докато не прелееше в планинското езеро. Нерядко тя отвлечаше птиците, за да ги спусне над някой безводен склон да издълбаят в снагата му

езеро. Или пък открадваше цяла гора с очите си и я засаждаше там, където бяха само чукари и пустош. Тогава се оформяше гора, която скачаше по небето и се въртеше в кръг и викаше "Въх, въх!", все по-бясна бе гората, от бесни лисици бе хапана, все по-силни отскоци правеше и по-палави, докато всичко се разкриеше и менадите и силените, и всички невнятни духове не изскочеха от обиталищата си и те да покрещат "Въх, въх", за да я забият девет педи в земята и да я пуснат от висините на месечината - да близне и тя от сърцето на Сабазий, та и тя да побеснее от само себе си и срещу себе си, да си изгризе шията и да си избоде очите, та най-сетне да се кротне - шишарка, току-що откъсната в ръката на божеството.

И след изброждането на дебрите на Сабазий, можеше да се възкачи на трона му, белязан от следите на излитащите. Хионе щеше да му позволи да ѝ каже това, което бе решил, иначе тя на своите решения не можеше да повлияе, та на решенията на Сабазий ли. Така различен бе тронът му от царските тронове, това бе трон за самото небе, цяло плато, разположено на границата между бесите и одрисите - да го съзират всички очи и на едните, и на другите, положен на пътя през Свещения лес от едното море към другото. Истинското му изкачване включваше изкачването на всички светилища, които бяха в нозете му, едно по едно. Когато човек мислеше, че вече сили не са му останали, попадеше сред най-мощната сила - тази на Сабазий - там се мътеха души и стари души метяха скалите преди заминаване. При него бе най-високото наслаждение от това, което притежаваш - ТЯЛОТО. През деня го гледаше сякаш от високо, по него пълзяха дебелобузите змии на Сабазий, откъдето минеха, кожата им се свличаше и във всички цветове на дъгата изгряваха дробовите, сърцето, мускулите. Колкото човек повече упражняваше това дълбочинно виждане, толкова усещането за опасност се умножаваше - страхуваше се от себе си, да не нарани или увреди Съзиданието.

И Хионе се окичи с прозрачните тела на БОЛНИТЕ, които бяха придошли към нея, обследваше ги част след част, след като ги разглобеше, измиваше ги с водата, събрана в щерната преди да ги направи отново цели, но истински цели, без петната и без дупките, орешетени от болестта. Това беше дневното къпане, далече по-лъчезарно беше нощното, нищо че беше в мрак, в мрака най-добре се виждат избухванията на пламъка. Телата се разпадаха на фрагменти, топчета, пирамиди, на спирали от преживени мигове и голямото беше изградено от толкова мъничко, че не беше за вярване. И в този миг, за да прегледа всичко, тя беше надарена наистина със сто живота. Но затова ѝ помогнаха числата, всичко можеше да се развали с тях и всичко - поправи, само трябваше да се установи кое число е нужно на човека, за да му се подари, а с него и здравето. И понеже всяко число беше и звук, и дума, Хионе не преставаше да говори и да пее. А нощем телата бяха изкъпвани във водите на любовта и това беше най-страшното им посвещение. Хионе понякога хлътваше в себе си като скалата, нашарваше се с оранжеви, зелени и сиви лишеи, ставаше на кладенец и на коруба, пред очите ѝ беше кухата вътрешност на скалното светилище и светлинките, с които беше пълно то, тя се впускаше вътре, а там от парите въздухът не достигаше и тя изпаднаше в безсъзнание от мощното дишане на Сабазий. Когато отново отвореше очи, обясняваше, че известно време не е била на този свят, защото е била при Сабазий и всички ѝ вярваха. Понякога магнетичните потоци от главата на Сабазий достигаха хората и те започваха да говорят само това, което той им внушаваше, така че в един и същ момент в хиляди гърла бълбукаше едно и също и то след миг се случваше. Над повтарящите вълшебните формули се спускаха тогава облаци, издути като бузите на змиите му, а после хората си шушукаха, че приятелите на Сабазий от други светове сега го наобикалят.

Хионе плетеше доста несвързано за другите думи за съзвездията, които бяха вкаменени в светилища, но пък умееше да превързва разранените души с приказки за герои и богове и те оздравяваха. Време си тя и кипеше в мистериите и изобщо не беше само със Сабазий, колкото и върховно божество да беше той. В мистериите всички си имаха имена и никое име не биваше да бъде произнесено, за да не изчезне от света някой, носещ това име.

В КОТИТИИТЕ в Югоизточна Тракия Хионе танкуваше ведно с виденията, излетели от

устата на дивата Котито, богинята на едоните, от мистите само Хионе беше тази, която можеше да различава кой е видение и кой е реален човек или животно, понеже сред виденията животните не бяха по-малко от хората, тревопасните - винаги в профил, зверовете - в анфас, изобилстваха козли с осем крака и също многокраки птици, както и двуроги змии. В нощните Котитии упоението беше най-силно, тъй като упойващите вещества не идваха от гърнетата на жреците с форма на яребици, а от пукнатините на самата земя, без тях как щеше да достигне в екстаза си до екстаза на Котито, която се втурваше в брака си с царя, нужно бе голямо вдъхновение, за да изтанцуваш хиерогамията, свещения брак, всяка извивка на прелъстяването, на любовната игра, на навлизането на царя, а чрез него и на племето в енергиите на удоволствието, голяма издръжливост ти бе нужна, за да попиеш цялата наслада, без да те стопи. Обредната музика на авлоси, кимбали и тимпани подготвяше първо самия въздух да преведе енергиите на Котито, да разреши с тях тревите и набразди пръстта, да заплете върхарите на дървесата в любовен спазъм, да ги превърне в циви на флейти, в ручила на гайди и в овчарски пищялки, нали виденията в Котитиите трябваше не само да бъдат видени, но и чути, всяко чувство на Богинята трябваше да бъде изсвирено и изтанцувано, всеки оттенък на ликуването от щастието. Нощният брак в Котитиите бе придружаван от обредни питки и орехи, които също танцуваха, нанизани на пръчки, те бяха заместителите на любовната плячка, която поглъщаха пресъхналите от копнеж гърла на мистите.

Друга беше БЕНДИДА, девственицата и раждащата, други бяха и Бендидиите, тя бе душата на всичко, неподвластно на човека, като на първо място бе съдбата, не само на дивото, на зверчето в тебе, което се въргаше между другите зверчета. Тя си предеше съдбите в центъра на всеки свой храм, но и пред всяка есхара и в най-бедняшкия дом, трябваше да си много мъдър в почитането и да не ти върже съдбата или акъла на възел, такъв здрав възел, че вече нищо да не мръдва в живота ти ни напред, ни назад и да пресъхнат силите ти в блъскане всред възела, от който няма измъкване. Още щом жилището биваше измазано с глина и по него бяха нанесени знаците на племето и на рода, на покровителката-звезда и знаците за защита от лоши сили, трябваше да започнат възлиянията за Бендида, защото в нейни ръце беше не само твоето семейство, но и семействата на всичките ти поколения.

И КАБИРИТЕ искаха тачене, но с тях работата беше друга, те бяха демони, които извираха от всяка педя в земята на остров Самотраки и в неостровна Тракия, в образа на някой дърт Кабир прозираха сияйни черти на младеж, великани кабири се сторваха на пигмеи и трябваше да си непрекъснато нащрек да не те подведат по лъжлива пътека и да си много вещ, за да не предизвикаш само тъмната им страна. Имаше дни, в които тя бродеше тъжно-несвоя, тъкмо защото Кабирът, решил да е лош, беше полепнал с чернилката си по нея, та я измъчваше с безпросветната си мрачност. Но Кабирите бяха и спасителите в морето, чрез тях можеше да съзреш и обитателите на далечни брегове, и попадналите на дъното.

Веднъж наред един танц без музика, само с мисли, Хионе усети чужда мисъл да се закача за нейната и един младеж да плува в кораб сред виненото море, над кораба който знае защо висяха гроздове и никой не го управляваше, а виненото море стана на нощ и сред нощта мълнии осветиха една РУСО-РИЖА ГЛАВА НА МОМЧЕ. Преди да се е обърнал кораба в бушуващото море, Хионе замоли и заобещава какви ли не дарове на Кабирите и после, когато морето стана пак само винено, а вместо светкавици русо-рижата глава на Момчето освети сцената, тя разбра, че го е спасила.

След всяко пътуване из световите, които си съществуваха заедно с този, Хионе правеше подробни описания за хората на племето си, народът ѝ трябваше да има всички познания, когато тръгне да заселва целия свят.

А понеже беше родена за изследовател, тя непрекъснато засрещаше градове, крепости, животинки, за които трябваше първо да проучи защо са на този свят и каква е задачата им в него. Нейни придружители бяха тотемни животни на различни племена, сдружаваше се с тях, за да има власт и над племената им. Жреците отблизо и далече ѝ завиждаха за предаността на тотемните животни, които я окичваха с телата си като дърво. Един ден те

посегнаха на любимия ѝ черен овен, с когото стигаше най-далече, заколиха го буквално в прегъдките ѝ и тя полетя заедно с тялото му в пропастта, там, където бяха камарите от леш на животните, принесени в жертва, миризмата не я уплаши, нито гниенето и разпадът, виждаше горе да се ветреят старите дрехи, донесени от жените. Докато се опитваше да различи някоя от своите или на майка си роби, мекото, на което бе стъпила, взе да потъва и заедно с него на гърба на заколения и одран овен, тя се оказа под земята. Долу беше отначало съвсем черно, но тя щом издиша, се появи някакво коридорче със светлина в дъното му, сетне второ и трето, накрая коридорите взеха да завиват, да правят серпентини и пак да се връщат. Момичето издишваше представите си за ЛАБИРИНТИ и те се появяваха на различни нива - според дълбочината на самата ѝ мисъл, това бяха различни по големина лабиринти, някои се побираха в шепа, други оставаха като мехурчета в устата ѝ, трети разграфяваха дълочините на Голите хълмове, четвърти и пети и така безкрай копаеха недрата на планините. Първият човек, който ги изпробваше, беше тя, беше много забавно - колко много завъркулки и на всяка една от тях по едно решение, глупостта и умността бяха добри съседи, колко въртения около самата себе си. В лабиринта беше съвсем пусто и тя отчаяно преравяваше всяка педя в дирене на поне някое паяче, но паяче нямаше, единствено прилепи прелитаха, но не пожелаха нито да я вземат на гърба си, нито да се заплетят поне в косите ѝ. Не знаеше накъде да върви, но тя и не питаше, беше все едно накъде ще се шляеш, все едно беше - ти си част от лабиринта, завоите чертаеха едни и същи ъгли, първоначалната ѝ разгневеност срещу клопките на лабиринта постепенно напълно я напусна, тя намираще различни начини да разнообрази движението си вътре. Когато един образ свършеше, тя попадеше в друг, завръщането към себе си бе пак в свой образ, нямаше измъкване, а това бе толкова изтощително. И колкото повече се движеше образите в лабиринта, толкова повече се изкривяваха. Тя оставаше ту в един образ, ту в друг, което изобщо не означаваше, че това бе тъкмо нейния истински образ, просто в този момент тя бе привързана към него най-силно. Понякога си казваше "Ох, ще откача." Което означаваше, че иска да се откачи от цялото това нелепо мислене. По костите на динозаври, диви магарета и хора гадаеше за количеството на минотаврите вътре. Минотаврите не бяха един и двама, Хионе хвърли на единия късче от себе си, на другия и другия, "Не можеш да победиш врага си - рече си момичето, - ако не му дадеш от себе си, всяка победа е едновременно и жертвоприношение." Минотаври топуркаха вече след нея като стадо. "Ако изведа минотаврите на горния свят, те ще имат тревица за хрупкане и ще забравят, че са чудовища" - сети се за вярното решение Хионе. По едно време светлина, избила сякаш от скалата, откри един силует, някакво мъничко детенце с необичайно голяма глава, когато детето се обърна, Хионе зърна себе си на три-четири години с куклите си от глина, които разхождаше в глинена количка, редките къдри на детето бяха навити на охлювчета по трогателно светлата кожа на главата му. -Какво искаш? - осведоми се Хионе.

-Нищо не искам - беше отговорът. - Или – искам - да си поиграем, например на хвърляне на лепка.

-Не помня как се играе - напрегна се Хионе да се сети.

-Много е лесно, хайде, следвай ме! - детето пое нейната роля на водач, по това най-добре можеше да го познае, че то е точно тя самата преди сума ти години.

Момиченцето ѝ припомни как тя някога се гушеше в хралупите на дъбовете и как се вграждаше в каменните дървета, изсечени по капителите на колоните в храма, как събираше каменни охлювчета от морето, от което бе изскочила планината, как се плъзваше всед водите на реката свършено гола, за да може да пише слънцето по кожата посланията си, как беше кисела, когато в надхвърлянето с костички, нейната отиваше толкова далече, чак зад планината, та не можеше да се брои за победа.

Накрая Хионе се сви на топка до своя образ отпреди десетина години и заспа, изтощена от участието във всички игри на своето детство. Събуди се до русата си главичка някога, розова и потна от топлината на майчиното тяло, което сега не се виждаше, но то бе винаги в леглото ѝ, когато заспиваше.

БЕБЕТО ХИОНЕ бе на няколко месеца, но бърбореше на всички земни езици едновременно и разказваше приказки на същите тези езици на възрастната Хионе, която го галеше нежно сякаш му е кака, кака на самата себе си.

-Хей, защо не се смееш? - викна бебето, когато завърши първата приказка и при следващите изискваше пълното ѝ участие, то престори гласа си, когато говореше лошата фея, за да изрази лошотията ѝ, пък току запита стряскащо:

-А твоите лоши орисници, тях помниш ли ги?

Не, нищо не помнеше Хионе, а бебето се опита да събуди всичките ѝ страхове, смеейки се, а очите му се стрелкаха към стените и по тях се появяваха други образи на Хионе. Тя не срещаше никого друг освен себе си, своите различни лица, своите различни същности, ту беше замисленото момиче, кацнало на една скала на ръба на морето, което се е върнало по тези места само заради нея, една изоставена Ариадна, неоткрита още от Дионис, друг път бе едно настръхнало същество, което не даваше да бъде погалено от никой друг освен от вятъра. Ето че за миг създаваше лабиринта, а с години го изхождаше, бе му измислила дори подземни градини, места за почивка, стадион, само че в един момент тя се усети смъртно уморена от лабиринтените му приказки, когато разбра, че всичко това е само надбягване със самата себе си, състезание, в което има само публика, но не и истински състезатели. И изведнъж образите в лабиринта взеха да се борят един с друг, тя воюваше жестоко със самата себе си, тези реки от кръв бяха отприщени от самата нея, прободните рани на съмненията бяха пак от ударите на собствената ѝ ръка. Най-сетне трябваше да дойде този миг - да се победи. Нямахше конкретен повод за яростта ѝ, това беше някаква подземна, подводна, излязла изпод ноктите и изпод миглите ярост, която дереше гърло, най-сетне трябваше да дойде този миг - да се победи! Тя наблюдаваше едно шествие, в което единственият участник бе самата тя. Защо бе този страх от провал, след като това бе танц само на нейните образи?

Фантазиите за самата нея я бяха залюляли в люлката си. Събуди се, когато бебето падна от люлката. Една нишка от вретеното на Бендида все пак я бе изтеглила на повърхността, когато вече беше сигурна, че е пребродила всичките си образи. Нишката кой знае защо бе в ръцете на едно момче. Заедно с нея зашъкаха и минотаврите, спасени заедно с нея от подземиято. "Гледай къде стъпваш" - подкрепяха се един друг, залитайки. На светло бърните им започнаха да пощипват стръкчета трева, не проявяваха никакво нетърпение, бавно издишваха смрадта, с която се бяха нагълтали и хич не се сещаха за собствената си чудовищност. Демоничността се оказваше въпрос на мрак и несвобода. Когато ги бяха измъкнали на белия свят, те бяха по-кротки от кравички. Силените ги заобиколиха, привлечени от дебелиите им бърни, така подходящи за свирене на пищялките им. Пищялките се срастнаха с месестите грудки на бърните и от тях заскимтя най-жалната мелодия, разказваща за това как един минотавър може да стане част от лабиринта както един прилеп. Расата на минотаврите можеше да мине вече без жертви.

На повърхността Хионе се появи толкова млада и толкова стара, колкото беше, когато влезе вътре. Нишката на живота ѝ държеше едно тънко и дълго като шило от кремък момче, по чиято дребна глава ветровете бяха навяли купчина златна слама.

Хионе пусна ХОРАТА в своите измислени лабиринти, похвали се сипеха отгоре ѝ, всъщност всеки можеше да си остане долу, колкото поиска, така бе достигната вечността - никой не умираше, дори не остаряваше, единственото неудобство беше, че всеки беше свършено самотен. И да останеше завинаги долу, той щеше да живее само със собствените си отражения. И ето че се оказа, че никой не можеше да издържи на тази участ. Людете изскачаха на повърхността, подгонени от несвършващите се собствени образи, бързаха към остаряването и смъртта, но в компанията на другите. И се разбра, че единствените истински чудовища, които те преследват в лабиринта, са не минотаврите, а техните размножени лица, ограбили им образа на света, застинали в безбойните скулптури на безбройните моменти.

И така Царството на Голите хълмове стана Царството на лабиринтите, вътре примамваха цели вражески армии и ги оставяха да блуждаят сред размножените си образи, а когато

излезеха на повърхността, а те винаги излизаха, бяха така омаломощени от срещите със себе си, че повече нямаха сили да вървят към дома си, камо ли да воюват, от завоеватели се бяха превърнали в просяци – молеха за милостта да бъдат заселени в безкрая тракийски. Най-смешни бяха най-упоритите, понеже те се оказваха най-наивни, с десетилетия оставаха долу да гонят собствените си отражения в надеждата да срещнат истински приятел или враг. Когато се появяха на виделото, те не мразеха никого толкова много, колкото себе си – сами си бяха ограбили годините за живот в света. Иначе в тези лабиринти се появяваше ОРФЕЙ. Какво ли не се говореше за Орфей, одумваха го, а не можеха да го съзрат, когато беше до тях. Разказваха, че ненаситните вакханки го бяха разкъсали на сума ти късове, които сега подскачаха съвсем самостоятелно посред дървесата. Разказваха, че се е самоубил, което бе най-смешното, което можеше да хрумне на невежите човешки глави, един безсмъртен никога не можеше да отнеме вечния живот, който му е даден, за да го използва за вечността. Истината беше, че Орфей ходеше през всички светове, все едно долни, земни или небесни, сдружаваше той световите, за да не се чувстват хората безотговорни за делата си в земния свят, нито пък самотни в него. В омагьосания облак на музиката му съществата откликваха едно на друго точно така, както природните форми, които ограниченият човешки ум беше нарекъл неживи, той трябваше да свири непрекъснато, за да свързва съзнанията на хората със съзнанията на природата. Той сменяше звуците и ритмите, лишаваше някого от глас, за да го дари на друг, само така, смяташе магът, можеше да бъдат снесени златните яйца - когато си изведен от равновесието, което си въобразяваш, че ти принадлежи. Звуците, родени по погрешка, бяха много по-красиви от пръкналите се след много умуване, треперещите езици пееха далече по-въдъхновено от скоманите. А ако любовта ти или любимата ти се бяха срутили в мрака, трябваше да навържеш мелодиите на въжена стъбла, за да я хвърлиш между деня и нощта. Колко здраво трябваше да са свързани една за друга тези мелодии и колко трябваше да са жилаци, за да не се стопят в подземната лава и по тях мъртвите да излязат на дневна светлина. Той беше водачът на всички по пътя за обратно, само на съмняващите се не можеше да се помогне. Те винаги щяха да обръщат поглед към подземното царство и с този поглед щяха да се хлъзгат обратно в него. За светлината се узяваше с вярата, че достигането ѝ е възможно. А вярата им я подаряваше с музиката. Не знаеше Хионе как е на мъртвите, но на живите им беше хубаво в неговите мелодии, те знаеха, че се съдържат във всички тях, можеха да прескачат от една в друга, ако не ги мързеше, да надникват в главите, които ги пееха, като в огнище, да го раздухват или да сипват вода, за да ги гасят. Имаше и крадци на мелодии, но в света на музиката и те бяха възнаградени. Мелодиите бяха желан обект за притежание, защото се знаеше, че с тях можеха да се местят не само мисли, но и планини, както и да се режат камъни и да се издигат на каквато си височина щеш, Орфей можеше да накара звуците да гребят в галера вместо тебе или да ти ловят дивеча, който им заръчаш, освен това те можеха да се вдяват в душите или да се окачват вместо обици, така че човек нищо повече да не може да чува освен гласа на този, който пееше. Дори да ти се удадеше да отмъкнеш нечия мелодия под носа на притежателя ѝ, тя можеше да си замлъкне завинаги инатски или да започне да вие зловещо в ухото ти и да не можеш да я пропъдиш по никой начин оттам. Смешно беше желанието за притежаване на мелодии, както жалко беше желанието за притежаване на хора, и едното, и другото беше невъзможно.

Застанеше ли до нея Орфей, Хионе веднага усещаше с кого си има работа, независимо какъв лик бе приел този ден – по ласкавото люлеене на клонките от Дървото на живота, по фризите на женски тела, скрепени във въздуха, Хионе разбираше, че до нея е безсмъртният Орфей, по това, че той докарваше целия свят в нея. Тръгнеше ли си, за миг изчезваше и светът, и самата тя, имаше чувството, че в този миг тя е Орфей, който се е обърнал към Евридика и затова Евридика е хлътнала в нищото. Понякога му изказваше желания, защото той тъкмо за тях и питаше. Тогава и му се покланяше, заедно с нея в поклона участваха планините.

-За боговете са важни най-вече вашите желания. Не ги крийте за после, боговете не

обичат това ваше после.

-Онази река, дето ми се мержелее, е твърде далече – казваше му, - както и онзи зелен бряг с дълги пера по дърветата, които се веят над перата от птици по главите на хората, устните на хората там са лилаво-черни, кожата им е от кокосов орех, очите са навървени на огърлици и бляскат като зъбите им.

И начаса той надипляше земята и тя се озоваваше в далечното, което той бе направил близко. Понякога тя го молеше да смали и самата нея и той го правеше, тогава тя изпитваше страха на всички онези насекоми, които във всеки миг можеха да бъдат стъпкани, и това бе едно велико преживяване и още по-велик опит. Той ѝ помагаше да стане светлина, неразделена на форми, да потъне в изначално бялото, което можеше да е каквото и да е, тогава върху нея се посипваше прашеца на всичко съществуващо и без трудност тя можеше да го поеме и отдаде.

Слезеше ли Орфей от върховете на Родопите, той непременно засияваше в БЕСАПАРА, главният град на бесите, майката на оракулите. Той се заравяше заедно с цялата си музика в големия космичен разум на Бесапара и оттук участваше не само в роенето и зареждането с мисли и прорицания на светилищата в цяла Тракия и Елада, но и в мисловните диспути на великите магове и оракули, все едно в кои времена живееха, дали се казваха Евмолп или Тамирис. Бесапара бе смайващ начин да освобождаваш свободата си. Боговете месеха голите хълмове като купчина глина и всеки ден ги оформяха, те бяха живи хълмове, които още къкреха, прилични на опушени гърнета, от тях самотни щъркели се опитваха с ярки клюнове да отмъкнат плода на някое вълшебство, за да го пуснат за смях на кое да е човешко тържище. Те бяха загледани към низините на Тракия и към дебелиите струи на Марица, от които алчно лочеха хълмовете на Евмолпия, реката миеше нозете на участващите в процесията на най-първите селища в земите на траките по протежение на бреговете ѝ, зад тях мучаха като нападащи стада планините, чийто цвят беше довеян от морето. По водите на Марица се носеше още пеещата глава на Орфей от мига на разкъсването му, по бреговете клечаха хора, уловени в мрежите на песните му, за тях опиянението беше единствен начин на съществуване и не можеха да помръднат от мястото си, без глави бяха останали слушателите, главите ги бяха отнесли мелодиите при изригващата звуци глава на Орфей. Знаеше се, че всеки допуснат в планините на траките, можеше да получи каквото си пожелае от боговете, на които те принадлежаха, затова и не стихваха опитите те да бъдат завзети, като голи момичета привличаха погледите планинските светилища, те струваха повече от всички градове на света, мераклиите само че не смисляха, че без бесите-жреци те бяха купчина бездушни камъни. Между извивките на планинските била изскачаха често облачните арфи с опънати струни, отворени към небето, а на тях свиреха скалните жили на самите планини. Хълмовете около столицата нарочно се държаха голи, защото плътта им беше мека и блестяща, тя при движението си изписваха различни послания, които жреците на небесата трябваше също така добре да четат, както местните жреци, нали от тях зависеше случващото се – само ако земните знаци се отпечатаха в небето, можеше да стане реалност написаното от тях. Иначе другото си оставаше само залъгалка за хората. Хълмовете бяха и портите на планината, очите, надникнали през тях, оставаха завинаги с многостенните кристали на Родопи, гледките си ги подаваха един на друг и хората губеха ума и дума. Портите се местеха, затваряха се пред едни, отваряха се пред други, най-трудно беше да прецениш дали са отворени за тебе или затворени, когато бяха притворени, но не хлопнати. А това беше много важно, защото ако ти се опитах да се провреш през тънкия им отвор, а намерението им бе различно от твоето, можеха да те затиснат с гръм и трясък и тогава можеше да се сърдиш само на липсата си на интуиция. А и много често това, което за един беше отворена врата, за друг беше затворена. Беше както в живота – един и същи час за един беше край, а за друг – начало. По ръбовете на планинските кристали светлината точеше остриетата си, приближеше ли се човек достатъчно близко до тях, те се разпукваха и под тях се подаваше една гъста сиво-зеленикава четина, едно рунтаво рухо, по което сини сенки дълбаеха подмолите и очертаваха върхарите на дървета, ако човекът беше вече на педя от тях,

виждаше, че мракът в кедровите гори е червеникав, а в буковите - бяло-синкав, че елите и смърчовете са синьо-черни. Понякога мъгли се изнизваха сякаш от невидимите пукнатини на земята или небето и се плъзгаха по втечнения кристал и отсичаха късове от планината, а понякога дименето им бе така всеобхватно, че изглеждаше така, сякаш цялата снага на Родоп се е издимила през невидимия комин на гигантско огнище.

Към Бесепарските хълмове прииждаха поклонници от цялата земя. Едни тела идваха тук, за да дирят душите си, най-често си тръгваха натоварени от жреците само с въпроси, въпросите трябваше да ги доведат до душите им. Други се опитваха да си отсекаят къс от възвишенията, защото знаеха, че са направени от чисти късове любов, не знаеха, че така насилствено отделена, любовта начаса се превръщаше в омраза. Имаше души, които молеха за красиви тела, те получаваха в дар упойващите пари, които се стелеха над хълмовете и които снабдяваха притежателите им с омайващи сънища. Омайващите сънища щяха да донесат красотата на духа и в най-убогите тела, а с това щяха да ги направят по-съблазнителни и от най-неустоимата статуя на богиня. Не бяха малко и молителите за истина, те се опитваха да измолят истината за живота си, с който изобщо не знаеха какво да захванат. На тях се раздаваха приказки, сред притчите на тези приказки те трябваше да открият своята, приказката, която биха искали да следват.

Голите Бесепарски хълмове бяха мястото за раждане на царе и жреци, тук, сред подвижното им лоно се пръкваха неимоверен брой господари на света, и все тайни господари, хора, които никога никога не би признал за господари, някакви прости овчари и конеждци, неумели песнопойци и разказвачи на истории, между тях имаше и гърбушковци, че и просяци. Просяците-жреци се пръскаха със задачата да пренесат знанията на бесите до последното ъгълче на Тракия, преди да беше нещо друго Тракия беше мисъл, те щяха да властват над врящите недра на космоса и на пространствата, които те знаеха как да приближават и отдалечават, над звездопадите и огнените им послания. Могилите, пръснати по хълмовете, бяха на местата си, за да ги питат хората накъде да крачат, нали имаше толкова посоки сякаш само за объркване. Те бяха развъдници на светове, от тях теглеха разума си цели племена, не само бесите. От гледна точка на могилите племената бяха едно общо тяло с хиляди крака, което доставяше добра храна за боговете с мислите си. Каменни блокове покриваха Херооните и Мавзолеите по Бесепарските хълмове, от тях хлуеше енергия към съзвездията Лира, в което се бе превъплътила лирата на Орфей, те бяха съградени не само заради човечите, а и заради космоса, така че енергиите от тях се изливаха по определено русло и благодарение на това хората и земята си вървяха по пътя и не се сгромолясваха в празнотата, която ги заобикаляше, нито пък дните им се объркваха. Тази енергия се грижеше за това дните да не се слепват един с друг и така да свършват твърде бързо, както и да не пропадат в някоя дупка и след това хората да се чудят къде им се е дянал животецът. По таваните на гробниците бяха изсечени розетки от ромбове и триъгълници, които имаха за задачата да смесват енергиите, така че вселената да е видима в една само точка и съдбата на племето да си има в нея гнездо, в което молещите се да прибавят винаги по едно зрънце добро, за да не ходи гладна и жадна душата на племето. Отгоре сградите на култа бяха затрупани с пръст, не толкова да не бодят очите на злонамерените, а за да не вредят насочените им към космоса енергии на хората.

По билните ливади, пръснати под строгите воини на елите, които ту хлътваха в усойни зловещи дерета, ту се емваха към изскачилите от торбата на планината шила на светилищата, бе мястото за процесиите. При тях хората се навървяха на един кръгообразен танц, който обикновено обхващаше цялата грамада на някоя връх, омотаваше човешкото множество върха и от него клокочеха протяжни и несвършващи песни. Кръговете на танца се разширяваха и стесняваха, въздухът в кръга се съгъстяваше и разреждаше, докато започнеше да тупти като сърце и всички човешки сърца наченеха да бият в неговия ритъм. Наредили се на върви, хората изливаха със стъпките си де що копнежи имаха, наставаше голяма жегла от човешките мераци, голямо стълпотворение от желания, някои желания взаимно си скубеха косите, други се галеха и милуваха, но всеки планинец усещаше, че

трябва да изтопурка желанията си, всеки планинец бе един Антей, който не биваше да отлепяш от земята, станеше ли това, той беше загубен. И да отминеше танцът, потропването на желанията оставаше като тупкане на кози крачета сред бориките и хрусталака и те застигаше нейде из пътеките ти, възпяното в песните се завръщаше в живота ти съвсем реално и затова трябваше да измисляш все по-красиви песни с все по-щастлив край.

Освен билните ливади имаше скрити сред дъбрави и китки от борчета, рошави като малки зверчета полянки, те бяха сенчести и с тлъста почва и от тях се отделяше една гъста упойваща маса със сребриста повърхност, предназначението им беше пак за мистерии, ама от съвсем друг род, най-сладките мистерии - нито трябваше някъде да ходиш, нито нещо да правиш, достатъчно бе да се гушнеш сред тревите им, които упойваха не по-зле от запалените упойващи растения за парите в тръбите на храма. Това бяха поляните за МИСТЕРИИТЕ НА СЪНИЩАТА. Главният сънуващ беше все Хионе, тя определяше какво ще се сънува, правеше го чрез своя сън, който се появяваше в човешките глави, но в различни варианти, така че когато се събудеха сънуващите, те се чувстваха по-родствени един на друг, откогато и да е, понеже сънуването на еднакви сънища бе нещо толкова интимно като правенето на любов, а кой не искаше да прави любов или да сънува вълнуващи сънища. Понякога, когато сънят повтаряше една любовна нощ, всички ставаха с усещането, че заедно са правили любов. "Как става това?" - питаха я като се събудеха. "Ами вятърът изглежда все духа по посока от моята глава към вашите, а не обратно. Така че – не обръщайте внимание откъде е дошъл сънят, моята глава, вашите глави, има ли значение, все едни празни кратунки, в които си веят ветрове. Вие май искате да вържете и ветровете, както вързвате конете. Диренето на обяснение е все едно да искате да заместите храната с думи. Думите няма да ви нахранят."

Сънищата на Хионе бяха огромна трапеза, на която се търпяха хората, за да забравят себе си. Нямаше нужда никой да ги насърчава в сънуването, нима някой можеше да насърчава вятъра или от тази безмислица би се получило нещо? Тъкмо защото нещата в сънищата бяха не такива, каквито бяха, събуждането беше моментът, в който започваш да виждаш обичайните неща по необичаен начин.

Хионе даряваше сънищата и на воините, определени за пратеници на Залмоксис. Те бяха царе за един-единствен ден. Сънищата, които им прашаше, правеха този ден най-щастливия ден в живота им, в него те обикаляха женските тела. Удоволствието им нямаше мяра, защото това бяха тъкмо телата, появили се от желанията им, в които ни косъм не бе различно от това, за което цял живот бяха копнели. "Щом смъртта засияй, помни само насладата." Те отиваха в отвъдното, без да са разбрали, че това са само сънища. Те се хвърляха върху копията на тълпата с убеждението, че в този последен ден са изживели най-великото възможно щастие, никога Хионе не допусна у тях предположението, че преживяното е единствено сънувано.

И много АМАЗОНКИ беше умирила Хионе, прашайки им сънища на любене с армията на враговете им. Тогава битката изобщо не започваше и амазонките се озоваваха пред огнищата на къщите, за да отглеждат деца. Амазонките обаче никога не губеха стръвта си за завоюване, този път те оплячкосваха чужди огнища с чужди мъже, които правеха свои, както траките имаха много жени, така те имаха много мъже, които им бяха подвластни далеч повече от тракийските жени.

Планината ни за миг не спираше да се променя в нещо ново, нещо съвсем ясно, множеството лица бяха като десетките златни, глинени, сребърни, костени и каменни маски на царя, които той слагаше пред образа си, за да бъде разпознат всеки път по съвсем различен начин. Който се бе запътил към баирите към Поляната за мистерии на сънищата, много скоро биваше обладан от тези лица и ламтеше за нови и нови, тичаше насреща ѝ, прехвърляше хребети, катереше върхове, ровеше с нозе из тези прошумяващи лица и вече нищо нямаше значение освен гледките, които щяха да се раздиплят като дреха на богиня от следващата височина, неотложността на срещата с тези гледки от сънищата ги караше да препускат неудържимо, понякога мъчително и така придошлите на поляната

се превръщаха в съвсем други хора. Весело размахващ ръце, човекът най-сетне бе освободен от другите и не бе роб на никого, дори не и на своите страсти, дори сладострастието тук се заменяше с една свежа, полубудна чувственост, която сякаш не искаше насищане, а бе заситена тъкмо от полъха и жеста на разгръщането и оголването на планината. "Вие сте жабите, сънят е езерото, в което клечите, аз съм също жаба, жаба сред жабите, само че пустият му вятър пак духа от моята глава към вашите." И за да ги развесели още повече, Хионе почваше да се премията по поляната и от горната част на тялото и оставаше само една точка, около която се въртяха удължени стократно краката ѝ. "Е, колко знака изписах с тялото си?" - питаше ги от доволна по-доволна. Този, който разпознаваше всички знаци, получаваше право да надниква в колекцията и от знаци. Животът за Хионе продължаваше и след капана на лабиринта и тя можеше да изживява всичко, което изживяваше, защото се намери МОМЧЕТО-СЛЪНЦЕ, което ѝ подаде нишката на съдбата и я извлече от подземнието с нейните натрапчиви образи, в който неблагоразумно се бе напъхала, все от пустото любопитство – какъв е лабиринтът и коя ли съм аз. Момчето така я заслепи, когато я измъкваше, че се наложи то да крещи: -Аз не съм Слънцето, не се плаши, това съм аз!

Смехът му я пое и тя се озова в слънчевия обръч на любовен спазъм. Момчето-Слънце попи гъмженето от нейни образи в лабиринта, остана само един - нейният сегашен образ. Той и подари най-нежното нейно тяло, което бе притежавала. Тя използва новопридобитата свобода по най-сполучливия и щастлив начин – стана откривател на други лабиринти, лабиринтите на страстта, в тях тя беше минотавърът, хвърлящ се с бяс към всичко, което и бе обещано.

ПРИВЛИЧАНЕТО - ефирните енергии на привличането, които се разгъваха в розово-лилаво и бледожълто, в сребристо и оранжево, в цвета на нара и на прасковата, които превземаха пространството между нея и Момчето, те се плъзгаха в телата им и формите им почваха да отделят воали от плът. Телата им живееха самостоятелен живот, сновяха, преплавяха и пречистваха омарата на привличането, докато от нея не останеха само магическите, премигащи именящи очертанията си въглени на пола. Беше влудяващо едновременно да вършиш ритуалните жестове на ежедневието и да се задъхваш от желание, да издържаш на припламването на кръглите въгленчета, чиито огнени връхчета се стапяха и се движеха в тебе. Тъкната на любовта - изтъкана от косата на царицата и от най-тънките треви, поръбена с блещукащите скъпоценни камъни на майските бръмбарчета. Хионе седеше тихо и кротко срещу Момчето-Слънце и струята от неговото тяло проправяше, свистейки, пътя си, без никой от тях да е помръднал дори с мигли. Когато за пръв път я усети да препълва пространството в нея, тя удивено вдигна очи към него, очите му вече я чакаха. Струята бе прорязала своето легло в пространството и беше втечила въздуха и сега прииждаше като топла кръв, която стигаше до гърлото ѝ, клокочеше в него и ѝ пречеше да диша. Край тях щъкаха хора, тя се чувстваше напълно безволева, не можеше нито да стане, нито да тръгне, струенето му така я препълваше, че тя не можеше да мръдне. Затваряше за миг очи, а когато ги отваряше, настръхна беше планинският виолетов кристал на неговите очи, който издаваше същото изумление и същата съгъстена наслада. При това мислено любене сливането сякаш бе още по-потресаващо от физическото съчетаване с едно тяло, понеже това бе сливане със самата любов, освободила човешките съзнания от отделеността и празните пространства помежду им.

ЧУВСТВАТА ѝ кръжаха и се размножаваха по синкави бляскащи спирали като спиралите на диадемата, гривните и колана ѝ, повтаряха спиралите на звездите и спиралите на основите на храмовете, спиралите на вкаменените и на живите охлювчета, кипящата им същност беше строго организирана от законите на взаимността, взаимността, която беше око на буря, взаимността нямаше нищо общо с помирието и кротостта, тя беше нажежената топка магла, от която стърчаха оформени вече острия на копия, насочени на снопове към плътта. Тя - безпомощното момиче, в центъра ѝ – този кристал от таралежови бодли, който се търкаляше сред блуждаещите, гладни небеса на вътрешния ѝ мир. Една любов, в която удоволствието можеше да се разпъне до безкрай, хлътването в острата болка и в острата

наслада увличаше в недрата ти външните бездни, миговете на смътно будване си разменяха местата с тъмниците на сънуването, успоредните плоскости на материята, потънки от слюда, се трошаха като пролетната корица лед. Плът и кръв бяха тези воали от пречистена материя, само че невидими. Чувствата в сплитането и разплитането на миговете, в брънките на привличането, все по-стегнати сред унеса, пратен от богинята Майка, бяха така вечни в кратките си форми – води, поклащащи тръстика. Те двамата бяха мълчаливи съучастници в игрите на боговете, в смъкването на яснотата от лика на сияйността, във всепоглъщащото привличане - преодоляване на необятите, заложен в човека. И погледите само отбелязваха това, което вече се бе случило. Най-мъдрото преживяване - да се оставиш на даровете на небесата. Телата отдаваха дължимото на богинята Майка и на плътта, в неспирните изповеди на душите нямаше никакво място за думи, само цветове, пърхане и ухания в разливането на любовните градини, в щедростта на всеки лист в мистичната неа. Привличането изтриваше предишните страсти, както породените от нежния бриз бляскави вълнички в планинско езеро заличаваха в хода си отраженията на околните баири.

Привличането – в него бяха и влюбванията на предците, потресът и на техните тела, тъканта на спомените за това как те са правили любов. Между втурванията на Хионе и Момчето-Слънце един в друг бяха протегнати и техните ръце, ласките им се смесваха, прегръщаха се и чрез силата на копнежите си минаваха през живите, стени и се смееха високо в тях.

Хионе и Момчето-Слънце се сляха за пръв път преди изгрев, когато се засрещнаха дневното и нощното лице на Сабазий и Загрей. От върха, на който се бяха опознали в мрака преди струенето на зората, съзряха през затворените си очи съзвездията Лира и разбраха, че Орфей е с тях, дори чува звъна на китарите от неговото растение.

-Аз съм тук, понеже ти ме спаси при онази буря - каза Момчето-Слънце и тя се сети за слънчевата му глава сред извиващите се от вихрите колони на храма на Кабирите в Самотраки. Онази нощ на буря Кабирите с храма си и с Момчето-Слънце нахлуха в главата ѝ от много далече и тя занарежда молитвите си към боговете - "Запазете , запазете душата му за мене, тъкмо за мене."

-Не само вие, гетите, можете да виждате душата и да говорите с нея чрез пратеници. - Изрече Хионе след като се освести от ласките му. - Аз съзрях душата ти, която загиваше, и ти пратих небесната помощ.

-А защо божествата те слушат, защото си толкова красива ли?

И додаде скромно:

-И аз те видях в онзи миг на великото ти объркване, когато се чудеше кое е твоето аз от толкова много аз и когато върволицата от образи се канеше да те удуши на въжето си, веднага тръгнах насам, насочих кораба към небето, а когато хлътна под земята, пуснах нишката в подземията. И да те питам нещо - защо твоите лабиринти напомнят формите на цветя или на органи на човешкото тяло?

-Органите на човешкото тяло са също цветя, а аз съм лечителка, зная кое цвете да поля и кога.

Велика беше мощта на любовта, планинските ридове, оформени като фигури на богинята Майка, танцуваха в кръг край ложето им, наслаждаваха се силуетите им в една само статуя – статуята на планината като тяло на богинята Майка. Над любовната им нощ просияха съзвездията, изчукани по каменната кожа на светилищата, а с тях и собствената им звездна същност.

Русото, рижо, чуждоземно МОМЧЕ-СЛЪНЦЕ, то бе излято заедно с ритоните, по чудо се бе изкубнало от тяхната втвърдена плът, по чудо се бе освободило от участва на вкаменяването, от същото злато на ритоните и фиалите беше направено, но при него златото бе втечнено, подвижно, щом го съзря, Хионе се хвърли срещу му като пеперуда срещу светлината, нищо не смисляше, трябваше да е в неговата лееща се светла материя, да е кучето в краката му или мечата кожа на врата му, да е орелът в ръката му. Лъчите излизаха от черната точка в очите му с цвят на кедър, лъчи излизаха от клепачите му и

дори от устните му, а те целите бяха напукани от коси линии като кестенов цвят. Сиянието му не беше видимо само за Хионе, но лъчите му веднага полегнаха по момичетата от светилището и Хионе трябваше да разбутва навалицата, за да стигне до него. "Добре, че не е навалица от богини, че иначе не знаех как бих се преборила с тях" - мислеше си Хионе.

-Ела с мене - начаса и предложи Момчето-Слънце.

-А тези другите момичета? - попита Хионе плахо.

-Те не са с мене - огледа ги момчето, като че ли за първи път ги виждаше. - Ти, ти си с мене.

И наистина момчето светеше и топлеше, но това беше всичко.

Хионе потръпна - как щеше да тръгне с него, та нали принадлежеше на племето си, нали трябваше да му служи отначало докрай.

-Аз трябва да съм с племето си, нали съм се родила с увита пъпна връв около врата, значи съм белязана да служа. Без мене тук светилищата не могат да пророкуват, без мене те ще престанат да съществуват, ще се превърнат в пазарища.

-Ти не ме разбра - момчето се засмя и момичето закри очи с ръце, така нетърпима стана светлината му. - Ела с мене в любовта, ела да се обичаме. Нищо повече. Така ще изгряваме и залязваме с две слънца и никой няма да може да хвърли сянка отгоре ни. Момичето мислеше, че знае за какво говори той. ОТКРИВАНЕТО НА ТЯЛОТО ѝ, на нейното собствено тяло бе станало още в детството ѝ чрез телата на други – на момичетата при храма. Те прииждаха от всички селища на царството, за да бъде пренесена девствеността им като жертвоприношение на богинята Майка. Добре помнеше мига, в който се намери зад гърба на едно от момичетата, воинът до нея прокара пръсти в разрохканата червеникава момичешка коса, червена като багрилото, което полагаха художниците по стенописите в храмовете и гробниците. Триви бяха косите, полъхът през тях поклащаше невидими корени там нейде из тялото - този съсъд за чувстване. Тънкото ѝ вратле бе като наръч разлюлени снежни кокичета, вратлето се източи като на сърне, а косата ѝ се разпръсна и кичури се плъзнаха по раменете ѝ, те се заизвиваха на масури, сякаш невидими пръсти ги навиваха около себе си. Когато вратлето потрепна, Хионе видя белите искрици на възбудата да пробягват по гърба ѝ, който като подвижен камшик се огъваше в ръката на мъжа. Дивите ябълчици на раменете ѝ лъскаха сред валящите отгоре им сенки на листа. Хионе стоеше удивена срещу хаоса в себе си и срещу хаоса в това свършено чуждо тяло. Хионе почувства как вътрешността на момичето се сви на цвят от божур, един многолистен, шумящ с листите си сумрачен червен божур, пораснал върху бездна, божурът можеше да погълне без остатък воина в бездната заедно с кънтящата му глава и масивните крака от желязо и мед. Хионе бе дръзнала тогава да съпреживява нещо, което не бе ѝ известно, че съществува. Не го знаеше какво е, но много внимаваше да не разплиска някои от усещанията си. В ушите на Хионе бълбукаше кръвта на воина, на девственицата и нейната собствена кръв, кръвта на Хионе беше многогласна, в нея винаги се заселваха и другите хора.

В сънищата ѝ под лъчите на Момчето-Слънце в утробата на Родопата се стапяха рудите и струите на течното злато и сребро изстиваха в ритоните с глави на богини, къдрите на богините се извиваха на рога и ставаха глави на овни и елени. Струите на златото и среброто се лееха на преплитачи се струи тела по фризове и вази. Никой човек не беше повече от едно растение, никой човек не бе по-малко от едно слънце, всеки беше богоподобен в сънищата ѝ. Тя се бе превърнала несъзнателно в Главен сънуващ на племето, а сънищата ѝ като златото и среброто се изсипваха в чуждите глави и тя не можеше да скрие никой свой сын. От плодородието на сънищата ѝ се раждаха деца, които напълниха царството, деца на слънцето, покатерени из цялата снага на Родопата – богинята Майка. Племето прииждаше да ѝ се поклони като Главен сънуващ на народа им за урожай от деца – имаше ли по-голямо доказателство за благосклонността на богинята Майка от изобилието на нейни деца.

Между Хионе и Момчето-Слънце грейна дъга, която водеше право в центъра на съществото

й, а в дъгата земята, огънат и водата бяха стопени само в нюансите на цветовете, където и да ходеха, каквото и да правеха, двамата бяха обаяни в едни и същи цветовете. Колкото и свенлива и боязлива да беше Хионе, тя вече носеше неговия зародиш в утробата си, още преди да са се слели, зародишът бе изникнал от мечтите й, той беше зоркото око, което ги следеше да не прекъснат от глупост щастието, което бе започнало още с изгрева на дъгата, зародишът бе станал пазител на общата им душа.

Момчето-Слънце бе дошло в Родопата от земята на ГЕТИТЕ, от огромната делва на морето, в която водата тичаше непрестанно насам-натам и така се блъскаше о брега, че побеляваше от запенване. Момчето никога не бе общувало с планина и затова сега до пълно изтощение, без да си оставя сили за после, целуваше планината с очи и с нозе, с устни, изпръхнали от напоената й със смола дреха. То се опитваше да установи онази нежност, която единствено можеше да направи оправдано това му така дълго пътуване. Всъщност той почти беше забравил за какво бе тръгнал - за човекоядните коне на Диомед, които за нещастие се озоваха при племето му, бягайки. Тъкмо бяха разкъсали Абдер и предъвкваха още месото му, когато, освободени от Херкулес от веригите си, бяха избягали, не бяха убити, както гласеше слухът, а се озоваха в пределите на гетските землища, понастръхнали и човекоядни откогато и да е. Сега вече и веригите не можеха да помогнат, тъй като нямаше нов Херкулес, който да ги завърже. Гетският цар бе чул за конекротителството на Хионе и беше пратил Момчето-Слънце да дири помощ от нея. Развихрилите се гледки на планината го доведоха до една гледка, родена сякаш от разюзданото въображение на богинята Майка Родопата – гледката Хионе. Той веднага усети защо бе изтръгнат от съдбата от родния си край - за да бъде запокитен във водовъртежа на тази гледка. Той още вдигаше прахта на пътя с нозете си, когато дочу дрънченето на веригите, в които я бяха завързали собствените й образи. Сърцето му се олюля от безпомощността й да се пребори с тях, за да достигне другите люде. Когато й протегна нишката на съдбата й, разсичайки всички други омагьосани лъжливи нишки, които уж щяха да я изведат навън, ръцете му още кървяха от катеренето на скалите. С един само лъч той прониза призрачните сенки на собствените й образи, за да остане само тя, действителната, не снопът от миражи.

Момчето-Слънце бе различно от всички други млади мъже и от всички други хора на земята не само със слънчевата си хубост, но и защото бе проверено за живота от самата смърт, то бе ученик на Залмоксис в безсмъртието, а както бе известно всеки урок по безсмъртието започва с надскачането на смъртта. Докато се любеха, слънцето грееше така ярко, че и най-далечната тревичка от най-далечния връх бе сякаш в краката им, можеха да берат шишарки или борови връхчета от дърветата и зад върха на планината, понеже и те бяха видими, цялата нежност на планините като съкровище бе разпиляна наоколо им и те самите бяха сини къдрави сенки, хвърлени от наежените до червено от жегата борчета. Те нямаша нужда от време, не го брояха, не знаеха колко е минало, не им й трябваше, докато не се озоваха заобиколени от племето, готово да разкъса момчето.

-Откъде тази негова хубост, не е на добро! Откакто е тук, слънцето не залязва, ако продължи така, ще изсъхнем, ей тъй, както сме прави като тревата по ливадите!

Момчето веднага се изхлузи от прегръдката, за да мине пред него:

-Не той.. - едва успяха да промълвят устните му.

Момчето се бе хванало с две ръце за сияйната си глава:

-Не, тъкмо аз съм виновен! Ами аз наистина забравих да отчитам времето и то спря. -

После се засмя:

- Още малко да ви направя всички безсмъртни, без да има нужда дори да слизате в лабиринта.

Камъните не полетяха отгоре му, то примерно пак взе да отчита времето и слънцето си залезе на мига, макар че бяха пропуснати толкова много залези, а с тях и изгреви.

Момчето беше тук и да им покаже, че Голите хълмове са и Златните хълмове.

ЗЛАТНИТЕ ПЛАНИНИ бяха защитени от нашественици и лоши очи с големи земни насипи и

бяха достъпни само за местните. Чужденците, които бяха се опитали да проникнат в тях, биха били просто затиснати между късовете златна руда. Само че той не беше чужденец, той бе едно от многото проявления на траките, те не само бяха многобройни като пясъка, но и многообразни като самата земя, имаше беси и одриса, скаи и сии, бриги, станали на фриги и само Хионе знаеше имената и обичаите на всичките, понеже като отговаряше за божествата, тя носеше отговорност за култа не само в родните светилища, а навсякъде, където бе пръснато тракийското семе. Едни от тях се занимаваха с броене от сутрин до вечер и комбинираха числата, така че боговете да получават готови комбинации от числа. Други увиваха тайните си в слама и ги пращаха на безкрайни пътувания от царство на царство, за да ги размножават. Тези, които бяха от крайбрежието, имаха очи от миди и биковете им знаеха да плуват не по-зле от риби, нали от такъв бик бе отвлечена Европа. -Аз съм тук, за да втечня недрата на планината. Само тогава тя ще престане да блуждае насам-натам, а племето ви ще бъде обгърнато от неземна светлина.

-Откъде ще дойде тази светлина? - попита Хионе.

-В земята грее също слънце, неговата светлина е светлината на прадедите. Аз ще я отприщя. Сега планината е ядна и яростна, защото тази светлина е затворена и затрупана със забрава.

Момчето бе самоуверено:

-Както любовта втечнява звездите пред затворените очи на влюбените, така аз ще втечня недрата на планината.

-Ти от тази светлина ли си толкова хубав? - попита неволно Хионе и протегна ръка да го докосне.

-Всъщност трябваше да съм куц, сакат или нещо такова - изрече изненадващо момчето.

-Това пък защо? - недоумяваше момичето. - Защо след като си толкова красив трябва да си осакатен?

-Ти не знаеш ли, че всички ковачи са такива. И богът ни, Хефес, и той. Сигурно не съм достатъчно добър ковач, та затова не съм куц и сакат.

Когато Хионе говореше, очите ѝ потъваха в лицето и настъпваше една небесна тишина, листо не трепваше, всичко бе заслушано в думите ѝ и умиротворено. Когато сияйното момче отвореше уста, вълни ярка светлина започваха да прииждат и да блъскат в очите, тряваше да жумиш, за да го гледаш.

-Ти защо мислиш, че успях да те изведа от лабиринта ти? - попита момчето и изражението му бе толкова доволно, че то още повече засия. - Или може би си представяш как векове съм си блъскал главата затова какъв е планът на твоя лабиринт?

-Наистина, откъде знаеше какъв е планът му и къде се намирам аз? И защо тъкмо твоята нишка от толкова други водеше към изхода?

-Отговорът е съвсем прост - ние с тебе сме свързани на една нишка! Подръпне единият нишката – другият затрептява.

Гласът му беше така тържествен, сякаш обявяваше истина от световно значение. Та тя, истината, бе от световно значение за тях двамата.

-И твоите лабиринти са прокарани пак само за мене. Без да знаеш, ти си ги прокопала с мисълта си за мене. Моята и твоята мисъл са едно, затова се и срещнахме. Трябваше да го има лабиринта, за да те извадя от него.

-И с какво пък моите лабиринти могат да ти бъдат полезни? Да не си решил да ставаш и ти безсмъртен, само че обречен на живот под земята? Аз никога не бих се решила на това. И обмислям дали да не ги затрупам, за да предотвратя това другите люде да похабят в подземията им единствения си живот.

-Аз съм безсмъртен - кротко и смирено изрече момчето. - Аз бях ученик на Залмоксис. Повече нищо не го попита за безсмъртието, защото бе ясно, че няма и дума да чуе повече от него за него, но той продължи да се занимава с нейните лабиринти, които вече нямаша за нея никаква стойност.

-Това беше само игра - опита се Хионе да му даде да разбере, че не се гордее особено с лабиринтите си, сякаш му казваше "Забрави."

-Само играта на боговете е истинска игра, без задължения и отговорности. Човешката игра в един момент се оказва нещо достатъчно сериозно. Сега ще се опитам да ти обясня защо ми са толкова важни твоите лабиринти. В тях ще изуча плътта на планината отвътре, много от това, което е вътре, го няма отвън. Нали затова се пие виното - това, което е в тебе, да се излее навън. Е, моите лъчи ще помогнат на планината да излее вкамененото си слънце, аз просто ще го стопя. И тогава и планината ще се успокои, и царството ще се уякчи. Защото само от злато могат да се изковат знаците на царската власт.

-А какво е всъщност златото? - този път жрицата Хионе беше истински объркана.

-Злато е светлината на отвъдното, това е зазидана светлина, аз ще я пусна на свобода.

-Ти златен ли си? - заинтересова се Хионе.

-Аз съм целият златен, но и ти си вече златна от светлината на нашата обич.

И Хионе хукна да се оглежда в Маричиното езеро. Когато ВОДАТА заиграеше, отраженията ѝ превръщаха скалата ту в буца сол, ту в къс обсидиан, жилките на водата намираха жилките на светлината, скалата ставаше мелничен камък, който стриваше златото от отраженията, доста време минаваше, докато Хионе хванеше отраженията за косите и ги измъкнеше на видело. Хионе се бе надвесила над преплетените доказателства за цялостта, натрупванията и разклоненията им, над дима от виолетовите мъглявини, над яснотата, извличана от рибарите на скъпоценни камъни в каменната чаша. В светлината скалата в езерото при безветрие беше ирис на око, жилките на цветовете стояха неподвижно, втречени в това, което е горе, за да го доведат във всеки миг долу. Скалата и отражението ѝ бяха две крила на една и съща пеперуда, тялото ѝ беше тънката ивица на брега, в която се срещаха. Хионе остана на мястото си, когато забарабани дъждът, тя удряше заедно с горната вода долната, разбунваше я, пълнеше я със страст и ярост, учеше я на битки с перата и копията на вълните, стискаше вледенените ѝ длани, призоваваше множеството ѝ животи, от втурванията на водата изсмукваше паметта ѝ. Докоснато от мокрото слънце наред бурята, езерото стана на водопад от отражения, сбогуващи се с телата, които са ги родили, блуждаещи съзнания на неща, които навярно ги имаше зад хоризонтите, но сега съседстваха в кристалите на водната материя. Хионе съществуваше заради такива мигове-откровения, в които материята отричаше сама себе си и се изразяваше чрез това, което не бе тя. Лазурните вихри на водните отблясъци върху камъка бяха бърбиви като пламъците в светилището, когато открояваха откровеното драконче с крила и очи от пламък. Скалата бе лице на слепец, отразяващ сияния, разгорещената памет на водата белязваше камъка с писмеността на времето. Колебанията на водата, вечно напускащата мястото си вода, люлееха Хионе в монотонността си. След всяко разиграване на водните блясъци върху камъка оставаха знаци, които Хионе веднага прехвърляше върху глината, за да ги вреже сетне в плътта на светилището. Те допълваха химните на Орфей от дървените плочки, които се люлееха от дъха на тълпите в храмовете. Трябваше много да внимава да не замъгли знаците с дъха си. Ъгли от противоположности набраздяваха каменното лице, присъствието на смислите бе полъх от някакво време преди времето, нещата отключваха самите себе си, свързваха се в общи потоци и изтичаха в скалните улеи, почиваха си като временни форми във вдлъбнатините. Вибрациите на отраженията бяха така доловими както вибрациите на самата вода и на въздуха, на празнотата и на пълнотата, те възпламеняваха плътното и го хвърляха едно в друго в безплътното. "Недей отива толкова в дълбокото" - напразно гласът на момчето се опитваше да я привлече към някакви предвидими граници. Хионе се бе отдала изцяло на изтънчените си сетива, разискрената радост на енергията я обвиваше в пашкула си, допирът ѝ бе едновременно ласка и убождане. Гушенето в сянката не бе достатъчно оправдание за несъществуване. Дъното на космическите дълбини бе понякога розово, друг път зелено или гълбово, но винаги безкрайно гладко и твърдо, шумотевицата на деня не заглушаваше космическите гласове, босите ѝ нозе долавяха ехото им като полазване на буболечки, кожата ѝ - като обливане със слънчева вода, но и като неспирен вятър, най-силно бе то върху върховете на пръстите ѝ, чрез него пръстите ѝ стапяха скалата, оставаха по нея неизличимите печати, разтапяха я, превръщаха я в някаква друга материя, ту сиво-

черна като кожа от нощ, ту кафяво-черна, с цвят на изпечени глина или охра. Вибрациите бяха всичко, те бяха бълбукането и несъзнателното гукане на Съзиданието, мехурчетата на въздуха - храната за дишане, кипещт от говорите на съществата и съществуващото. Менхирите бяха сякаш пипала за съгъстяване на енергиите.

-Понеже са паднали от небето – тълкуваше усетеното Хионе, - затова и аз до тях съм като паднала от небето.

Прибоят около менхирите бе най-силен, там се завихряха въртопи и тежко ти, ако се озовеше сред тях - толкова бе трудно да се откъснеш от яркочервените като килийките на нара съновидения. Тя знаеше един менхир, който заставяше света да се върти около него, край шилото му се вдигаха космически бури и кръжаха звезди, слезли съвсем ниско, давенето във вълните му беше съвсем като истинско.

Момчето-Слънце можеше да улавя вибрациите, да ги усилва и насочва, а чрез тях позволяваше на хората да виждат сънищата на космоса, така както Хионе ги караше да живеят с изсънуването от нея.

-Аз, в края на краищата, не съм менхир, но мога да бучна тук един, като дърво ще го посадя, ти ще седиш в сянката му, ще кукаш с кукувицата и хората ще броят годините си по твоя глас.

Менхирът се стрелна под краката ѝ и я издигна на шеметни височини, от които рошавите глави на дъбовете едва се съзираха в зейналата отвсякъде пропаст. И на мига медни и златни кръгове затанцуваха върху главата ѝ, която бе сякаш покрита със синята камбанка на родопското лале, пред очите ѝ се поклащаха тичинките му, а тишината в него беше тишината от празничните зали на космоса, разходката из космоса беше извънредно приятно изживяване. Някои жреци и жрици крачеха по двойки или на групи, тя обаче предпочиташе самотното реене и звездните мъглявини я приютяваха в обиталищата си, леко учудени, че е сред тях. Оставяше под себе си Родоп, Пангей и Хемус, но кой знае как Орфеевият хълм до дворците на Евмолпите все така си стърчеше в краката ѝ, по него тичаше Евридика, а след нея пълзеше неотменно змията, която ѝ бе отредена, дори Орфей не и бе така верен като змията. В пространството по възшебен начин се издуваха лалетата на Беспарските хълмове. По тях пък си бродеше Момчето-Слънце:

-Сега ще пусна слънцето по хълмовете и те ще бъдат винаги слънчеви - викаше високо то, макар че нямаше нужда от викане, тя го чуваше сякаш бе в прегръдките му, тя май въобще си се рееше, неоткъсната от тези прегръдки.

-Ето, тук е медта, а тук е самородната буца злато, а после идва течността - като твоите съдчета, само че този път съдчетата са самите хълмове, а слагащият върху тях ръка е всезнаещият Хермес.

И докато успее да изрече думите си, по формите на хълмовете плъзна като сянка от облак златото, катереше се безмълвно, докато не обгърна всяка педя от тях, а тъй като сянката беше златна, хълмовете се превърнаха в златни шлемове, по които се вееха като конски опашки мъглите на Вселената.

Пред погледа на Хионе прехвърчаха огледалата на късчета ОБСИДИАН, тя хлътваше ту в едно от тях, ту в друго - да се потърси отвътре, разпознаваше се понякога, понякога намираше в тях други хора, веднъж тялото ѝ се съчетаваше със сянката си, друг път се плъзгаше по повърхността, без да я докосне и да остави следа. Можеше да не открие плътта си, но гирляндите на удоволствията - винаги, виеше си венци от тях, препълваше се със себе си, пространството беше мях, пълен с любовни викове, които отекваха като заклинания. Винаги беше друго, светът винаги беше друг и затова така сочен, свят беше светът, нейната непредвидимост бе само част от неговата. Вътре никога не беше същото, най-далечните далечини бяха до нея, те се връзваха като нос на кораб в небето. Падането вътре бе най-шеметният летеж към началото на началата. А звездите пасяха миговете на насладата в люспичките обсидиан, докато в огледалата останеха само те – пращинките мигове, ненатоварени с ничие съществуване. Тогава черното вино разтваряше меда, а черупките от раковини се развиваха на седефени спирали, които се гонеха, докато не свиеха гнезда от енергия. Дъното на обсидиана приплъзваше в пространството, в него бяха

всички предишни и всички бъдещи деца в постоянно движение – едните се раждаха, неродените заемаха тяхното място в нескончаемата редица, а на Хионе бе съдено да надниква зад дъното.

И понеже Хионе не искаше да бъде обсебена само от себе си, за да не се увият около китките и глезените ѝ пак веригите на миражните ѝ образи, тя посегна към един от хълмовете на Евмолпите, ръцете ѝ белеха обвивката на земната кора с тревите и дърветата по нея сякаш белеше луковица. Отдолу се появи зелената прозрачност на обсидиана, оставена в наследство от вулкана, който бе бушувал тук в определеното му време. Люспите хвърчаха под кремъка ѝ, докато целият хълм се превърне в огладена слънчева капка, огледало на отсрещните хълмове и на целия горен свят, в него се застигаха колонадите от храмовете, които се спускаха към корените на събитията като копия, изпуснати от ръцете на Евмолпите. В обсидиановите очи светът, объл като яйце, изписваше кръговете на своите цикли. Затова в тях над олтарите димът бе не от запалени огънове, а от ноздрите на вулканите, които бяха дишали тук преди всичко, втечнените пътища на лавата определяха лъкатушенията на бъдещите стени на дворците - мястото на изчезване бе мястото на пораждаване на вековечност. Под Хълма-Огледало бяха струпани свлечените кожи на всички предишни епохи. Главозамайването от това огледало идваше от съществуванията, сбрани накуп, от вълнообразните движения на скитащите огледални парченца с образи. По повърхността на огледалото се разхождаха пеликани с развяващи се гуши, а в розовеещите им се като нокътчета крачета се заплитаха лениви змиорки, облепени още с тинята на блатото, понякога я пресичаха барсове, които оставаха скрежта си по обсидиана, хората се плъзгаха по гладкия наклон и бяха далече по-неумели от животните, та не сварваха да се задържат дълго на него. Случваше се някоя глупава чапла да почне да кълве обсидиана с надеждата да го пробие, но всъщност изписаното от нея оставаше във вечния му календар. Тигри освежаваха мустаци в обсидиановото езеро, в него блещукаха подземните пожари, огнените кръгове на земната ферментация, мехурчетата в него бяха от току-що роден въздух. Стояха в него хълмовете на Евмолпите един срещу друг, гледаха се, изпиваха се с очи, от взирание очите им изтичаха, в туй време олтарите им си разменяха блясъци, понякога се преобръщаха и заставаха на върховете си, та нозете им ходеха в небето. Звънчетата на всички амулети звънтяха в необята, кривяха се с рачи крачета, въртяха се като топчета. В капката яснота на обсидиана издуваха коремчета кирпичените жилища на многобройния народ, дето бе като пясък, колко много пясъци трябваша за обиталищата на този народ. Като върви от стоновки бяха навървени къщите. Къщите опъваха вратове от комини, а по комините се поклащаха едри или птици, валчести или изострени глави все на богинята Майка, която бе се съгласила да увенчае всеки дом, та хората вътре да се усещат на сигурно място. Общуваха си главите на богинята Майка от комините едни с други, весели натрупвания от бърни и разчекнати или изящни ноздри, тъмни проломи от дихания опушваха гърдите на Богинята, виснали над устите на обитателите. Гнездяха къщите в клоните на сезоните, а всеки човек бе знак на друг човек и хората бяха включени в изречения, а изреченията - пак в химни към Богинята. И бе смешно да наблюдаваш как човекът инатски се опъва на съдбовната си овързаност с друг човек и не ще да бъде включен в изречението, диктувано от богинята Майка.

-Мили мои, няма измъкване - смееше се на глупавините човешки Хионе от космоса - каквато и да е съпротивата ви, вие сте в едно кръжение и в един орляк. И вместо да се опитвате да се отречете, че вие сте вие, по-добре опитайте сока от грозда, в който сте поставени, не от мене, не и от вас самите, а от Богинята, майка ви. Майка Кибела и майката Богиня Ма там нейде към земите на фригите – Ма-ма.

Чудеше им се Хионе, как хората – отражения - не само в пространството, но и във времето - не можеха да се научат на вярност към отраженията, чиито рожби бяха.

Хората дълго време нямаха очи за златните планини, за слънцето, което изля отгоре Момчето-Слънце. Защото и най-очевидните неща понякога трябваша да ти бъдат показани, за да се спре погледът ти отгоре им.

-Като факел ще втечня недрата на планината - голяма беше непоколебимостта му.

Няколко седмици работи момчето в подземията на лабиринтите и златни реки потекоха надолу и те бяха хванати пак от него в гигантските каменни вани, които им беше приготвил. Изля се натрупаната на камари енергия и твърдта на планината спря да танцува над огнените си бездни. Чрез златото ОТВЪДНАТА СВЕТЛИНА обгърна цялото царство, шумките на дърветата зашушнаха с шума на сухо злато, по лицата на хората се полепна завинаги златен прах и вече децата се раждаха със златно слънце на челото, и най-обикновените хора станаха златни, и най-тъмната кожа празнично проблясваше, този златен загар вече щеше да ги отличава от всички други.

-Тази светлина е светлината на предците ви - едва изрече Момчето-Слънце и ето, че те си спомниха всичко - и предците, и знанията им за Бога-Слънце.

-Орфей като се качва всяка утрин да поздравява Слънцето, е извикал при нас това момче от далекото - зашушнаха людето помежду си и захванаха да го слушат.

И започнаха да си спомнят, спомниха си как се местят планини, как планината при планината отива пак само с едната сговорна мисъл, как се дълбаят проломи за реките и как се потапят под земята. И друго се сетиха - че младежката инициация изобщо не беше само едно надбягване с коне, а дозряване до правото да се участва в общото мислене. Но за да се получи желаното общо мислене, трябваше всяка отделна мисъл да е свършено чиста, без прашина себичност.

Изтегли Момчето-Слънце от втечнената златна планина тънки блестящи нишки, с които облече въздуха със златотъкана дреха. И ето, че вече никъде другаде освен по тези места зеленото нямаше да е така изумрудено и червеното толкова пурпурно заради блясъка на тези нишки, те служеха обаче и за друго - да обвързват людето на племето един с друг, където и да се намираха, за да не се изгуби нито една душа от него, където и да ходеха, да си бяха нанизани на общата нишка.

От първите изсечени късове от златната планина се направиха ДАРОВЕТЕ ЗА БОГИНЯТА-МАЙКА, защото златото беше дадено на хората, за да се свържат с предците и боговете. Затова Момчето-Слънце първо въведе ред във формите, които се появиха в ръцете му от златото, той създаде не просто златни халки, топчета и съдове, а система, която да обедини света на племето и племената, на времето и времената, той пусна царството на душите във видимия свят.

Ловеше око му птицата в полет и извивката назад на елена под тежестта на рогата му, изрази на мъдрец на козела и ги съхраняваше завинаги в ритони и фиали, късовете злато, попаднали в ръцете му се извиха подобно на листа на лозница или на бръшлян, на тяло на кентавър или на риба, на овен или на козел, на женска глава или на женска гръд.

Останалите мъже, които посвети в майсторството си, отгадали формата в къса злато, трябваше само да я изчукат и доогладят, да нанесат перата или ноктите, очите и косите ѝ. Когато мисълта от злато беше готова с всичките ѝ знаци - на богинята Майка и на Божествения ѝ Син, на Водата и на Огъня - те се учеха да наторяват земята със златните съкровища, за да е плодородна, полагаха даровете с песнопения в утробата на богинята Майка, за да се съхранят знаците на сътворението, разказващи за прилива на голямата вода и за великия Бог, който движеше пръстите им, под тях се появяваха знаци, които също като звездите бяха от гърлото на Бога, с тях изписваха името му и най-великата тайна - на възкресението му, но и броя на племето си и неговите царе, и неговите младенци, и утробите, които можеха да раждат, списъка на оръжията им и на главите добитък, пътя по който щяха да минат звездите и дължината на лъчите им, разстоянието между звездите и между различните органи в човешкото тяло, всичко можеше да се изрази с тези заклинания от знаци. Те връщаха на утробата, която ги бе родила, даровете, които се отделяха от душите им, а богинята Майка осветяваше с пределна яснота пътищата, които трябваше да следват, за да са благословени от нея.

От вторите изсечени късове се изчукаха жезлите, шапките и венците, нагръдниците и наколенниците на царя и лентите за главите на пълководците му и гривните за всички обитатели.

Мъжките украшения за глава – ВЕНЦИТЕ - не бяха никак само за красота, те приемаха

звучите на вселената и ги вкарваха направо в тялото на вожда, венците, короните и шапките ставаха на уреди за мъчение, когато царят вървеше срещу волята на Бога, тогава те започваха да се стягат около черепа му и на него не му оставаше нищо друго освен да се съобрази с божията воля, ако не искаше да бъде премазан черепа му от невидимите пръсти.

Гривните пък звънтяха в синхрон едни с други и общият звънтеж даваше мелодията на небесните сфери, Хионе знаеше, че звънтежът на златните гривни бе в синхрон с въртенето на небесните сфери. Мисълта на жреците си играеше с небесните сфери като с топки, те трябваше да са достатъчно ловки и съсредоточени да не изпуснат нито една от тях върху беззащитната земя. Това упражнение беше включено в изпитите, на които се подлагаше всеки млад жрец.

По тялото на царя-жрец бяха зашити съвършено полирани дискове от злато, дисковете на слънцето, на луната и на всички звезди, по един диск имаше на гърлото и между гърдите, и долу в генеталиите, но най-големият беше на мястото на слънчевия възел, дисковете вибрираха от енергията неспирно и я пречистваха, непозволявайки на тялото и на ума да се затлачат.

Златният жезъл се издигаше или се насочваше от неведома сила, той водеше ръката на вожда, а не обратно, понякога боговете си вземаха жезъла при себе си и притежателят му, останал без дъх, наблюдаваше как летеше той като копие нагоре. Велики усилия бяха нужни да убедиш боговете, че заслужаваш да си притежател на жезъла, който беше вълшебната гега, с която можеше и звезди, и народи да подкараш след себе си, да разменяш мястото на земни и на космически тела, да кърпиш разкъсани пространства като с кокалена игла и да насочваш чрез кухите стъбла на тунели земната енергия към космоса и космическата към земята. Когато се върнеше жезълът, ако се върнеше, и стотина души не можеха да го вдигнат, нито пък царят, оставяха го да лежи на земята, за да изтече излишъкът от енергия, която бе пренесъл на земята, докато тя станеше по мярата на царя-жрец, чак тогава той успяваше да го повдигне.

Обковаха се със злато скиптрите от оникс, за да са вълшебните пръчици, с които царят-жрец да посреща змейовете на бушуващите енергии и да ги обуздава според колективната воля. С вълшебните пръчици той примамваше и предизвикваше вълнистите змейове на енергията, издирваше ги и в най-тъмните дебри на космоса, довеждаше ги поединично или на стада, кръстосваше телата им, влачеше ги по небето или по земята, нареждаше по извиващите им се гърбове целия си народ и тогава благоденствието се стоварваше отгоре им ведно с придошлата сякаш от нищото сила. Като с пръчки се откриваше вода в земята, така с тях се изнамираха изворите на небесните вълни. Без тях не ставаше никоя битка и никое зачеване. Над всяка влюбена двойка бдеше богинята Майка, отгоре им от златокован рог тя изсипваше енергия, докато телата се превърнеха сами на вълни, за да могат да се слеят.

Не само царят-жрец, но и жреците нощем слагаха на мястото на очите си златни дискове, та повече хора да са на лов за дивни сънища, които скитаха из въздуха. Колкото повече дивни сънища уловяха и доставяха на племето си, толкова по-щастлива щеше да е съдбата на всички, понеже се знаеше, че сънищата са събитията, които са просто друг вид живот. И косите на Хионе се вееха по фиалите и към нейната дреха от злато се протягаха ръцете на силените и на мистите, на героите и боговете, от ръцете ѝ по каничките излитаха орли, а нозете ѝ лижеха кучета, сърнешка кожа пристягаше нейния стан и кожата на убития вълк бе пак над нейните рамене.

И изведнъж хората разбраха, че Момчето-Слънце е божествен дар и го обявиха за херой. Със златната светлина отново силата на боговете се настани във всичко. И сякаш от Гей отново изскочи погълнатото сърце на Загрей - световният разум изгря заедно със слънцето на отвъдното, а хората узнаха пак какво е вина и какво добродетел и разделението на разумите не беше вече хаос, а хармония.

Златоносните тераси заемаха все повече площ, но не беше само златото, Момчето-Слънце събра грамади от малахит и лазурит, затвори ги в гигантски пещи, които замаза с глина, за

да се нажежат както трябва, и тях стопи и се получи толкова много мед, че и бронз, че трябваше начаса търговци да тръгнат към далечни страни с кervани, натоварени с медни и бронзови мечове, шлемове и гигантски съдове, иначе тракийската земя не можеше да издържи тежестта им. Имаше и десетки хиляди сърпове, понеже траките смятаха, че и другите си имаха земеделие като тях. А Момчето-Слънце продължи да се забавлява, сребърните рудници по-трудно се разработваха, но и среброто му се подчини, него отливаше под налягане в калъпи и изковаваше, с него изписваше обърнати ленти, палмети или рогати грифони върху златните съдове. Страстта му беше приготвянето на сплави - никелови за дребните монети, електрон от злато и сребро за изработване на цели системи от тръбички за култовите предмети, предпочиташе и приглушения блясък на платината, кинжалите му бяха от минимум - смес от злато с платина, та затова бяха ненадминати за хилядолетия напред.

Бронзовите матрици за отливане се трупаша и Хионе прекарваше времето си да се рови в тях и да избира неясни образци, за да го вкарва в диспути, които така ѝ се нравеха. Една гореща сутрин, толкова гореща, че Хионе вееше пред лицето на Момчето-Слънце със сноп птичи пера, тя забеляза как под инструментите му, с които той започна да целизира изчуканата от матрица кана, се измъкна едно мършава тяло на вълчица и Хионе позна ХАРПАЛИКЕ-грабливата вълчица. От бозките ѝ капеше мляко, докато лицето ѝ бе озверяло лице на млад воин, челото ѝ бе ниско, обрасло така с коса, че тя изглеждаше като брада, която растеше нагоре. Харпалике бе все в бяг, отгдето минеше, грабеше наред, не защото бе жадна за плячка, а защото все не можеше да притежава това, за което копнееше. Тя преследваше едно друго същество така, както можеше да преследва една вълчица, муцуната ѝ беше вечно влажна от кръвта на дивеча, разкъсан мимоходом. Това същество беше собствения ѝ баща, от него изискваше това, което никоя дъщеря не можеше да очаква - любовта му на мъж. Не мирясваше Харпалике, понеже носеше в себе си страстта на бога към майка си и дъщеря си, само че тя не беше бог и не беше в нейна власт да принуди баща си към кръвосмешение. С особена бяс върхлиташе върху амазонките, навярно във всяка от тях съзираше съперница. Нападаше складовете с оръжие, по вълчи светеха очите ѝ, когато докопваше някой меч или щит, луновиден нагръдник обгръщаше гърдите ѝ, на краката ѝ звънтяха наколеници от злато и металът по нея вдигаше такъв шум, че всички овце и дивеч я чуваха и вече никого не можеше да настигне, за да разкъса, гладът ѝ я направи още по-озверена, та не съзря мрежата, която пропищелите от злините ѝ хора хвърлиха отгоре и. Хионе не бе там в този миг, сигурно щеше да разреже мрежата, със зъби да я скъса, но всъщност какво значение имаше мрежата, когато грабливата вълчица отдавна беше грабната в другата мрежа - на невъзможната си любов.

Друг път Момчето-Слънце позлатяваше една кана-ритон, която уж щеше да е като шишарка, а всъщност каната взе да се извива в ръцете му и сякаш сама му наложи да приеме формата на нещо съвсем друго - формата на женска глава, която застана пред очите на всички непоклатима с красотата си, носът ѝ беше тънка златна стрела, над която припляскваха крила на граблива птица, очите ѝ бяха от перлени миди, от малката ѝ полуотворена уста потече вино, смесено с ахемедински думи. Тя с леко отръскване се освободи от прегръдката на ритона и тръгна между хората, както си беше цялата от злато. Изскочила в пространствата на хората, тя попадна право в ръцете на одриския цар, който гостуваше на беския, той тряваше дълго да рови сред плътната завеса от златни мъниста, обвити в ажурени розетки и перли, за да достигне тялото ѝ. Тя беше негова съпруга девет месеца, докато не роди сина му с глава на лъв, който мигновено изрева в лицата на родителите си ахемединското си име. Когато изглеждаше, че ахеменидската принцеса ще бъде удушена в прегръдките на одриския цар, се роди вторият ѝ син, който начаса обяви, че ще бъде владетел на всички земи, не само на тракийските и ахеменидските. Третият загърмя като мълния и на всички стана ясно, че той е поне толкова син на одриския цар, колкото е син на Зелтурдос - "държачия мълнията". И тогава траките насочиха стрелите си към ахеменидската принцеса, вместо към драконите на дъждовните облаци. Спусна се Хионе да вади стрелите, но от всяка дупка изскочи по още един син с

ахемединско име.

С най-голяма наслада Момчето-Слънце извайваше народа на АМАЗОНКИТЕ, една армия с побити като колони на храм нозе.

-Това са дъщерите ми, родени само от мисълта ми - припознаваше ги Хионе. Всяка една от тях прибавяше към живота на мъжа една смърт, която много приличаше на любов.

Амазонката никога не убиваше мъж, когото не бе пронизала първо с острието на сърцето си. Проливането на кръв за амазонките беше израз на това, доколко някой ти е харесал.

Окончателното осебване - смятаха амазонките, - можеше да стане само чрез убийството, тогава мъжът окончателно и завинаги ти принадлежи. Те обладаваха мислено воина преди да го съсекат или да забият копието си в него, затова стоновете на загиващите бяха толкова близки до стоновете на любещите. После амазонките събираха трупите на избраните за любими, балсамираха ги и ги смаляваха до големината на амулет, за да могат да се носят на шията и да ги пази от лоши очи и от несбъднати любови.

С ФРИГИЙСКАТА ПРИНЦЕСА Хионе се запозна веднага след това, когато Момчето-Слънце отиде да помогне на фригите да втечнат тяхната планина.

-Не бива да разглеждате златото като нещо друго освен като отвъдна светлина. Иначе то ще ви отмъсти - предупреди ги, не че не ги предупреди Момчето-Слънце.

А фригийската принцеса бе почти толкова златолюбива колкото фригийският цар, не ѝ беше достатъчно златото от недрата на земята и от вените на реките, тя искаше да го изсмуче от нищото, само така нищото ставало на нещо, твърдеше тя. Тя обладаваше тайното знание бурно и без остатък като любовника си воин. Мислите ѝ бяха придружавани от блясък на остриета в очите ѝ. Водеше любимия си след себе си на верижика, понеже всеки честолюбив кроеж се нуждаеше и от плам. Но заради участието в една битка той бе скъсал верижката и тя бе останала да оплаква разпръснатите му по бойните поля кости. Тя щеше да го придружи, разбира се, във вечността, но първо трябваше да се съберат костите му. Тя натовари с тази задача верния му орел, а сама се зае да съхрани всяка дума, изречена от него.

Тя се опитваше да запагети кърваните от думи. И сега, когато го нямаше, тя прекарваше времето си единствено в тяхната компания, повтаряше ги и отново ги поглъщаше, да не загуби ни една от тях, защото изгубеше ли и тях, щеше окончателно да загуби любимия си. Фригийската принцеса бе приела думите на любимия си в тялото, те пълнеха не само главата, сърцето, но и утробата ѝ, тя беше вечната бременна с тях. Така ги беше опознала, че беше свикнала с всяка тяхна извивка, с вкуса и цвета им, с жуженето им, постепенно взе да отсява еднаквостите в тях, звуците им с еднакво трептене.

Тогава взеха да се раждат знаците, с които да запише тези звуци, всичките думи минаха през ситото на тялото ѝ и то роди точно толкова знаци, колкото бяха нужни, за да останат записани думите на любимия ѝ - чрез слънчевите кръгове, спиралите на змиите, вълните на околплодната вода, дъждовете от семена, човките на кълвящи птици. Добре че ноктите ѝ бяха от кремък, та ги записваше където сvari.

После тя поведе знаците като пилци из други племена и страни, а там веднага се намериха люде да ги припознаят:

-Наши са.

И знаците започнаха да говорят на един език, после на друг, докато чрез тях вече можеше да се говори на всички езици.

Не че езиците започнаха да се разбират един с друг, но май си спомниха времето на общия език, сгромолясането му от онази чудовищна кула, дето я бяха градили людето под камшиците на надзиратели – час по-скоро да се стигнат барем пръстчетата на боговете.

Как при градежа от изтощение се бяха отронвали в нищото, как зверски се бяха катерили един друг по гърбовете – час по-скоро да са горе. И как се бяха пръкнали отделните езици от лоното на общия, за да могат да се наговарват за бунт, без да ги разберат вардачите. И как бяха живнали ногите им, едва когато кулата се беше срутила и личинки и треви ги бяха облазили. И далече по-хубаво беше, че вече вместо чудовището на чудовищната кула над тях се извисяваха само достойни кули като кулите на жирафите и слоновете. И

буболечките, и гигантите тогава бяха рекли на хората: "Вървете, където щете." И хората, и хорските езици бяха разумяли, че от това пък по-хубаво няма – да си вървиш и да се вреш, където си щеш.

Докато фригийската принцеса бе писала по скали и води, по небето и по въздуха думите на любимия си, царят на фригите бе превръщал всичко в царството си, дори и плътта на поданиците си в злато, така че почти нямал вече поданици, а царството му кънтяло на метал. Когато обаче в стомаха му се затъркаляли златните топчета на житото, а виното било вече само кюлчета, които можеш да ближеш, той разбрал какво е направил. И завил като вълк към небесата:

-Пожалете ме.

Вместо небесата чула го фригийската принцеса, с още топлите от плътта ѝ знаци записала върху късове злато молитвата за обратно преобразуване на материята.

И понеже с точните знаци били записани точните думи, златото станало на камък и на плът, и на всичко друго, само не на злато. Фригийският цар ликувал - бил вече най-бедният между царете, късче злато не поискал да остане, но пък пак имал царство с поданици от плът и кръв, а не златен рудник. А фригийската принцеса зараждавала знаците, подарявала ги на царства и народи, понеже можели да свършат работа, каквато всички земни армии не можели да свършат.

И така безгранично бе МАЙСТОРСТВОТО НА МОМЧЕТО-СЛЪНЦЕ, че съществата взеха да подражават на изкованото от злато.

И се затъркаляха по царството конски крака, хванати от слънчев кръг, завършващи вместо с копита - с глави на грифон. И полетяха редици от птичи глави с насочени на една посока клюнове, които бяха заловени сякаш за ритуален танц. Изведнъж лъвските лапи прорастваха в копита и конете ги взеха за единосъщни и се смесиха с тях. И нито лъвовете ги гонеха да ги изядат, нито конете се бояха от зверовете. Елените тичаха на осем крака, понякога грациозно подгъваха част от краката си и посядаха върху тях, готови да прекарат в подобна поза на размишление столетия, ако някое дете не се сетеше да ги дръпне за рогата. На много от тях и рогата, и главите ставаха на движещи се ритони, от които виното капеше направо в устите на вакханстващите и сабатстващите. Дивите кози стояха по скалите като Сфинксове, пазещи свещени врати. А вратите бяха щраусови опашки, които разхлаждаха въздуха. По Сфинксове кървите растяха толкова бързо, че се налагаше да бъдат подстригани. Щраусовите яйца пък само се обагряха от тревите във всевъзможни окраски и се търкулваха чак до Ертурия, Египет и Крит и, за да застанат в гробниците и да напомнят на душата, че тя е също зародиш като яйцето. До колоната с пеещата глава на Орфей застанаха пак на колони лотосови цветове, езиците на ветровете се увиваха край тях и много внимателно повдигаха от тях лист по лист. Тук и там от лотосовия цвят се измъкваше по някое човече с безкрайно удивено изражение, че е поникнало от растение. А скиптрите на царете и жреците подреждаха правилата на игрите в племената.

И ТРАКИЙСКИТЕ ПЛЕМЕНА се спояваха в един самороден къс чрез изкуството на Момчето-Слънце. Какво ли нямаше в тези племена - племена, които носеха словото на чуждите племена под езика си и им го даваха даром или които носеха в главите си паметта за утре и с нея събуждаха спящите племена, племена, които правеха от белия бор корабите си, за да завладеят Долината на Нил, която щеше да е оплодена с тяхната мисъл.

Абиите пък живееха само заради справедливостта. Не убиваха и мравка преди да решат справедливо ли е. Те бяха "млекопитаещи", понеже душата не биваше да се храни с храна от души. Тях Момчето-Слънце изобразяваше с вечно въртящия се диск, на който отбелязваха - това е справедливо, това – не. Въртяха те диска, чертаеха – това "да", това "не", много строги бяха, много право съдеха, но племето им все повече намаляваше, понеже в опиянението на въздържанието не бяха готови да се размножават.

Жените на бесите имаха пък по множество длани, освен дланите на двете им ръце техни бяха и дланите на свещените ямки по скалите, с които се ловяха за развятата туника на времето. С тези длани удряха през лицето тези, които бяха глътнали камъка на безразличието и не можеха да го повърнат, за всеки от тях те имаха своята присъда.

Думата "виждам" при тях означаваше да виждаш и този, и другия свят едновременно. Заради огледалния свят пишеха посланията си на обратно. При тях и децата говореха за това, което ще се случи, та помежду си общуваха все с оглед на бъдещето. Такова едно говорене си беше много объркващо и разговорите на пръв поглед изглеждаха напълно безмислени. Голямо напрежение беше да се общува по този начин, непрекъснато трябваше да отговаряш какво искат да ти кажат. Любима игра беше да се говори за това, което идваше - не като предсказание, а като настояще. Сладостта беше в отгадаването. А ако някой се почувстваше засегнат и гневен, той в яда си казваше такива думи, че напълно оголваше душата си - да знаят околните добра ли е или лоша.

Питах Хионе примерно за нещо, а съседката ѝ започваше да разказва за една пчела, която се вмъкна под туниката на богинята и попада под ходилото ѝ, но нито стъпалото на богинята я стъпква, нито пчелата успява да ѝ предизвика болка. Минават-заминават тези думи покрай Хионините уши, но само след ден босото стъпало на Хионе настъпва една пчела, но пчелата излита жива-здрава, а въпреки точицата от ужилване Хионе не може и не може да усети каквато ѝ да е болка. И се обръщаше назад Хионе, но човекът, който беше изрекъл какво ще и се случи, не беше вече до нея, а и тя не знаеше да благодари или да се ядосва, че всичко за нея все някой знаеше отнапред. А не за всичко на човек му се искаше другите да знаят, все едно отнапред или отназад. "Много се страхувам от змии, но съседката ми казва: "И змиите бягат от тебе." И хоп – пред крака на Хионе на пътеката мазно се изнизва усойница на два пръста от голото ѝ стъпало, извива се грациозно змията и се стрелва тъкмо в обратната посока сякаш да се изпълни дума по дума това, което е чула от жената от племето на бесите – змията вместо да се втурне отгоре ѝ, избягва стремглаво от нея.

Като се родеше дете, то се раждаше с лунния светлик от образите на всичките си изпитни, затова плачеше то, затова плачеха и възрастните - ето и това нещастие щеше да му се случи, и това. Те му се кланяха в същото време, както се кланяха на другия свят, откъдето се е изтъркулило.

Фригите пък бяха най-древния народ на земята, родени заедно със слънцето и звездите. Те знаеха това за себе си, те отсега се смееха на времето на Египетските царства, когато един фараон щеше да се юрне да доказва и степенува древността на душите на този свят. Той щеше да даде две новородени на един овчар с пълна забрана да чуват човешка реч, и сред зверския вой и птичото чуруликане бебетата щяха да отронят и своите първи звуци, оформили думата "Бекос", фригийската дума за хляб. "Господарю – щял да рече овчарят на фараона - не извиках майка си, но ето, че гладниците първо потърсиха хляба, и го нарекоха така, както фригите го наричат, така че няма съмнение, в тях проговориха най-древните души." Освен че бяха най-древните обитатели на този свят, фригите бяха известни с фригийските си лисичи шапки, чийто завит край Момчето-слънце много майсторски изчукваше по ритоните и по конските амуниции, често те бяха подпрени на тоягите си, на които бе изрязан календара им, в който всичко почваше от слънцето. Те можеха да си прибавят дни в календара стига само да изпишеха тези дни на тоягите си – годината веднага се удължаваше. Лошо ставаше, ако по невнимание изтриеха някой ден, а най-лошо – ако забравеха някъде тоягата си, тогава просто оставаха без дни.

Слизането и излизането от подземното царство сред траките бе така разпространена игра поне като сватбените игри, ХЕРОИТЕ непрекъснато се посещаваха един друг в пещерите-хероони, в долмените и в гробниците в могилите, надбягваха се с конете или си ги разменяха, най-често ги водеха при свещените извори на богинята Майка на водопой. Богинята Майка сменяше венците по главите им със свежи цветя и развиваше под копитата на конете им нови пътища. Нерядко прибираше главите на конете в съкровищницата на мъдростта и им връчваше нови, които да обучат за преминаване зад хоризонтите. Напредването в безсмъртието на херосите не изключваше общуването помежду им, че и съчетаването с душите на живите, сред които се включваха и още неродените поколения. Те също се влюбваха и сгодяваха, празнуваха празниците на тракийския календар, застигаха утробите, които трябваше да оплодят, изчакаха ги да изминат пътя на своята

съдба и тогава се вмъкваша в тях, за да произлезат новите хора, на които бе предопределено да се проврат през всичките посвещения до положението на хероси. Никой от хората не считаше херосите за опасни, те бяха избраниците на племето, които щяха да осигурят съществуването му във всички времена и поколения. Честваха си ги като единствени владетели на пограничните области на живота и смъртта и си ги очакваха. Примамваха ги в светилищата с плочките с техния образ, на които често изобразяваха и богинята Майка, която изливаше в невидимите им тела невидимите си енергии. Отглеждаха най-вкусните и сочни треви за конете им, за да идват на паша тъкмо край тяхното селище. Водеха собствените си коне при херооните, за да свикват да се мешат с конете на херосите, без да се подплашват от присъствието им. Нямаше по-щастлив от този трак, който бе посетен от херой. Хеле пък, ако хероят захванеше да си приказва с него или го вземеше на гърба на коня си, той толкова се възраждаше, че почваше да мечтае как един ден сам става херой. Тичаше веднага към свещените извори – да се измие цял в тях, почваше да пречиства и душата си, надявайки се, че ще бъде извикан за посвещение. Това, разбира се, не беше никаква гаранция за безсмъртие, никой простосмъртен не можеше да предполага какъв свой глад утоляваха хероите с подобно появяване.

Хионе виждаше и Момчето-Слънце като херой, но не знаеше как то щеше да стигне до своето безсмъртие, лек или мъченически щеше да бъде неговия път до там. Хионе чисто по женски приласкаваше и утешаваше Момчето-Слънце, да го взема на скута си, носеше му меки завивки и наръчи от цветя, за да ухаят до главата му, преподаваше му астрономия и музика, езиците и всичко, което знаеше, лека-полека тя трябваше да прехвърли цялата си душа без остатък в него сякаш от една делва преливаше зехтин в друга. Той не говореше, бе потънал в сънища и захванеше ли до го гали, той само отваряше очи, които стреснато и благодаряха "Ти ли си? Добре, че си ти." По какъв свой си начин бяха обвързани те двамата не проумяваха, но той беше все в нея като както тичинките в цвета.

А всичките тракийски племена бяха известни с гигантските си гори, с които сякаш бяха надстроени истинските планини, лъвовете понякога тичаха по върховете на дърветата, понеже гората беше толкова гъста, че разстоянието между стъблата бе съвсем малко и ни човек, ни животно не можеше да се промъкне между тях. На много места слънчевите лъчи се пречупваха и отскачаха нагоре, понеже по никакъв начин не можеха да пробият черния гъстак на дъбовите, кедровите, буковите гори и горите от бяла и черна мура.

Момчето-Слънце седеше на височината на най-високите върхари, в прегръдките му утихваше Хионе, нищо не предвиждаше, нищо не разгадаваше, само гледаше. Двамата си поемаха дъх, настанени върху пирамида, в основата на която бяха рудниците, над които бяха камарите от кани с разлистени устия, от ритони с изпъкнали очи на овни и издължени муцуни, от нагръдници с вериги от зверове и чаши с бръшляни върху коси на менади и върху тела на сатири.

Толкова много работа бе трябвало да свърши Момчето-Слънце, за да извлече отвъдната светлина наяве. Пръстите му бяха хванали мазоли от изтеглянето на златните нишки, които бе опъвало до скъсване, за да станат те по-тънки от косъм, с тях то бе очертало розетките, акантовите и лотосовите пъпки. Очите му се бяха научили да виждат пясъчинките големи колкото камъни, само така бе било възможно да изработи инкрустациите по бижутата и конските амуниции.

Момчето-Слънце беше толкова напреднало с науката за числата, че не само знаеше с колко части злато, сребро или платина каква сплав може да се направи, но и как гласи формулата, по която мухата може да се преобразува в пеперуда. Той можеше да подрежда хората и по рождения ден на децата им, които някога щяха да се родят. Всичко в природния и човешкия свят беше пресмятане. По изчисленията си можеше да посочи коя душа коя ще замени и коя с коя ще се съедини.

Сега той не само събираше нанизи от капки роса за шията на Хионе, но и ухажваше дивачките-овошки, привързвайки към тях пръчки, придумваше ги да родят Орфееви дарове. Момчето-Слънце така ги галеше, че те извиваха трепетно шии и се чуваше как цвилеха като кончета от удоволствие. Наметнати с една обща кожа с Хионе, слушаха как

Орфей се обажда през флейтите на тръстиките, една цяла армия тръстики придружаваха реката в решителния ѝ път. На двойните флейти свиреха от подземното царство музиканти с двойни гърла. Флейтите се усмихваха на небето и придвижваха облачните му флотилии досущ както корабите по Марица, товареха ги с произведенията на Момчето-Слънце и докато сияеха горе, слънцето си ги разпознаваше и си ги прибираще в дома си. Хионе и Момчето-Слънце ставаха на очи и уши, когато кожата на отсрещния рид се издуваше от въздух, а от ручилото на гигантската гайда на Родоп се емваше такова ехтящо бучене, че сякаш подземията на света се обаждаха. Тогава пътищата на душите се проявяваха, а кръстосванията и завоите им стигаха до Ертрурия и Тера, до Тракийски Херсонес, Пелагос и Тиренско море. От мощната струя на ручилото засвирваха всички рогове на крави, бикове и еднорози. От рида-гайда прескачаха слънчеви зайчета и тогава растенията почваха да миришат така силно сякаш хиляди ръце ги бяха стрили между пръстите си, едновременно ухание на бъз, мента, мащерка. Звучите водеха дивите животни, където си искаха. Змиите и скорпионите се навиваха по ръцете и краката на Хионе и мазно лъщаха като сребърни гривни, оставайки по кожата ѝ следите от техните скитосвания. Львовете полягаха на меките си лапи, забравили че имат нокти, а в дъното на зениците им зазвънтяваха звънчета. Катереше се по гръбнака им музиката като Евридика по спуснатата от Орфей стълба, а слънцето беше вече почти черно в сребърния си обков.

Хионе се опитваше да отговори на всяка мелодия, възможните комбинации бяха безброй и затова Ехо беше размножена до безкрайност. Привлечени от гласа ѝ, слънчевите мълнии прорязваха червената до кръв земя и от зигзазите на дървесните корони изскачаха облачните мисли на дървесата, които бяха по-мъдри от човешките. Овошките цъфваха, отваряха се цветовете на детските устича, сучеха синева и ставаха восъчни като килийките на пчелите. След само дни листчетата им се разлетяваха, Хионе ги усещаше полепнали по гърдите, по корема си, сякаш пияната на морето се бе свлякла отгоре ѝ. Вземи я за цъфнало дърво, майските бръмбарчета, току-що излюпени, в изумруден и виолетов цвят влетяваха вътре в нея и колкото и да ѝ се искаше, не ѝ даваше сърце да ги прогони.

А песните ѝ така задълбаваха в съзнанието на Момчето-Слънце, че достигаха до най-съкровената му тайна, топла и тръпнеща като новородено птиче:

-Аз съм безсмъртствал със Залмоксис, което означава, че съм минал през смъртта, така е, не можеш да станеш безсмъртен без нея. Няма такъв път към безсмъртието, в който можеш да я заобиколиш. Накъдето и да тръгнеш, тя ще е просната пред краката ти като мръсно куче. Досега не съм говорил за това, понеже безсмъртието се носи с лекота и ведрина. Само нагазването в най-дълбокото може да те надари с вечна младост.

Музиката достигаше навсякъде, тя усещаше хилядите ѝ пипалца като рогчета на охлюв. Докато той разказваше, косите ѝ бяха стигнали до петите, от тях излитаха улулици, дроздове и сойки, свили в тях гнезда, миглите ѝ бяха изрусели от жаркото слънце, а ноктите ѝ бяха станали слюдени. Очите на всички изживени заедно изгреви и залези се кокореха в златните и рубинени дискове на ябълките и прасковите. Румен и самодоволен, сокът потичаше в гърлата им, прохладен и остър, той загасваше старата жар, следите от нанесени удари, сокът беше ранобуден труженик, пречистващ ги дотолкова, че ставаха прозрачни един за друг. Не единствено телата, но и световите вече бяха прозрачни, дотолкова, че не можеше да се разбере кой свят на кой бе огледален и запътилите се странници-бродници с торби на рамо дали отиваха или се връщаха от някой чужд свят. Момчето-Слънце събираше яйцата от гнездата и ги пълнеше със звезди, във всяко яйце по шепа. После извикваше някакви древни нощи, за да разбере как се бяха държали в тях същите тези звезди. Съзвездията се заселваха между клоните и така много по-лесно се проследяваха съществуванията на хората - кои души накрая на кои лъчи висяха. Пространствата се сблъскаха в ръцете на Момчето-Слънце и там, където беше мястото на сблъсъка, се размесваха растения и животни от различни епохи. Когато старите нощи изтлееха, костите на мамутите и динозаврите се омесваха с глина и така до старите върхове се възправяха нови.

Хионе придружи Момчето-Слънце до ОДРИСИТЕ, да получат и те своя дял просветление

чрез изкуството му, стотици и хиляди години деляха царството им от царството на Хионе, но за светлината преминаването през времето не беше никаква трудност, мушна се тя през центъра на свещения триъгълник, който целеше Дракона в небето и центъра на всички олтари в къщите на одрисите. Одриското царство беше толкова голямо, че трябваше да се отключи не извор, а море от отвъдна светлина, като в морето от нея пак трябваше да се проследят всички течения. Влязоха заедно в царството и на мига бяха покорени от величава тишина. Не подобаваше на славата му това кротко шепнене и това безкрайно мълчание между шепота, даващо право на всяка живинка и всяка твар да изразят себе си. Глътката дъбов въздух бе резлив и силен като виното в полегналата до храма като уморена вакханка винарна, човекът отпиваше, а мозъкът бе цедката, задържаща семките и ципите на събитията, той пропускаше само опиянението. Гората бе пълна с унесени от удоволствие люде, някои от тях бяха увити в кълба прясно сено, от тях стърчаха ухаещи сламки и клечки, други бяха самозабавено проснати, а отгоре им хвърляха семето си дъбове и облаци, някои пък бяха затънали до глезените, до кръста, че и до шията си в туфестата почва на невнятните песни.

Сърнелките, попръскани сякаш с пръски кафеникава кал, бяха така огромни, че можеше да легнеш под тях - те щяха съвсем успешно да те пазят от слънцето, подвижният им пръстен ставаше за образец за ритуалните пръстени, Момчето-Слънце веднага взе да ги разучава. Червените зрънца на глога бяха повторени удължени и уголемени в плодовете на шипката, в спомена на Хионе от пролетта цъфтежът на глога миеше нозете на току-що разлистените дъбаци. Где имаше нещо стипчиво и кисело, там бе и Хионе, езикът ѝ изтръпваше от тъмносините, увити отгоре сякаш с пепелява мъглица зрънца на трънката и от смачканите като кучи муцунки ситни-дребни диви крушлета.

Като се осефери, стана ясно, че косата и блестеше като китките дъбовите листа, "Главата ти е като глава на одриски цар със златни венци, които дори аз не съм ги правел, ей, да не заемеш трона на някого тук и да го изместиш" - забавляваше се Момчето-Слънце. Хванати за ръце, внимателно изрязаните дъбови листа повтаряха до примала зигзазите по скалите, жълъдите им бяха нахлупили шапки до носа, а имаше и един особен вид жълъди издути и големи, в които шапчицата се бе превърнала на кръгло око. Листата си бяха още съвсем дебели и някак черно-зелени и бяха като че ли топени в мед. Чуваше се свистене из въздуха, опнатите лъкове бяха самите дъбове, вградени в свещената дъбрава. Под щръкналите на вси страни клончета на младите дръвчета и навирените бодли на трънката, които диреха само кого да закачат, очите ѝ проникваха в очите на одриските хероси, които се оказваха много гостолюбиви и не ѝ отказваха другата реалност. Избелялата до сиво шума бе повдигната и нарешетена от безброя на бледолилави и съвсем бели циклами, чийто поход изцяло беше превзел гората, нямаше педя пространство без тях, горе, там където се пречупваше върхът, цикламите се съгъстваха в една обща нежна материя, която с всеки полъх на вятъра променяше местата на тъмните и светлите нюанси в лилавата пяна. Душата бавно чезнеше в пенестото се лилаво, цикламените целувки я разсъбличаха до съществуване на растение, оттеглило се в света на хълмовете от венчелистчетата, тичинки, бради от лишеи и пространства от мек мъх. Слънцето ръсеше меките обички на цикламите с дълги безлистни стебла върху цялото ѝ полегнало, хлъзгаво от светлина тяло, за да оцвети до нетърпимост съвършенството му, сетне извикваше Момчето-Слънце Хионе се беше напълно отпуснала – хълм сред хълмовете, Тялото ѝ се свечеряваше и будуваше в оранжево-винени зари, цикламите переха листица върху кожата ѝ, те бяха намерили нещо, което им принадлежеше - топлината ѝ. И обърканите прегръдки с Момчето-Слънце много бързо ставаха на клокочеща уханна буря.

А обичта на Хионе към тайната ѝ изигра лоша шега. Тя носеше подарък на одрисите – глинена делва-календар, всяко растение по нея беше отрязък от календара. Преди да я подаде на одрисите, тя пхна нос в житото и в цветята, изрисувани върху делвата, носът ѝ улови уханията, а делвата-календар улови нея. И Хионе се запремята назад през времената, стремглаво назад и ако Момчето-Слънце веднага не бе счупило делвата, никога вече нямаше да я настигне. От броя години стъпалата ѝ бяха изранени и дълго, дълго тя

говореше ту като човек от една ера, ту от друга. "Вярвай в деня" - повтаряше ѝ Момчето-Слънце и тя накрая го чу, повярва в деня и се озова в него – сегашния ден. Впила поглед в самата себе си, отглеждаща едновременно шишарката на света и криволичещия ход на змиевидните човешки тела, минаващи през отворите на небесата и все пак стоящи плътно на земята. Имаше нужда от храм. ХРАМЪТ НА ОДРИСИТЕ отдалече беше съвсем стъклен и завихряше въртопите от платната на баирите, все по-бързо и все по-шеметно, някои от тях, престояли прекалено дълго в сянката, бяха обхванати от тъмно-виолетова черупка, другите, от слънчевата част, бяха златозарни паяжини, почукваха баирите по стъклото с любопитните си клони. Тези склонове бяха просраснали сякаш от купищата метал на оръжието, оставено от мъжете пред храма - мъжките тела се усещаха много по-несигурни от женските, та все се нуждаеха от метал до себе си, от изпотрошените керамики на дните, дарени в дар на божеството на времето, от пластове пшеница и риба, от слоевете тор, от материята на всекидневието, от неговите изобилия и ненужности. Далеч по-питомен беше Храмът на одрисите от този на бесите, онзи беше като своеволни озъбени усти с обърнати влажни устни, оголили небца и всепоглъщащи езици, зад които зееха бездънни гърла, в които още бълбукаха огнени реки. Този тук беше като пчелен кошер, слепен от парченца розов планински кристал, от изящните фигури, с които орфиците обучаваха учениците си. Законите, по които беше изграден Храмът на одрисите,, можеха да се прочетат по изреченията на колоните и сводовете му. В него стените с голяма лекота и грациозност откликваха една на друга, а каменните стъпала на купола в неведоми хармонии се изкачваха към копитата на Тракийския Херос. Двата храма бяха свързани чрез трепкането на изворите, върху които бяха построени. Хионе, окичена с корона от житни класове и дива къпина, влезе в него да си каже молитвите. Боговете вътре бяха кротки, пред тях плътта не се наежваше с хиляди желания, а се разсипваше на цветен прашец в ясните поля на умирението. "Лъвовете са по-скоро умислени мъд्रेци, отколкото чудовища или само зверове" - протегна тя ръце към пазителите на Храма и взе да ги дразни, за да си опита късмета си, както с толкова други неща. Ядката на вътрешното кръгло помещение за ритуалите бе затворена първо в каменните кръгове около Храма, разпростряни далече в горите околоръст, добре трябваше да бъде пазена от зли енергии ядката, от която изпърхваше безсмъртието и от която се възнасяше животът на всяко новородено.

Навън, докато хрускаше изпечената коричка на иначе малко лигавите сърнели и когато сякаш нищо не ѝ липсваше, скочи изведнъж, нозете ѝ изпружинираха като нозе на воин при военен танц:

-Предпочитам да съм си при хаоса, както винаги.

Привечерният мрак я теглеше на въженце към нейните звездни светлини, а тя винаги улучваше местата, на които те прииждаха в отворените рани на мирозданието.

Гърбом вече, махна ръка към Момчето-Слънце да го пропъди:

-Трябва да съм сама.

Уловът и този път щеше да бъде от близкото каменно светилище. УЛОВЪТ НА ЗВЕЗДИ - очите ѝ умееха да пускат мрежи и за никога непоявили се звезди и за звезди, които никога не навестяваха това небе, те попадаха в очите -й, все едно дали бяха отворени или затворени, на нея не ѝ оставаше нищо друго освен да ги изучава. Тя първо ги изброяваше до една, не излизаше ли числото, то значеше – пак имаше укрити звезди. Самата Хионе беше като уред за изучаване на звезди, завърташе се като пумпал и със свистене се връзваше в клетките на мрака, някъде там бяха звездите-друмници, които се появяваха така, както изчезваха. Откриеше ли ги, галеше ги като пиленца. Изкусна езда показваше тя по звездите, организираше си надбягване със звезди, както траките се надбягваха с колесници. Успехи показваше както в лова на звезди, така и в ездата. Звездите свеждаха глави, чакайки да ги погали. Необуздани змейове бяха някои звезди, хранеха се само със звезди - и звездите се самоизяждаха като хората. Плашливите звезди се криеха зад воали от пари, огромни усилия трябваше да ги накараш да греят, трябваше да ги шиба с лаврова клонка, за да ги разпали. Връхлетени от немощ, гинеха звезди досущ като хора. Тя

събираше в ризата си звездния прах, за да омеси от него нови звезди. И всички звезди бяха съюзници помежду си, всяка си знаеше мястото и силата. Хионе просваше небесната дреха върху скалите, по тях групиранията по съзвездия ставаха още по-видими. Вдигаше се глъчка от звездите, търпяха се край главата ѝ – чакаха да изтегли от тях земните жребии. Кланяха ѝ се и ѝ поднасяха небесни дарове – яснота и покой. Ако трябваше вече да умрат, звездите се прераждаха в самотни урагани от желания. Хионе заедно с ураганите от желания от угаснали звезди преравяше със сетива небесата. А вътре в тях ферментираха лъчите, събирани през цялото Сътворение. За да стане свитък плътта ѝ, дамгосан от видяното. Неслучайно сетне Орфей посягаше ръка към свитъка ѝ и го поставяше до останалите папируси в кошницата си, докато нейните повествования не попиеха в чуждите, певецът-маг сам си знаеше как обединяваше нейното знание с чуждото.

В звездни нощи тя му отпускате края, края на всички краища, и навлизаше там, където поканите бяха от небесните сфери, тогава най-силно я връхлиташе увереността, че е само временно слязла на земята. Даваше какви ли не обети, ако само небесата пак бяха готови да ѝ се разкрият, както толкова други пъти. Ако тя можеше истински да ласкае и оказва почести на някого или нещо, то това бяха тъкмо небесните тела. Тя хвърляше звезда по звезда в езерото на ума си, после изпиваше водата и научаваше тайната на звездата. Така достигаше с лекота до римите, в които бяха обвързани небесните химни, почукваше с пети по въздушните пластове от радост. И тогава свиреше на китарата на Орфей и на земята почваха да се градят храмове от едните звуци, издигаха се нови Тиви, за които строители не бяха нужни.

Звездобройството си практикуваше винаги от Каменното светлище, то бе едно поселище от гърбавини и извисявания, между които рехавите малки борчета със светли борови връхчета издишваха гъст аромат, който отхлупваше капациите върху мислите. Корените на някои от тях бяха оголени и се усукваха мъчително върху сякаш все още течната скална маса. Те бяха корабни въжа, вързани на морски възли. С глух шум се възправяха подземията на светилището, които бяха несъразмерно по-големи от надземните му части. Болката на дълбините – сред кръвта във вените ѝ, която слизаше и се качваше като мистите от процесията. Мислите на жреците държаха цялата тази каменна грамада на мястото ѝ – да не хукне да пада върху главите на поклонниците, макар че пак враждуващите им мисли бяха издънили каменни въртопи. Над каменните светилища звездите никога не бяха убити, насечени, изчовъркани като извадени очи от невярата на хората, там невярата не можеше да пробие. Ликуването ѝ – най-сетне сред пущинака и каменната пустош! Лишеите се разтваряха по скалната кожа като цветя, луната нежно полираше ръбчетата на ямките за гадаене, лунното мляко течеше там, където бе събирала кръвта на жертвените животни, ставаше ѝ смешно, много смешно като си представеше наклякалите фигури на жреците и жриците преди нея, та наоколо имаше стотици ямки и наистина една такава картина будеше смях. И в този момент луната взе да копае каменната пустиня, мина с един поглед по права линия и остави един дълбок улей – толкова дълбок, че камъкът се раздели на две неравни части, сетне луната повлече меча си на друга посока, така че с втория улей камъкът бе разделен на три части както труповете на орфиците. Беше съвсем тихо, съвсем тихо, а небето бе станало толкова оживено, че Хионе не можеше да свари какво да гледа по-напред, кое съзвездие да си набере и да го засади върху камъка. Както лъчите на луната, така и лъчите на нейните очи започнаха да пробиват камъка – толкова дупки за толкова звезди. Това, което стана сетне, Хионе не го бе поискала, но то се случи – от погледа ѝ целият камък с трите си части се вдигна високо нагоре, завъртя се около оста си и се настани с цялата си грамада върху едно педя малко камъче. В следващите мигове го чакаше да падне, но нищо подобно не последва, той се бе настанил там да векува. Хионе го доближи отдолу, за да провери как изобщо още стои върху тази голямо колкото зърно подпора. Като се приближи, узна, че там, където беше минала лунната бразда, сега имаше един изгладен от двете страни процеп, през който валяха на фъндъци като закачени на чернотата светлинни лишеи

множество съзвездия, които принадлежаха на някакво неизвестно небе.

Наблюдаваше ли Орион или Сириус на звездната карта, пред очите ѝ се възправяха всички светилища, които разчитаха на светлините на тези съзвездия за вечността на владетелите си. Те и затова бяха насочени към тях. Така Хионе можеше да посети всяко от светилищата, издигнато заради Орион или Сириус и можеше да се увери, че еднакви бяха формите им и еднакъв поривът им към звездите.

И както си стоеше на любимото място наред светилището, чучната като квачка сред картата на съзвездията, изведнъж ѝ хрумна нещо много просто, което тя трябваше да свърши - с мисълта си да продължи подземните лабиринти и да нанесе в тях всички хралупи, дупки, празноти и въртопи от звезди от небето, така най-сигурно звездите щяха да принадлежат и на нея, и на племето ѝ. А щяха да станат ясни и връзките между пътищата на душите и пътищата на звездите.

С горещия връх на лъча, излизащ от очите ѝ, без никакво усилие, лека-полека тя прерови празнотите, все по-големи и дълбоки - те не намекваха за съществуването на каквито и да е предели. Лъчът постепенно запълни тези празноти, като извика звездите, които ги населяваха. Горещ въздухът бе друг - на места нажежен, на места хлътнал, на места изпъкнал, грапавините му бяха предизвикателство за изследователската страст на лъча, който никога не бе на едно и също място. За него небесата бяха олтарен камък, който трябва да бъде погалан, за да проговори, Хионе мъничко я бе страх да не чуе нещо, които не искаше да чуе, да не изскочеха от дупките, които прокопаваше, силите-противници, но тя продължаваше - това бе единствената възможност за едно истинско помирение между нея и природата, нали в лабиринтите скитаха и някогашните ѝ чувства. Освобождаването на звездите от мрака бе самоосвобождение, очищение чрез светлината. Минаваше лъчът и се завръщаше, събираше звездната общност, възстановяваше множествеността на цялото, сваляше маската на участниците в мистерията, а Хионе, за да стане вход и изход, се гърчеше във вълмата на въодушевляването, предвкусвайки онази тревога, която издаваше поредното ѝ напускане на тялото си. За да стане всички чрез себе си, тя трябваше да приеме разпадането, отричането на собствената кожа, разчленяването, разчленяването на Загрей и на Орфей, края, ако и временен, на аза си. Хионе беше тук да навърже тези изскачащи звезди на златните мрежи на едно съзнание, което съвсем не беше само нейно. Колкото и тънки да бяха нишките на мрежите, те устояваха на празнотата, на нейните подхлъзвания и внезапни пропасти, на отварящите се перспективи и на поднебесните рифове. Имаше звезди, пищни като цветовете на кестена, направени от въска от пчелните килийки, и други, стари и занемарени, замазани и неясни като петна от сгазен сняг. Всяка нощ Хионе възлизаше на каменното светилище, за да срещне жива душа - за нея това бяха най-живите души на света. От дъното на мрака, от отворените му гърла валяха шумове и тряваше да се отсяват - кои каква далечина бяха преминали, едно изсвирване можеше да е от коса в храста зад гърба ти, но и от свистенето на някоя опашата звезда. Хионе бавно упражняваше сигналите, които ѝ се разкриваха, повикването на звездите беше като извикване на деца от пещерите, които са се записали в игра. Тя дори се опитваше да ги мести с лъча на погледа си поне за миг - да разбере какво има по-далече от тях, зад гърба им, но невинаги това се получаваше. Крайно свенливи бяха звездите, криеха се в шубраци от мрак. Те си имаха имена, които пълнеха ушите ѝ по незнаен начин, никой смъртен не можеше да потвърди това знание, но тя го знаеше.

Като еленов рог дълбаеше слепотата погледът ѝ, небето беше като рудник и полуделите светлини кръжаха над главата ѝ и съобщаваха многообразните си присъствия като дим и като пара, като ядра и като облаци, като светулки, по-малки от която и да е прашина. Толкова приличаха тези светлинки на зрънца мисли, че Хионе се изкушаваше да им говори, изричаше имената им с нежност, достойна за собствени деца. Какво богатство от измислици бяха тези планини от кристали, които светеха горе! Каква фантазюрка щеше да е тя, ако те не съществуваха!

Светът растеше и разширяваше обиталищата си пред очите ѝ и тя реши също да порасне. В мига, в който си го помисли, усети да се извисява и да гледа бодливите топки на

дървесните корони отгоре - тя бе станала участник в прииждането и уголемяването на естествената. "Колко ли съм смешна, пък и страшна, гледана от страни" - хрумна ѝ, докато кокалите ѝ продължаваха да се удължават с пукот. А погледът ѝ мълчаливо се отлепяше от звездите и също в такова благововение докосваше скалите, тогава върху тях се отбелязваха звездите - като драскулка на нокът, като дупка или като цяло, струящо с лъчите си тяло. Погледът ѝ умееше да моделира скалата и нищо не можеше да се направи срещу това! Съвършените сфери - завъртаха се нажежени, описваха полудъги и окръжности, проектираха бъдещите мисли за общото, чертаеха обръчите, които поддържаха градежа. Тайното знание затваряше с десет печата истината, снабдяваше я с каменни остриета, насочени към непосветените. Накрая дисковете се хлъзгаха успокоено и се вдълбаваха в неподвижността на скалата, огромни, хлътнали по педя и две в камъка кръгове.

Картините на нощните небеса от различни сезони плуваха в главата ѝ и се наслаждаваха. И да затвореше очи, онова бълбукане горе не преставаше. В този миг Хионе си спомни една люлка от лиани, виснала под едно чепато борче, на него се люлееше дете, друго дете, навярно братчето му, го тласкаше - мах напред, мах назад, разстоянието, което изминаваше люлката напред и назад, бе едно и също, понеже братчето здраво и равномерно даваше тласък на люлката, в един момент маховете станаха обаче по-големи и по-големи, при най-прекомерния мах люлката нямаше друг изход, освен да се превърти и да изсипе детето. Та и тя трябваше да внимава с опитите си, люлката да не се превърти, тя да не се изхлузи от нея и да се изгуби като сламка сред звездната слама. А може би това нямаше да е толкова лошо, та нали беше ясно, че пустотата изобщо не беше пуста.

В пещерата на Каменното светилище хората дочакваха ДЕНЯ НА БОГА НА СВЕТЛИНАТА. Проникването, което в този ден пронизваше и най-отдалеченото ъгълче не само на храмовете и светилищата, но и на вселената, и на всяко тяло, и най-недостъпния масив от мисли. В кипенето на лъчите горе слънцето се превърташе като куче, което гони опашката си. Светлото петно на околоплодните води на богинята Майка се разрастваше, ставаше потоп, от който никой не се стремеше да се спасява. Устието на Пещерата-Утроба бе обкичено с гъстак от бели сухи цветенца и от жълт равнец с мъхнато стъбло, розова диадема около нея образуваха млади ябълкови и крушови дръвчета. Макар че бе зима, макар че валеше сняг, всичко цъфтеше с плодовитостта и мощта на богинята Майка. Хионе виждаше вибриращия светлинен лъч – искрящ сталактит - из разтрепераните клони на едно ябълково дърво на входа на пещерата, никога друг път нямаше да съвпадат в един само момент движението на листенцата на ябълката под лекия ветреца, пеенето и оперението на един синигер и образът на богинята Майка, чиято фигура веднага сама се оформи от скалата вън. Богинята Майка беше скалата, по която пърхаха ръждивите петна на мъховете, и пещерата, в която се намираше, и лъвицата, облизваща малкото си, и мечката, пъхаща мечето си обратно в утробата си, за да го предпази от студа. Нейна плът и нейна кръв беше и Хионе, която имаше късметът да се роди жена. Устата на богинята Майка се движеше, премляскваше, показваше се червеното червейче на езика ѝ, което облизваше сякаш невидим мравуняк. Свещеният брак се осъществи сред пръхтене на животни и ликуващи птичи песни. Детето, което се роди, беше и кон, и конник, зачаткаха копитата му по небето, а за опашката му се уловиха падналите звезди, за да се качат отново на небето, на гърба на коня бяха всички хероси на траките и те във форма на венец от звезди. Хионе усети да се разпилява с божествения лъч, предъвкваше като богинята Майка миговете и те имаха вкус на сол, на томление и хрупкаш мрак. Пречупи лъчът мечата си, но една част остана звинаги в нея. Тя изпълзя от околоплодните води на богинята Майка в пещерата и се плъзна по топлите бели скали, обирайки цветчета, пухчета и тръни с полите си, тя бе наистина охлювчето, изследващо с всяка част на прилепналото си към земята тяло релефа на пътя си. Откъде измъкна толкова различни усещания тялото, докато се движеше по скалите, някои бели като обелено липово стъбло, други от тъмно-сребърна слюда? Откъде беше тази мъзга, която се отделяше от тялото ѝ, досущ като смолата по боровите връхчета? Спря се на самия ръб на Каменното светилище и сякаш влезе будна в

сънуващото си тяло. Наоколо надничаха съседните каменни светилища, те бяха склуптирани глави на богинята Майка и на богове. Тя надникна над врящата бездна от акациеве, липови и люлякови гори. Щеше ѝ се да впие устни в пенестата се река в подмолите на светилищата, да схруска белите, жълти и лилави гранки на акацията, да разтвори все още неразтворените цветчета на липата, които висяха като любопитни пипала под шатрите на зеленината. Пропукваха мембраните на дивите перуники, от което се чуваше шумолене като при дъжд. Бесовите вилнееха сред владенията на бесите, на ръба на пропастта се беше метнало тялото ѝ, взряно във връх Бесово, но тези бесове не проливаха кръв, само нектар и наслада. Една сойка, закрепена на върха на прораснало между скалите борче, переше остра опашка на нивото на очите ѝ. Надигна се солена вятър с дъх на далечно море и заблъска на кръгли вълни каменната грамада, задвижи една след друга главичките на цветята в бледите тревни туфи, по червеникавата почва и по костената твърд на скалите мина бръснещ порой от възбуда. Сътворено от тялото на богинята Майка, тялото на Хионе се набръчка и започна конвулсно да се смее. Беше го достигнала топлината, затичана по серпантините на скалното било, свързващо светилищата, отделена от меката горска пръст, от твърдите морави зрънца на скалната растителност, от пукнатините на скалите. Топлината разтваряше тялото ѝ и то оживяваше всред ухажването на люляковите и акациеве ухания. В любовта Хионе не бе изпитвала такова всеобемащо удоволствие както при това чисто съзерцание, в любовта играеше роля винаги желанието за надмощие, за достигане, за притежание, а това удоволствие бе естествено и спонтанно, то я обсебваше без никакво усилие от нейна страна. Тялото ѝ бе венчето, в което бяха забили стрелите си циклами и иглики, както и белите зъби на вятъра, те накусаха устни в извора му, топъл минерален извор, от който се вдигаше пара, минералният извор, който съществуваше до всяко светилище. И нейното тяло беше светилище, и то си имаше свещения си извор. Зовът на дивото и на бесите въртеше все по-бясно мелничния си камък, мливото от житни класове и цвят от билки бе толкова благодатно. Мокрото око на тялото ѝ се взираше в долините на царете, в дворците от злато и в парите от зелен здрач на горите, точеше от тях гъсто от блясъци пиетие. Стигаше ѝ и престоигаше, че я любеха ветровете и небесата, енергиите клокочеши и ароматни на земята. Тя беше любимата на гръмовете и на небесните тела.

Насред виденията ѝ я настигна стадо БИКОВЕ, поклащащи неизброимо количество рога, хиляди царски знаци, бледожълти и синкаво-морави, прибой от рога, който повдигна отгоре си сънното ѝ тяло. Хиляди бичи глави, прораснали сякаш върху главите на жреци, препускащи. Поклащаше се Хионе отгоре им като на носилка от лиани, тя бе лодка върху врящата им материя, върху мощното единно тяло, в което мускулите на мъжкарите се бяха слели, полюшваше се тя върху миражите им. Непрекъсваемата им форма бучеше и изхвърляше нагоре роговете, както планината изхвърляше нагоре камъните си, продупчваша те празнотата и през дупките нахлуваха немислими разстояния, обли или назъбени, сгърчени или полирани. Бичите тела бяха една самородна буца мед, лъщяща на слънцето, семето им се стопяваше - снежинки в порите на земята. Роговете целеха небето и го просветляваха, червените опашки на опашати звезди вееха ласкаво като палмови листа и охлаждаха жарта на кожата ѝ. Сладострастните извивки на бичето стадо раздвижваха допотопните мрачевини, бикове пробиваха напред с лилави муцуни, от които валяха парцали пяна, с оголени зъби разкъсваха пространството, за да го пленят. Разпръскваха съществуване, мозъкът вече не бе затворено гърне, а пещ за изпичане на нови форми, кипеше златото в пещта, искрите слепваха клепачите. Изцеждането и изсмукването, съзнанията бяха втечнени буци руда, бичите рога оставаха бразди в облачната вис.

А корабът на любовта им с Момчето-Слънце се носеше напред с широки гърди на Сфинкс, с шръкнала победоносно на носа птича глава, в него златееха елени, грифони, вълци и козлета, излети в пещите на мозъците им. Още един пътник се качи на палубата от незнаен бряг – синът им. При любенето с Момчето-Слънце Хионе бе разпознала чертите на сина си,

една нощ сънят нахлу в нея с образа на сина ѝ, в този миг на разпознаване тя се влюби за втори път в Момчето-Слънце два пъти по-силно, очите на сина блесяха вдъхновено като очите на бащата в страстта, всяка извивка на любовния танц приближаваше чертите му като вода, която се успокоява, за да се превърне в огледало. С ласките им чертите му ставаха все по-нежни и по-съвършени. Синът протягаше към нея ръце и устни, докато баща му извиваше плътта ѝ, за да я направи още по-податлива. Дългите любовни нощи ѝ позволиха да види бъдещия си син, да се сближи и срасне с него.

Никакво дете още не се беше родило, а Момчето-Слънце реши изведнъж да се върне при своите, при гетите. Чакали го, викали го, имали нужда от него. Нямахме кой да го спре, Хионе знаеше - не се възправай никога пред душата, поела своя си път, този път не е даден от тебе, та ти да ѝ го отнемаш. И да го прогонваш със заклинания, и да се опитваш да го задушиш с пръст или да го удушиш като змия или да го навиеш на ръката си като камшик или гривна за звънтене в твоите стъпки, душата все ще го съзира и ще го следва, този път е нейната непредвидимост и нейният полъх, душата никога няма да рискува да остане без полъх, тя съзира златото на Пангей върху цъфналите бадемови и портокалови клончета, гирляндите от морски птици по развързаните от времето архаични лица на скалите по Пелагос – морето на пеласгите, няма как да спреш вдъхновеното ѝ спускане натам, накъдето нейното си я зове.

Хионе опозна безсрамната възбуда преди тръгването, жлебовете, прокарани от толкова разтваряния на дверите към храма на удоволствието, мигновената жажда да влезеш там, където току-що си излезнал, дращенето по мокрите стени на пещерата, докато започне да се рони на блясъци, молбата на тялото да бъде чуто на всяка цена, въпреки всичките необходимости. Предстоеше ѝ да се сроди с последователността на хлътванията и на издиганията в копнежа, който нямаше как да се осъществи, предопределеността, която никой жив или мъртъв не можеше да надскочи. Предстоеше ѝ да се задушава, да не може да си поеме дъх в затрупаните коридори на любовта, разделянето на формите на телата бе окончателно. Носеше се тя по гладките пързалки на леда в тъмниците, сталактитите, за които се залавяше, се чупеха до един. Миражите на удоволствието потъваха завинаги в нея, след пустините се изпречваха пустини, не съществуваше черпак, който да изгребе безводието. Унилото мъкнене от предопределеност към предопределеност с общото име съдба.

Момчето-Слънце тръгна след душата си, а у двамата остана взаимното им чувство, което се разви до размерите на едно фантастично, непрестанно мислено сливане, звездите им образуваха едно общо, огладено от блясък слънце, голямо колкото самото небе. Те - немощни господари на огромната любов, чиито отражения се носеха из Голямото солено езеро, и из другите, малките, със сладката вода, в очите изпъкнали на козите и в огледалото на черния обсидианов хълм. Как бяха способни да устояват на възхитенията на непрестанните желания, криещи в гънките си колонии на влажни полуразпукани миди и гнезда на халюциниращи птици? Благодарение на тях светът оставаше без време и без пространство - един пиктографски запис на изсъхнали прегръдки. Реалността бе белязана изцяло от това чувство, тя се смрачаваше със съгъстяването му, бодеше с бодилите на тръна и на кактуса, доказваше, че всяко нещо е плодно, когато е във възела на любовта. Изпарените води проблясваха в очите на бизона, горичките се сплитаха на венци по челото на мъжа, нещата се покриваха с тяхната обща настръхнала кожа и се наричаха на техните имена. През камарите от разстояния я настигаше напрегнатата шия на Момчето-Слънце, то правеше на парчета всяка логика. Това беше същата любов, с която галопираха пегасите и подземните конници. Видението на другия омаломощаваше и изтощаваше, но нямаше как да се измъкнеш от него извън халюциниращото пространство, извън неразборията на сенките и на дъха, издишван от душите. Прозрачностите на сцените, които се сменяха - тя бе винаги вградена в тях, събираха класовете на смисъла като дива ръж. Движенията ѝ бяха видоизменения на неговите жестове, там нейде, далече от нея. Хионе променяше тялото си заедно с неговото, отдалечаваше го от храна и вода, спасяваше го от тиранията на болестите, за да овладее заедно с него превъплъщенията на

душите. Душите бяха корабите, които прекосяваха пространството и правеха вселената обитаема. По-реална от всяка реалност беше фантазията им, с нея режеха тръстиката, за да оплетат кошници за събиране на семена, звезди и папируси, с нея скулптираха сънищата си по стените на пещери, за да са сигурни, че са ги сънували.

Но върху пирамидалната геометрия на племето на гетите Момчето-Слънце бе изтласкано на върха и за да не трае пирамидата само за мига, той трябваше да тръгне още по-далече от нея - ПРАТЕНИК ПРИ ЗАЛМОКСИС. Самото му пожертвано тяло щеше да е посланието до бога.

Подгонена от смъртта му, Хионе хлътна в най-дълбокото на живота. В мига, в който той издъхваше, зародишът на мечтаното им дете от копнежите на душите им слезе с бързината на всички бързини в утробата ѝ. Тя се залови за стъблото на една криво и келяво борче, което едва не изкорени, напредила жили и мускули и преди те да се скъсат, вятърът, в който се беше превърнал съпругът ѝ, разтвори тялото ѝ и изтласка от тях сина им на бял свят. Залъкът му излезе от снагата ѝ, за да подслади най-горчивия ѝ миг и другите мигове след него до един.

Най-сетне ритъмът на тялото ѝ бе догонил ритъма на времето. Тя закрещя към издъхващото Момче-Слънце, така че небесата се разлюляха като утробата ѝ:

-Онова е пратеничеството ти към небето, това е пратеничеството ти към земята. Разкрий богатствата на сина си, както правиш с другите съкровища на Залмоксис! Наплоди чувства в него - да не е просто мумия от мисли! Дай му безстрашието да чувства. За мисленето ще се погрижат боговете.

От този ден погледът му отгоре и погледът ѝ отдолу останаха слети, тя ходеше само с обърната нагоре към него глава. Във въображението си не преставаше да се набучва на копията, на които беше хвърлено Момчето-Слънце, за да усети това, което то бе изживяло в мъките си. На сина си даде царско име, за да крачи в областта на херосите. И никога не се отдели от хероса на Момчето-Слънце, редовно му правеше дарове и възлияния и пак го галеше и тешеше. Все така необуздано влюбена, живееше в свещения си брак с него. Отвърщаше на целувките му, крачеше в неговото невидимо съществуване, беше реката, която течеше през него и не се побираше в никое русло, дори и в своето. Делеше с него трапеза и ложе, вкуса на плодовете, аромата на поляните, благодареше всеки миг за това, че той бе въздухът ѝ за дишане. Вярваше, че ако той тъжи, то и синът ѝ на земята нямаше да стигне до росата на радостта по кожата на живота.

От първия ден на прохождането си, синът започна като нея и Момчето-Слънце някога своите бягства. С ласо го ловеше Хионе все по-далече от дома. Връщаше го окъде ли не, докато не дойде денят на зрелостта му. В този ден порасналият СИН НА ХИОНЕ РЕМЕТАЛКЕС, досущ бащичко, пое по планината. Не можеше вече синът и да остане при нея, за да не загине духа му, трябваше да тръгне по своя път. Някой някъде се нуждаеше от него. Неумолим бе този някой, откъсна го от Хионе.

Като възмъжееш, все трябва един ден да започнеш да изкачваш своята планина, не може да се помайваш до безкрай. Той тръгна оттам, докъдето баща му бе стигнал - Беспарските хълмове, които носеха името Атта, сиреч Бащата. Дръпна нагоре по планината с име Родопа - планината на Рода. Беше зима, когато му придойдоха силите и той не чака до пролетта. Тишината сякаш си го засмука като перушинка, същите леки перушинки летяха по планината, едни съвършено бели перушинки, по-бели от лена на Хионините дрехи, по-бели и от кожата под гърдите ѝ, която никога не беше видяла слънце.

Студът беше толкова голям, че като че ли самата тишина беше замръзнала и се люспеше на снежинки, а от тях зъберите на горите побеляваха, та ставаха видими, не бяха вече слети в един синьозелен тюркоаз. Крачеше той срещу най-високите върхове и само тях целеше, а те се издуваха подобно мускули с виолетова кръв на тласъци. На тласъци го поемаха и сините сенки, които понякога пълзяха, понякога летяха между купите сняг на баирите, та както беше стъпил на тях, така и никаква умора не сещаше, понеже никак без усилие бе придвижван нагоре по върлините. Най-вълшебното време беше нощем, когато от черното насреща му извираха като от нищото шепите сняг, а елите чертаеха исполински

видения, втечени сякаш от снежната пана. Нямаше време за лов, затова и не се хранеше, от което ставаше още по-лекокрил, нямаше нужда и да блуждае и да дири посоките. Притискаше гръб към някой менхир, за да му стане ясен плана на пътя и да му се привидят другите менхири чак до морето от другата страна на планината, до свърталищата на делфините и разиграните мънии във водните проломи. Бързеите на сините сенки на спирани се гънеха и завиваха сред сънното спокойствие на белите дюни на могилите, сътворени от рода на Родопите, тъкмо да насочват тези, които бяха добре дошли в Родоп - царството им. Тези, които не бяха желани, просто не ги виждаха - мъглите се грижеха за това.

Много дни трая придвижването му от снежна поляна на снежната поляна, снежните вълни се разбиваха о гърдите му, че и о челото му и той бе преял от светлини. Много личности се сменяха в това време у него, то и иначе нямаше смисъл да се катериш, ако това нямаше да промени нещо в тебе. Обсебеше ли го някоя тъмна личност, той ядеше сняг, бе готов скалата да загризе, но да се отърве от този свой образ. Въргаше се в снега по мечешки и крещеше с глас на сойка, усетил колко е жив и млад. Бе се пречистил дотолкова, че вече бе неразличим като отделно същество, като гущерче сменяше цвета си. Кожата му ставаше тъмна с цвета на мократа земя, която можеше да се види тук и там по припечите, където слънцето бе разтопило кръгове сняг под елите. Иначе сред бялото на пейзажа беше прозрачна ледена висулка. Целият бе обраснал с ланшни борови иглички, жилите на шията му бяха изпъкнали подобно корените на мурите, сграбчили отчаяно склоновете на сипеите. Понякога съзираше как светът се съгъстяваше до знака на едно самотно борче или на един само диск, по-светъл и от най-светлото на снега - зимното слънце – и той ставаше все по-предпазлив в отношението си и към най-дребната живинка, която можеше да е преобразен свят.

Непоздирани изобилия на сетивността разгъваха способността му на възприемане на магическите въздействия на ледените цветя, застинали в скрежа на клека и в избухванията на елите, един само червен процеп в небето го караше да изживява движенията на възбудената плът. Екзалтациите му при съзерцаването на фантазиите на леда не бяха по-малко остри от екзалтациите от собствените му фантазии, наслагването на пейзажите беше като рисунки върху собствената му кожа. Шареха снопове лъчи по склоновете и го издигаха нагоре към себе си, а той съумяваше да гледа в блясъка с новите си диамантени очи.

Оставяше нещата да се вмести едно в друго във все по-гъста плът, за да продължи да навлиза бавно и равномерно в тях, най-трудното беше първоначалното проникване в естеството. Цикличността на бурите съвпаднаше очевидно с цикъла на неговото същество, та си пребиваваше в очите им като водна капка във въртоп. Бурите на съзнанието му дематериализираха материята, за да я съберат отново в състояния, които той си пожелава.

Това изкачване толкова приличаше на инициация, на посвещаване в мистериите на дивото, а дивото бе диво, защото бе истинско. Крачещият не се нуждаеше от обещания за безсмъртие. Докато сам себе си пораждаше сред духовете на планината, между две борики се залюляха рогата на бял елен, чиито извивки бяха като заскрежени храсти, но и като най-изящните украси в града на Евмолп.

-Красотата трябва да се следва, тя затова ни се е явила - рече си младият мъж и изправен хукна след елена, доколкото можеше да се тича в дълбокия сняг.

Еленът уж го изчакваше, а все успяваше да го заблуди и подведе, както се разбра ло-после, наникъде. Водеше го еленът, поклащаха се рогата, а след тежък поход той се оказваше или пак там, откъдето бе тръгнал, или в някое дере, от което за да се измъкнеш читав, трябваше да оставиш храстите да ти издерат очите, или пък на върха на някой връх с оголено теме, на който по никакъв начин не можеше да се прикрепиш, тъй като там беше свърталището на всичките ветрове едновременно и нямаше дори камък, за който да се заловиш.

Веднъж еленът го докара до една черна дупка, в която той хлътна, за да избяга от

режещия плам на снега, който сечеше като кремък кожата и очите му. Вътре го чакаше някой, мечка спеше, прегърнала с лапа мечето си, той се мушна под другата ѝ лапа и прекара така няколко дни, докато ледът по него се разтопи от мечешката прегръдка. Когато излезе, рогата, изкривени като дъга след дъжд, пак се поклащаха, но той вече знаеше:

-Красотата не е за следване, когато те мами - и сви точно на противоположната страна. Снегът имаше възможно най-ведрата и доброжелателна усмивка и той реши, че сините сенки, хвърлени от върховете, пак ще се погрижат за него и че нямаше нужда от никаква красота за водач. Той загълта белия кремък на вледенения сняг, който се сипеше, и от него тялото му стана и то кремъчно, врязано в преспите, без да усети ни най-малко съпротивление. Кой знае защо, той си мислеше за вкуса на женското мляко, навярно снегът събуждаше точно тази мисъл в главата му, той още помнеше майчиното мляко, понеже Хионе го бе отбила чак, когато той взе да се стяга за път.

Едва стъпил Ремиталкес на площадката в центъра на каменното светилище на връх Модър и ето, че снегът се отцепи точно там, където бяха застанали нозете му върху една скосена удължена елипса, засвистя снегът, заскриптя и се сурна надолу и той заедно с него. Лавината, която го затрупа, оформи една застинала ледена вълна отгоре му, цяла отрупана в звезди, в която остана невредим. Това беше една много древна вълна, върху която някога бяха ходели корабите и на пеласгите и на тиренците, а сега сновяха отраженията им.

-Те искат да тръгна с тях - помисли си момчето. - Но това не може да стане без една жена, която да ме изпраща и посреща и която да поддържа живота ми отдалече с любовта си. Да зарежда непрекъснато тялото ми с удоволствията, за които пространството при истинска любов не играе никаква роля. Без любов никой поход не може да бъде осъществен. Никой кораб не може да тръгне на път без любовта поне на една жена, откъде иначе енергия за път.

Като в долмен, изсечен от ледени стени, се озова синът на Хионе, а вътре беше толкова топло и бляскаво, че той усети тялото си да пуши от горещината. Тогава се огледа, за да разбере нагласата на чувствата си в момента и откри по стените, изградени от блясъци, следите от сянка на млада сребърна жена, преплетена с неговата сянка, преливането в прозираността ѝ не чакаше подканяне. Сянката на жената не беше нито бледа, нито застинала, създаваше илюзията, че тя се движи като искрица в кълбото светлина от неразпознаваем източник. Лунните фази на любовта кръжаха заедно с нея. Тъкмо Реметалкес си мислеше, че лавината беше събрала целия блясък на снежната планина и че непременно щеше да го подпали, ето че различи сред черния блясък сурите очи на жената пред себе си. В средата, под гърдите и излизаха пламъци, които кротко ближеха кожата и от сол, без да я стопяват. Жената имаше своите знания за различните форми на живот, очевидно, защото край нея се местеха различни образи, изрязани от слюда или омесени само от дъха ѝ, виждаше се как от нея валяха същите снежинки, каквито и вън, които кръжаха една край друга и лека-полека се сгъстяваха дотолкова, че вече това не беше нищо друго освен плът. Нозете ѝ бяха две сърнета, които подритваха непрестанно, при всяко тяхно движение скалите отдолу се разтваряха и от тях изскачаха други, чужди нозе на воители, които играеха някакъв ритуален танц.

Ръцете ѝ бяха съвсем росни от околородните води на жените, които беше разродила в нейното царство. Защото това беше жрицата на Родопите, никой нямаше право да вади новия живот и младого Бога освен нея. Гърдите ѝ, препасани и те със змии на кръст, бяха съвсем голи и на всяка от тях висеше по едно сукалче, от чиито устица цвърчеше мляко. От всяка капка, паднала на земята, на мига израсваше по една офика с гроздове оранжеви топчета.

Нищо не знаеше синът на Хионе за тази жена, но това, на което той никога нямаше да повярва, беше, че жената беше на хиляди земни години. Не само той, никой над земята не знаеше колко поколения тя беше качила на гърбовете на конете си, които отглеждаше във владенията си за армията си от Хероси, нито кога щеше да залезе тази нейна крехка

младост. Тя беше сякаш самите зори, които палеха хоризонти. Зад гърба ѝ се чернееха армиите от мъже, обречени да ѝ служат, нямаша чет посветените на страстта си към нея, но тя си беше все така девица, както в началото на хилядолетията ѝ. Диви кози с рогата си изписваха границите на владенията ѝ, стада минотаври, змейове и мамути пазеха утробата ѝ. Пред сина на Хионе дивите козли извиха назад тежки глави, вдигнаха нагоре роговете си и от тях прозвуча тръбен зов, веднага змейските глави и бивните на мамутите потръпнаха и се дръпнаха назад, за да пропуснат мъжа, който тя най-сетне си бе избрала. В прегръдките ѝ синът на Хионе порастна и стана като нея – висок толкова, колкото най-високата мура. Докато се любеха, планината се нацепи и от най-вътре избликнаха горещите води на различните форми на любов, те стопиха снега, за да се впият в нежно розовите устица на цветовете на шипките и на омайничетата, поникнали в очите ѝ. Тялото на мъжа стана ритуален съд, пълен с най-ароматните ѝ тайни и както всеки ритуален съд той имаше десетки дупчици в различни фигурации, за да може струите му да нахранят и цялото племе. Жрицата отпиваше от черния фон на небесната мисъл, от самата чиста нощ. Тя умееше да се изкачва до върха на пламъка и после с него да рисува като със събрани от орлите нокти, да поема с него душите на другите – върхът на пламъка твореше формите и на чуждите любови, затова цялото племе безпрекословно ѝ се подчиняваше и кланяше – само от нея зависяха страстите, с които можеше да бъде надарено.

Тя се рееше сред вселенските прояви на висшата справедливост – любовта – достъпна за хора, животни и цветя. Намирането на мъжа у Реметалкес за нея беше низ от космически скиталчества, размахване на безброй крила на галактики, безмълвството в бляна сетне бе изляно в толкова различни недра. Жрицата на Родопите не пазеше огъня за себе си, пламъкът му беше огнище за всичките жени на планината, понеже беше разпален от вечния огън в олтарите на Богинята-майка, от искрите във всяко женско ядро, от ясновидския му поглед, от шевствието на чувствата през телата – местата за срещи на животите. Телата умееха да ускоряват ритъм и с тях да предизвикват изричането на тайните. Всичко в планината забързваше своя ход, втурнеше ли се тя в обятията му, произволът се обръщаше на взаимозависимост, разпукването на неразгаданото, вкопчването на семената и гнезденето им бе доловимо от самия въздух, властността на любовта беше несравнима с която и да е власт, тя съграждаше непробиваеми прегради срещу болката. Родопа беше богинята Майка – една планина от сплетени тела, чийто дъх бе любов. Късаха те миговете от вечност, всеки миг беше наречен на някого, нахвърляха ги на наръчи наоколо – за телата, които ще се родят.

Лека-полека жените ставаха самите себе си – събираха неясните желания, напразно разпръснати между черните празноти на световните пространства, полагаха ги в skutите си и им пееха и им баеха. И изведнъж на ушите им се залюляваха миди и късове кехлибар нейде от далечни морета, които никога не бяха достигали, на трапезите им се настаняваха удължените кани от злато, които Момчето-Слънце беше изковало за Хионе, оплетени от най-тънката златна нишка на един само лъч, а пламъкът под гърдите им се преобразяваше в тежки златни колела, които се въртяха лудешки, за да препуска напред колесницата на богинята Майка, докато тя държеше високо телата им в ръце, сякаш те бяха лъковете ѝ, с които тя пускаше стрелите си. По кожата им се появяваха не само собствените татуировки, но и тези на майките и на бабите им, ласките по техните рисунки изваждаха от небитието мъглавините и на техните чувства, нещата, които те бяха обичали някога, сега ги наобиколяха.

Въздишките на жените от племето трептяха на върха на езика на жрицата, когато се плъзваше из меандрите и розетките на тялото на Реметалкес. Мечовете ромфеи на телата на жените се събираха в едно острие, което продължаваше да изрязва от пламъка формите. Млякото издуваше гърдите им, млякото, кърмилото мъжете и козлетата по скалите, то бе рукнало някога по небесните пътища, за да станат Млечни. Упоението, посадено от страстта, натрошаваше и най-желязната броня. Телата не си спестяваха болката – без нея жаждата за живот би била твърде примирена.

Въглените на плътта, насечени и оголени, шаваха в мрачевините си, светлините се

изостряха и издигаха, завръщаха се в светилищата, есхарите край огнищата се сливаха с олтаря в Храма на богинята Майка.

Кръгът с точката в него, изрязан в скалата, се възправяше в сферата на света като светият пъп на богинята Майка, от който на всички посоки се ветрееха пъпните върви на новите животи. Самият живот висеше на една женска пъпна връв.

Погледът на жрицата на Родопите, отрупан със звезди, бавно поклащаше крила. Между веждите ѝ беше най-светлият въглен, който обгаряше тънката кожа на нощта.

Прозирността на битието се бе смалило до този въглен.

Тя много внимаваше с думите, заради способността им да стават на материя, орисница на доброто, избягваше всяка среща със сили, които не бе викала. Не изпускаше нито за миг погледа на жените, само така можеше да поддържа прозрачността на чувствата.

Пълнолунието ѝ светеше, когато се отправяше натам, накъдето се гушеха неродените деца на рода, за да ги подготви за пътя им към битие. Разпръскваше пепелта върху диаманта на любовта, който никакво време на можеше да изтърка, нареже, изхаби, той си преливаше все така, както в първия ден от лилаво до златно. Никое природно явление нямаше дълговечността на любовта, понеже само любовта се измерваше с нови животи, тя отключваше природните явления - потоп. лавина, жега – само в телата, само вътре в тях природните стихии не унищожаваша, а творяха. Учеше жрицата жените как да не се измъкват от страданието преди да му са се отдали до дъно, за да могат да оберат от дъното клея на най-гъстата наслада, истинското лунно мляко на лунатичността. Оставяше ги на поривите на ветровете, на блъскането и воищата им, иначе как щяха да обозрат необозримото.

Тя държеше камшиците на чуждите опиянения, на техните безумни подчинения, серпантините на техните фантазии, тя беше жрицата не само на планината и на нейните видения. Въображението ѝ беше пазител на всички пътища, по които минаваха жените на племето, то ги водеше за ръце. Жените след нея повтаряха ритуалите ѝ, гмуркаха се в земята, изтръгваха милувка от гръбнаците на хищници, мед - от отровите, блестящи розетки от бледността, завързваха в лиани последователите на Сабазий и ги караха да ги пидружават из подземните корени и въздушните стъбла, из липсите на храна, вода и въздух, където привидно властваше нищото, но всъщност пак беше владение на рода на Родопите. Жрицата на Родопите предизвикваше състояния, които бяха като удар на леко крило върху челата, замаиванията бяха най-благодатната почва за сумрачните цветя на мака в съзнанията, плуващи в блата с блуждаещи светлини и с потопени нозе на лонгозни гори. Многобройните животи градяха най-фантастичните замъци и кули на вътрешните и външни прегради, на хлъзгавостта на лигавици и мембрани, на отделящи сокове тъкани и разперващи паяжини материи, които понякога висяха една за друга на косъм. Тя предоставяше на племето си до една страстите си, които се преструваха, че дремят - и тези, които вече хапеха, и другите, впитите в съществуването с искрите по козината си, менливите им потоци носеха празнично блясъците на илюзиите, без които всяка жена би била само един празен мях.

Съвършенството беше тъкмо усещането на тръпките, за които жените не бяха положили ни най-малко усилие и които нагъваха плътта досущ както полъхът на южния вятър - повърхността на водата и сгъваха връхчетата на пръстите на краката. Усилията на жрицата от рода на Родопите бяха всеки миг да поддържа добронамереността на богинята Майка, с лекота да я кара да раздава човешки желания и бистротата на удовлетворяването им. Понякога тя пускаше птици от ръцете си към скалните светилища - да се върнат и да ѝ разкажат един ден за това, което боговете очакват от жреческия и род.

Синът на Хионе седеше край реките, които потекаха от любовта им, разтопила всичките снегове и ледове на планината, само протягаше към тях ръце и те се пълнеха със златен пясък, който той струпваше на купчини на брега.

Скоро купчините станаха сами от своя страна на планински ридове.

-И ние вече имаме своите ПИРАМИДИ и то от злато, също като онези, които баща ми нареди по хълмовете на Бесапара и в града на Евмолп.

Той възбудено обясняваше:

-На върха на тези Пирамиди висят нишките на енергиите, които държат в люлка и Бесапара, и Евмолпия, и Родоп планина. Ние имаме вече нашите Пирамиди от злато, но за да не привличаме лоши погледи, нека ги зарием с пръст, формата им няма да се промени, нито работата, която вършат, като светят.

Златният пясък в реките на любовта им бе толкова многоброен, колкото бе народът на траките, той можеше с него да позлати не само племето на Родопите, но и всички тракийски племена.

Втечняваше той златния пясък, в залисията си и упоението си от златото Реметалкес бе на път да облече в златна броня дърветата до едно и тракийците - в златни облекла, да покрие недрата на планината с божествени думи, изковани от златните съдове, заравяни там. Воден от бащината дарба, той бе на път да повтори грешката на Мидас, ако жрицата не го бе спряла..

Рисунките от стените на каменните светилища разгъваха тънките мрежи на междинния свят на фантазията. В обемите в чистия етер, в графитите и в частите от въздушни фрески витаеха вихрите на вечно убягващата душа и красота. Фантазията бе истинският господар на светилището. Подготвеността на Реметалкес за възприемане бе чрез посредничеството на жрицата на Родопите. Потапяше го тя в своите сетива и той ставаше с хиляди години по-млад, достоен за тези млади сетива.

Тогава жрицата на Родопите заговори за УСЛОВИЕТО, на което трябваше да отговаря мъжът, комуто би било позволено от боговете да я люби - той трябваше да открие един изчезнал вдън земя континент, да ѝ го поднесе на тепсия преди да я понесе на ръце към любовното ложе.

-Значи ли това, че съм те любил досега без разрешението на боговете? - попита огорчено момчето на Хионе.

Да, значело, бе краткият отговор, нека измолел прошка от тях за неразрешената им любов и закрила за дългия си път.

-Мога ли да не приема условието? - все пак се осведоми момчето.

Да, можело, ако се откажело и от любовта.

-Но аз не мога да се откажа от любовта си! - възкликна момчето. - Нима ти не знаеш това?

-Тъкмо защото го зная, ти казвам да се стягаш за път. Нали и за тебе светът е вече това, което е за мене - очакването.

-Съкровищата са зарити в човешките тела, всичките скъпоценни камъни, злато, платина и сребро са в тях. Затова човек е готов да премине планини и морета, за да достигне едно тяло. Затова хората се спускат в телата, най-прилежни рудокопачи. А най-нещастни са тези, които нямат тяло до себе си, тогава те нямат шанса да открият съкровището си, собственото съкровище, укрито в тялото от богинята Майка. Реметалкес бил сигурен, че е намерил своето съкровище и бил решен да не мръдне вече ни педя настрани от него, а се оказало нещо съвсем друго. Чак сега почвали изпитанията му, заради това че бил допуснат до лоното на жрицата на Родопите.

-Винаги мога да стана пастир на конете на армията ти от хероси - предложило момчето. - От коне разбирам далече по-добре, отколкото от жени.

-Тези ти дума показват само колко не разбираш и от жени - снизхождението на жрицата на Родопите го жегна, но то се направи, че нищо не е станало.

-Познанието за жената е част от познанието за конете, а и за техните конници, за ларвите и за мамутите. Всичко това, което наричаме природа, е жена, защото ражда и отделя плът от себе си. Но не заради неразбирането на животните ти няма да станеш пастир. Ти няма да станеш пастир, защото си предопределен за друго. Никой досега всичките тези хилядолетия преди тебе не ме бе открил, но ето че твоето предназначение е на завоевател. Затова ще те пратя да завоюваш един континент, който се изплъзна между пръстите ми и повече нищо не зная за него.

-Къде ще го намеря?

-Ако знаех къде е, щях ли да стоя спокойно във владенията си, вместо да го направя и

него свое царство? Той никога не е бил точно на моето племе, но винаги е бил притежание на нашия огромен народ. От това, което чух от тебе за рода ти, това трябва да е била земя от земята на баща ти. Тъкмо ще чуеш още нещо за него. Така че - стягай се за път.

Момчето не се зарадва, ама никак - какво бе един континент, някакво си там парче пръст, пред една жена и то една жена-вселена като жрицата на Родопите, но се застыга за път - не искаше да разочарова повелителката си, още по-малко да се покаже страхливец пред нея.

Той вече имаше своята любов и с щастието от нея можеше да потегли навсякъде.

За да се стигне до търсенето на континента, трябваше да се повалят най-яките бели борове от владенията на жрицата на Родопите, да се сглоби достатъчно як кораб, който да има крака, с които да може да крачи и по сушата.

Модел на строителите бе корабът на Дионис с многото гребла и с тялото на кентавър.

-Е, няма нужда да е толкова тежък този мой кораб - мислеше си момчето - аз отивам все пак не в подземното царство, а само във водите на някакво си там море.

-Корабът трябва да ходи по вода и по суша - потвърди неговите мисли жрицата. - И да диша под водата, както във въздуха.

Това с дишането той не го разбра, но тя му подаде за целта една лъскава ципа, която, надуеше ли се с уста, се превръщаше в цял мях, който можеше да побере кораба.

-Аз ще издишвам мехурчетата въздух в мяха - опитваше се да потуши съмненията в него жрицата. - Ще издишвам жизнения дъх, който ще ти е необходим за дишането ти, ако и да си на другия край на земята, аз ще те намеря.

-Нима трябва да ходя чак до другия край на земята? - уплаши се той не на шега.

Жрицата не можеше да му каже нито колко далече бе другият край, нито дали той щеше да стигне до него, тя само можеше да го подкрепя, където и да бе.

-Достатъчно е само да мислиш за мене - рече жрицата. - В момента, в който престанеш да мислиш за мене, ти ще си загубен, тогава аз ще престана да те усещам и няма да мога да разтоваря бедите от плещите ти.

-Как мога да престана да мисля за тебе? - пламенно я увери момчето във верността си. - Ами нали ти си моята любов? Нали всяка мисъл на човека е за неговата, а не за някоя друга любов?

- Един ден може да престана да бъдеш твоята любов. Никой, дори една жрица не може да убеди боговете да не отнемат любовта ѝ, тя може само да се моли и да разчита знаците. Не видя ли как ме изненада с това, че се озова до мене? Аз няма никога да ти се разсърдя, ако аз не съм повече твоята любов, само тогава ще сме изгубили начаса връзката на чувствата, нишката ще е срязана със зъби и ние няма вече да знаем нищичко един за друг. Иначе ти винаги можеш да дойдеш тука, службата ти на пастир на конете на херосите няма да бъде заета от никой друг, дотогава аз ще продължавам да ги пася и обзядвам.

И тя го издуха напред заедно с целия му построен кораб:

-Върви, радостта да си откривател е пред тебе. Всеки може да стане пастир или ловец, но веднъж в съществуването на земята човек открива континент, особено когато това е такъв континент, дето веднъж е тук, утре е там, днеска го има, утре го няма.

Това момчето пропусна край ушите си, чак след време то се сети, че е чуло нещо много странно, но жрицата на Родопите не бе вече с него, за да я попита.

-Защо ли да не опитам? - окуражаваше се момчето. - Макар че е много смешно, че тъкмо аз потеглям към него, та какво разбирам аз от кораби, морета и континенти.

Струваше му се, че е намразил континента още преди да го е видял - нали заради него трябваше да загърби любовта, която всеки ден обновяваше кръвта му, и да хукне да се отдалечава от нея.

Тръгна той и взе да пита на всяка крачка:

-Това ли е пътят до онзи континент? Кой континент ли? Де да го знаех? Някакъв стар континент, който може да се представя и за нов.

Смееха му се, вземаха го за нещо гламав, никой не можеше да му каже колко далече от

всеки човешки поглед се бе отдръпнал назад този континент. На всичкото отгоре, трябваше да мъкне на гърба си кораба, чак докато стигне до море или достатъчно дълбока вода, за да го пусне в нея. Най-лошото бе, че все не можеше да намери хора, които да са сигурни, че той бе съществувал някога.

-Как ли ще го позная? - тревожеше се момчето и все гледаше да заспи, че поне в съня си да е при жрицата си.

Континентът за покоряване се оказа не на 1 ден, нито на 1 година път, той можеше да бъде на 10 или на 100 години път, но какво можеше Реметалкес да стори, освен да продължава да го дири, макар че бе наясно, че неговият човешки път можеше да свърши много по-скоро от тези периоди на търсачество. Не можеше да се върне наред път, без да загуби себеуважение. Не можеше и да пита жрицата си, когато се появяваше във въображението му, понеже тя му отговаряше само с шеги – той бе търсачът, той трябваше да знае какво дири и къде.

- Ще бродиш сам - достигна до него гласът на жрицата, втрещена в пламъците в олтар - колкото време е нужно, за да се самосътвориш, толкова време ще липсваш оттук. За да изследваш светлината и сянката, ти трябват и пространство, и буря, и самота. Аз тях не мога да ти дам. Духовният ти спътник може да те накара да се затвориш в черупката си, така че да не можеш да излезеш от нея.

И небето му бе на височината на раменете, а планината - все под краката му.

Когато жрицата произнесе тези думи, планината се нацепи и той остана сам с кораба си, който в този миг му се видя детска играчка. За каква игра се бил запътил с тази детска играчка? От цепнатините се надпреварваха да изскачат водите, отприщени от доскорошните им прегръдки. Реметалкес стовари в тях кораба си и скочи в него, лъкатушенията на водата навярно щяха да му помогнат в диренето.

Издигна се, издигна се първата вълна, сякаш за да има свод небето, много приличаше на вълната от сняг, която го бе затрупала някога.

-Тук обаче не бива да има лавини и всичко трябва да е далече по-леко, ще си дишаме заедно с морето.

Само изрекъл "дишаме с морето" и ето, че морето реши да му покаже как то диша, запремята се корабът всред планини от вълни, които вече не гонеха никакви брегове, а самото небе. Ритъмът на издигането и ритъмът на сгромолясването много приличаха на ритъма на мистериите, в които никой не бе сигурен какво после ще се случи, но само знаеше, че ще има продължение. Рееше се той върху гърбовете на вълните, а очите му здраво се държаха о очите на жрицата на Родопите. Време мина, докато се сети, че трябва да пуска мислени подпори за кораба си право към дъното, за да не потъне. А той още изобщо не бе в морето, някакви планински реки си го подаваха като пощурели, напомняха на вакханки, готови да го разкъсат, докато изведнъж светлината край него угасна напълно и той разбра, че този път реката се опитва да го уплаши, пускайки го в гърлата на подземните си проломи.

Само сталактитите светеха, израснали от белия ден нейде горе. Планината му доверяваше всичко, дори и недрата си, мракът обръщаше очите му навътре, за да срещне зениците на жрицата, които се появяваха на различни интервали и тогава по тялото му пак течаха горещи води, а жрицата на Родопите пак се усмихваше над него с надвесени коси, та взорът му се замъгляваше от блаженство, веселието му граничеше с безумство.

Корабът следваше ритъма на сърцето му, веднъж избързваше, друг път забавяше ход, но никога не затъна и не се разби в покрива от скали, силите на планината си го крепяха.

Отгоре му висяха корените и мъждукащите пластове на минали животи, които от тази гледна точка изглеждаха пак бъдещи. Недрата на планината сменяха уханията си и по тях Реметалкес узнаваше кое годишно време беше горе.

Трескаво и тревожно се луташе корабът, вълните го грабваха и го засипваха с пенести целувки или го тласкаха към дъното, тресеше се конвулсивно корабът, гневеше се момчето, дишаше пресекливо, нищо не беше под негов контрол, нищо не можеше да направи.

Всичко наоколо бе хаотично и несигурно, докато при поредното завъртане на кораба,

Реметалкес не установи, че е започнал да усеща посоките на света, нямаше никакво значение дали бе тъмно, светло или пепеляво мъгливо, той безпогрешно можеше да протегне ръка - тук е север, а тук изток. Изведнъж тялото му сякаш се вписа в кръстта на световните посоки, колкото и да бушуваха вълните, тялото му бе прикрепено някак неподвижно за четирите посоки и ги разпознаваше, без да му е нужно слънце или звезда на небосклона. Както стридите се отваряха преди прилива, така то се отваряше за изгрева на слънцето още преди да е започнал, а там беше изток. И почувства съзнанието му, че няма от какво да се плаши, понеже се бе потопило в центъра на общото съзнание, а в него то не можеше нито да потъне, нито да се удави, то винаги го държеше жив, на каквито и дълбочини да попаднеше, а и на дъното грееха звезди от цветове и форми, както най-горе на самия връх на небето.

Люшкането, сгромолясването, лутането и те се превърнаха в една илюзия, щом той почувства и самата земя като кораб, който също отдавна бе поел нанякъде с целия си товар. Тогава за пръв път Реметалкес се досети, че всички пипалца за ориентация си бяха с него, трябваше само да умее да ги насочва и използва.

-Боговете искат да плувам, затова са ми дали не само този кораб, но и интуицията, и жената, която да ме чака.

И с тази мисъл в хаоса той намерил опора и покой, в този миг водите на всички реки през които бе минал, се изляха едновременно в нещо, което запълваше пространството до самия хоризонт, най-сетне бе изхвърлен в нужното място - морето.

-Това трябва да е морето - поимисли си с благодарност момчето. - След всяка голяма вода има една голяма суша, навярно там е моята суша, чака ме като жрицата на Родопите, за да се обречем.

И той улови теченията в точния момент, които щяха да го изведат в открито море, а там вече нетърпеливо зачака отговорите на въпросите си. За да станеше повелител на морето, трябваше много и дълго да се вслушва, само глупакът пълнеше простора с думите си, вместо да пълни ушите си с думите на простора. Пред очите му се мяркаше онази стела с изобразените на нея огромни уши, пред която майка му извършваше възлиянията си с молитви за просветление.

ПЪТЕШЕСТВИЕТО го снабдяваше с устите, пипалата, мечовете, хрилете, преливащите се цветове на морските обитатели и това му стигаше и прстигаше, на всичкото отгоре, слухът му се пълнеше с еката на един прастар език, който не бе много ясен, но Реметалкес знаеше, че той бе древното ехо на майчиния му език и езика на жрицата на Родопите. По едно време вратите на водите се разтвориха и се ширнаха градове, недостъпни за погледа на непосветения. Те се местеха във всички посоки, а заедно с тях и той.

И водите започнаха да разкриват тези, които криеха, плаващи планини на китове и флотилии от делфини, накрая и първозданната вода и градовете, които бяха потънали в нея, скрити под костите на древните хора. Боговете бяха горди със своите творения и искаха да му ги покажат от самото начало.

Като диск към сродния му диск – слънчевия, се издигаше корабът и като око на боговете се потапяше във водата, без да се намокри. Всеки миг го овъзмездяваше с красотата си, някой ден и той щеше да се превърне в парченце от закрилящия плащ на красотата. Устата на Реметалкес пък сякаш никога не се бе отделяла от целувката на жрицата, сякаш бяха в едно ложе.

-Боговете не са престанали да ми я подаряват - мислеше си. - Няма нужда нищичко да предприемам, тя все така ще си идва в мене.

И момчето не се грижеше много-много за пламъка в сърцето си, понеже го имаше за даденост, която нямаше защо да му бъде отнета. Сякаш и морето го опознаваше чрез лотосови пръсти на любимата му. Насред ясно време го връхлитаха бури и насред бурите го намираще покоят на водата, който се изливаше като самата вечност. Не благодареше той нито за бурята, нито за покоя, излизаше извън себе си от гняв, че корабът му не се насочваше към окото на бурята, когато той пожелаеше или не излизаше от него тогава, когато той решише, забравяше Реметалкес за волята на тези, които го бяха пратили.

С времето свикна да живее живота на околните същества, които пълнеха носа му с жизнения си дъх, да се опиянява от всички изкушения - от гладкостта на рибешкия гръб и от пулсиращата среда на млечната медуза, от преплитащите се коренища на морските змии. Една мятаща се на палубата риба с бъртенето на хрилете си го занимаваше не по-малко от хоризонта. И без това хоризонтът го нервираше с това, че не можеше да го отключи - след водата се оказваше пак вода, той сякаш бе в сърцевината на разширяващо се до безкрай пространство. На всичкото отгоре, жрицата на Родопите се измушваше от ръцете му, когато си решише, и го оставяше напълно безпомощен в очакването на новото ѝ долитане.

Сякаш в пространството бяха разпръснати гнездата, в които живееше тя в различните си превъплъщения. Пътуването из него имаше за него смисъл само заради достигането на поредното ѝ гнездо, всичките му усилия бяха да попадне в тези разхвърлени наоколо нейни знаци. Останалото беше давене в собственото море – морето на самотата. Тя си бе измислила този КОНТИНЕНТ, мислеше Реметалкес, само за да го доближи до себе си, така както човек не се е доближавал до друг човек. Вълните туптяха с топлината на слепоочията ѝ, без предупреждение към него се втурваха нейните лица с израза на жестоко изначално очакване - ярко, заслепяващо озарение. Ярко, заслепяващо бе и собственото му съществуване. "Скачай!" - викаха образите и и той скачаше отвесно в тях, рискът да си строши главата задвижваше възбудата. Воплите му отекваха върху чувствените устни на вълните - светът се бе родил само миг преди тяхната среща и то тъкмо за тях. Последователността на гледките, които го застигаха, се оформяше в нещо цяло едва в нейните дълбини. Той изпадна в истински бури от паника, когато му се струваше, че усещанията му за нея се разпадаха и не можеше да ги достигне със сетивата си.

Напразно момчето я молеше да превърне времето в предвидими отрязъци, а не във вихри от случвания наред пустота, напразно се заричаше:

-Ще те чакам тук или тук.

-Не можеш да превръщаш времето в камъни - казваше жрицата. - Дори и да са свещени камъни. Нито да го натрошаваш, очукваш, задръстваш, да го превръщаш на стълба или на подпора. Неговата природа е друга, животечаща, заедно с нас, ние нямаме смисъл извън него, както и нямаме тела извън него, така че остави го да разплита смисъла си, нека ние го преживяваме. Приеми, че съм твоите дни, другите просто не са твои, остави ги да изтичат, но от нашите дни нищо не изпускай между пръстите си.

И както си бе тя непроницаема и недосегаема, така Млечният път протягаше към тях спасителната си мантия и се увиваше както лианите около дървото, а в него се търкаляше колелото на луната, та не можеше да насмогнат на ритъма ѝ. Момчето бе сигурно, че точно Млечният път ги задържаше заедно да не се разлетят завинаги в така шумното ехтене на прозрачността.

А тя наистина си играеше с него - много често из пространството свистяха само маските ѝ. Моментните им гледки напълно го объркваха, той се опитваше да се залови за една или за друга и в един момент до него оставаха само златните зеници на отлетялото ѝ лице или виещите се позлатени спирали на веждите или ушните ѝ миди. От златните зеници се лееше живот, но Реметалкес страдаше, че е допуснат само до някаква част от нея и диреше вината си затова, че не можеше да я притежава цялата. Понякога маската беше с глинено лице, понякога цялата беше излята от злато, много често беше като ритон. Докато той внимателно обгръщаше с ръце ритона, златният съд се удължаваше и изведнъж къдриците ѝ почваха да се вият над едно лице на сърне или на коза, което въпреки всичко имаше нейните черти. Понякога тя беше само малка мраморна фигурка, чието тяло беше така убедително като истинското. По нея с червена охра бяха изписани свещени текстове, които той поемаше при всяка целувка и тогава самите им тела произнасяха химните. Той лека полека се научи да говори, да се движи, да се люби с всичките ѝ образи едновременно, с цялата ѝ множественост, очите му виждаха всичките ѝ тела и всичките ѝ маски и лица.

Всяка среща беше всъщност изпълнение на един ритуал, а един ритуал беше винаги нещо, което не можеше да те пусне в света преди да си излязал не само от него, но и от себе си. Пламъците го шибаха заедно със сенките, чернотата беше също толкова подвижна като червеното на пламъка, те се смесваха постепенно в нещо виолетово и меко, а отраженията на тялото ѝ, нахъсани от вълните на отделни парчета, се носеха по повърхността на водите, далече преди да я настигнал истински.

-Ще останеш с мене, завинаги - опитваше се да ѝ заповяда.

-Какво означава това "завинаги"? - Питаше отдалечаващият и се образ и само косите и синееха над водата като на удавница.

-Реалността не е моя, вече и илюзията – не - рече си момчето, имаше ли значение дали ще завие напред или назад, когато навсякъде бе бездна, щом жрицата не бе до него.

Забрави някак за думите ѝ:

-Внимавай за всеки полъх и всяка закачлива вълна, преравяй простора за островите на нашите някогашни мигове. Сегашното слънце ще ги освети по съвсем друг начин, търси ги и никога, никога не мисли, че те не са съществували. Те са по-истински от всичкото друго, което плува край тебе. Между появите ми няма прекъсване, но те са осветените мигове, другите са в здрача на сънищата. Неточни са тези думи – "започвам", "завършвам", забрави ги, всичко е пред нас и след нас и в него ние винаги сме едно.

Но на момчето не му стигаше търпение и то реши да намрази тази действителност, която идваше, за да си отиде, нищо не разбра той от приказките за непрекъснатата природа на нещата, не вярваше вече нито дума на своята жрица, не вярваше дори, че нея я бе имало. Излегнат на слънце, Реметалкес наблюдаваше с досада някое раче от събраните на палубата как напразно сменя цвета на гръбчето си от розов на син, макар че тук нямаше скали и то нямаше нужда да се маскира като скала, за да не бъде открито.

-И аз съм като това раче – мислеше си. - Сменям си цветовете, на дъга заприличвам, а няма кой да ме забележи. Нея я няма и няма, всичко е някаква илюзия, някакво наслагване на илюзии, цветни картини, заседнали нейде из черепа ми, които вадя, за да се самозалъгвам. Това пътуване не води до намиране, а до унищожение, щом появата ѝ е свързана с изчезване.

В момента, в който допусна димът на мислите да се спусне плътно над кораба му, Реметалкес загуби наладата от дните си. ПЪТУВАШЕ, не за да стигне някъде, а защото някой го бе принудил за това. Не забелязваше това, което ставаше наоколо му и някъде във водите отрони копнежа си по жрицата на Родопите и го замени със скърцащо между зъбите ожесточение.

По едно време сред кълбящата се тъма успя да си пробие път една жена, тя го заприимавя с лицето на жрицата и той предпоче да я приеме за заместител на жрицата на Родопите, толкова голямо бе отчаянието му.

-Щом идваш, за да си отидеш, аз ще допусна, че отново си ти - Реметалкес реши да приеме жената за една от множественостите на жрицата.

Играейки си с опасностите на подмолите, тя разпали похотта му с цветните камънчета, които се търкаха едно друго в подмолите ѝ.

Тя залепна за носа на кораба, кожата и бе солена от морските пръски, снагата ѝ бе мощна и пъргава, но мекотата ѝ бе толкова голяма, че той се загуби някак между гънките на плътта ѝ, изцяло без кости.

Но в това любене нямаше ни следа от пиршество и ритуал, едно голо задушаване, което го стегна за гърлото, та едва си поемаше въздух. Но той пак упорито си повтаряше, че тя наистина прилича на жрицата на Родопите.

Дойде жената и повече не си отиде, излежаваше се на носа на кораба и всеки миг му бе на разположение, нямаше нужда да гони в представите си онази далечна жрица. Тялото ѝ бе покрито с мека гладка козинка, а понеже бе без кости, се сгъваше и разгъваше на каквито форми Реметалкес пожелаеше. А той се нахвърляше отгоре ѝ и денем, и нощем, все по-яростно и настойчиво, понеже вече не усещаше онези горещи води в тялото си, които извираха при любенето му с жрицата. Нелепи бяха всички тези притискания и

извивания, от които не се появяваше нито капчица видение.

Опитваше се Реметалкес да се върне към онези, другите си щастливи любовни игри, но пътят назад бе отрязан. Питаше боговете защо любовницата му бе без очи и защо такъв студ хлуеше от утробата ѝ, и защо пространството заплашително се затваряше, вместо да се раздипля както преди. А затвореше ли очи, все едно и също виждаше - как се отдалечаваха очите на жрицата с бясна скорост в някакви много черни и натрошени пространства, скъпоценните им камъни бяха станали вече на снежинки, които всеки момент можеха да се стопят.

Тялото му се сгърчи някак погнусено от собствените ласки, ласките вместо да раздухват чувствата, ги прогонваха, ръцете му отказваха да се повдигнат, за да я погалят, а топлината изхвъркна като подплашено птиче от кожата му и той усети как замръзва. Вледененото му тяло стана на капан, от който навярно нямаше измъкване. Сякаш последният дъх на копнежите му бе излязъл от него, този дъх не се насочи към голата жена на носа кораба, а към онези отдалечаващи се очи в тъмното, болезнено следващи линиите, които изписваха.

Наоколо пък водата изведнъж взе да лъщи пронизително, ледът пълзеше и заплашваше да я скове цялата, както нозете му - липсата на живителна тръпка, над водата хвърчаха обезумели риби, избрали скока в празното пред задушаването.

Нямаше ги дори миражите, хоризонтът бе празен открай докрай. Отдръпнаха се първом ръцете му от нея, после кожата, косите, миглите, накрая мисълта. Корабът му застрашително заскърца от всички страни, той блъсна жената от носа му, тя се разтвори мигновено във въздуха и само една празна кожа се плъзна по леда, която се просна без помен за форма.

Тогава чак му стана ясно, че бе любил една илюзия на мисълта си.

-Понякога червеите на грешката ползват като блестящи дракони в мисълта ни. Добре, че са ръцете ни, физическото ни тяло, за да разпознаем измамностите, иначе мисълта е твърде лесна за подвеждания, включително и от собствените ни фантазии - рече си момчето. И изведнъж завинаги се освободи от тежкия спомен, не искаше да губи повече сили с него.

-Понякога и човешката мисъл, и човешкият живот, че и морето се изкривяват както вселената. Важното е навреме да усетиш кривината преди и тебе да е изкривила.

Реметалкес се съсредоточи върху спомена за жрицата на Родопите и ето - очите ѝ се втурнаха обратно насреща му и оздравяването дойде като сбъдване на копнежите на сетивата му, които по нейна воля се върнаха едно след друго при него като изгубени козички.

Момчето стана отново пътник из нейните морета, изпълнено с двойна решителност да изследва тази единствена реална реалност и да ѝ занесе знанията си за нея, за да галят нозете ѝ при всяка нейна стъпка.

Тъкмо той си въобрази, че знанието и наблюдението са достатъчни да те предпазят от зло и ето, че корабът му хлътна в някакви познати отнейде територии, корабът му се преобрази, по него зашъкаха хора, дори го заубеждаваха, че и Орфей е с тях.

Спираше на острови, за които бе чувал от устите на разказвачите, опитваше се да го съблазнят жени, които по същия начин бяха съблазнили едни други мъже преди това. Всяко предвиждане ставаше едно сбъдване, че накрая направо го бе страх да си помисли нещо, тъй като то начаса се осъществяваше. Някой сякаш искаше да го натика в друго време, та потегляше не накъдето той искаше и все пристигаше на места, които не бяха негови, а чужди, които бяха белязани завинаги от пътя на други хора.

-Сетих се - скочи една нощ момчето. - Сетих се кои са тези хора - аргонавтите. Но аз не съм аргонавт - сърдеше се то, - и е някак ненавреме да ме включват в похода си, ние с тях принадлежим на различни времена.

-Аз не съм за тук - обясняваше на обитателите на островите, които се опитваха да се впият в него като пиявици и да го задържат.

-Слизайте, това не е вашият кораб - разгонваше екипажа, който кой знае откъде се бе

взел.

В самия миг, в който отказа да участва в мистерията, която се бе разтворила за него като паст, всичко се промени, изкривеният на хиляди серпантини хоризонт си отиде на мястото, до чертата му се разля истинско море, не някакви шумолящи прозрачни ципи. Морето го пое отново доверчиво в дланта си и плуването стана отново негово приключение, не нечие чуждо, а той веднага се изпълни с ведрината, която му бе присъща. И пак си спомни какво диреше, и жрицата пак зае царственото си място в главата му.

Всяка гънка на всички морета беше гънка от душата на Нощта, от която те бяха изскочили, производни на нейното космическо бучене. Прекосяваше той морето, прекосяваше вечната и млада Нощ, хранителката на хаосите и на покоите.

Присъствието на жрицата на Родопите този път бе така трайно, че усещането за липса вече го нямаше нито за миг, а огънат помежду им се проектираше върху вълните и пясъчните дюни, върху влажната тежест на дъната, върху тайнствените им, поклащащи се градини.

Бродеха ЧУДЕСАТА по моретата, които всъщност бяха само част от Океана на първопораждането на всички божества, а Реметалкес ги прибираше в главата си – дар за неговата жрица, чиято работа беше тъкмо с чудесата. Напредваше – към Крит, към Египет, към земите на етруските, а чудесата се плискаха около кърмата. Понякога ги виждаше да се мятат, уловени в мрежите на пеласгите, понякога целият му кораб попадеше в пиратските им мрежи, но очевидно пеласгите искаха той да продължи напредването си сред чудесата, та сами режеха мрежите, дарявайки му дори някоя етруска ваза с орфическа сцена от плячката си.

Из морето се носеха бикове с могъщи задници, с насочени напред рога, решени да изтърбушат първата мярнала се суша. Прибираше той отсенките от пурпура на синовете на бога Слънце, за да има жрицата с какво да рисува. Нахлуваше в зелените пасища на водно-земните демони от Диктинската пещера заради изумрудите по кожата им – пак за жрицата. Страхуваше се само водата да не измие красотата на боите.

Сменяше струите на различните си ентусиазми и весело броеше имената, които морето му предлагаше -Хекатонхейри, Бриарей, Гюгес, Котос, не можеше да различи точно кое име на кое тяло принадлежеше, чакаше трите мойри Клото, Лахесис и Атропос да заловят братята си за ръце, за да ги разпознаеше. С циклопите Бронтес, Стеропес или Агрес бе далече по-лесно – заради циклопството им.

Безтелесният бог, син на Хронос, бе истинско изпитание за него с безтелесността си, но достатъчни бяха златните му криле, за да се залови за тях и да възкликне: "Зная кой си!" Драконовската глава променяше муцуна, веднъж джавкаше, друг път виеше, но това бе все едно, с нея така и така нямаше как да се разберат. Главата на дракона даваше истински представления във водите с образите на различни животни, реални и фантастични, и не бе никак лесно да следиш метаморфозите ѝ. Този безтелесен бог си общуваше далече по-добре с Етера, който също като брат си, Хаоса, бе безкраен.

До безтелесния бог понякога сякаш за смях и за допълване на звученето на тайните се явяваше другият бог, двутелесният, всяко от телата му се нагъваше на различни вълни от другото, но колкото и да им се щеше, колкото и действията им да бяха противоположни и враждебни на взаимната обвързаност, телесата не можеха да се разделят, бяха с проклятието да са вечно заедно, каквотоо имаха самотниците, прокълнати на самота. Загрей все предизвикваше космическите начала и тогава валяха залезен пурпур и сини прозрачни камънчета, златни риби или облачни пухчета наред големите дъждове и никак не бе приятно да си между води и води. Но корабът продължаваше и между тях да си го води и да разнася вестта за съществуването му. Чак до бога на река Хидасп отскачаше корабът, не само до Зораастер и до критския Зевс, желанията му за общуване бяха безгранични, събираха около себе си дактили, въоръжени до зъби курети и корибанти и всичко чуждо му бе свое, като пропускаше подмолните им течения в тялото си. Размесваше той чувствата на небесния син и на подземния на богинята Майка, докато пореше вълните и приемаше гости от техните светове.

Кабирите, покровителите на бащата на Реметалкес – рударя и ковача, бяха закрилници и

на такива като него – моряците, затова те си го развеждаха като собствен син по Евксински понт, по Егея до Имброс и Самотраки и по витинските крайбрежия. В голямата Нощ, от която се бе пръкнал Океанът от морета, месеци и години прекарваше в компанията на Кабирите, те сменяха не само гънките, но и дрехите на душите си, веднъж бяха свежи и млади, както бяха изрисувани в храмовете на Самотраки, и го целуваха с африкански устни, друг път бяха древни и опушени, направени от ронещо се дърво, ставаха и на гиганти, пазители на несметни съкровища, и на весели виночерпци, които гребяха вино от самото море. Те продължаваха да се премятат над кораба, под кораба – а-ха, да го обърнат – с образите си на близнаци, на старци и бебета едновременно, от тяхната стража разбираше, че не е извървял още пътя си, но че бе на прав път. Тъкмо те обличаха с риби кораба му и събираха отгоре му миглите на нимфите да му пазят сянка. Влудяваха го, но никога не можеше да бъде така луд като тях. С тях се отиваше много надълбоко в нещата, защото те поглъщаха сърцето на Реметалкес, също както бе погълнато сърцето на божественото дете Загрей. Цяло бе сърцето му и си туптеше в издутите им коремни. Понякога носовите им бяха разядени носове на катастрофирали кораби, друг път – изгладени мрамори от колоните на храмовете в Дидима.

Той надзърна навсякъде – В Понтийското крайбрежие, в Западния Понт и в Източния, и в Боспорското царство и в Мала Азия, в малоазийската Хераклея, както и в Хераклея Линкестидска, без всякакво съмнение в Египет на фараоните и в другия Египет на хиксосите, в Олбия и в Пантикапея и Танаис, във Фанагория, Кападокия, Ликия, Лидия, в страната на Северното море, завързана за тях с шнуровите на керамичните си фантазии. Хронологията бе доста объркана и излизаше извън всякакви брегове, отгласът от преселенията бе толкова разнопосочен. Слънчевите светкавици на имената се назъбваха по пътя му и сами се връха в ушите му. Имената на тракийските племена и сродните им се обединяваха в групи, понякога се смесваха с имена от семитско произхождение, та юдейският Саббатис се кръстосваше със Сабион и Самбион, които се плъзгаха по мощната сянка на Сабазий, като златни пчели, изхвърчали нейде от подземните му свърталища не без помощта на жреците-саби. Главата на Сатурн се оформяше бавно от главите на сатрите. Както името Парис можеше да е троянско, келтско, малоазийско, ако не си бе тракийско заедно с Пайрисалос, с основателя на Селимбрия Салос. Египтянки с името Тракис го посрещаха и го запознаваха с други египтянки, които се съчетаваха с мъже с имена Тракидас, Трибалт или Беса. Из Елевзинските мистерии се появяваше и скриваше Евбулес и Ерикепайос. Прииждаха кимерийци и витини, дезири и беси, командващи армии, разквартирувани от юга до севера, епитафиите бяха писмата им до идващите. А той посегна най-първо към името Диндас, което значело "потомък, син, роден". Нежното Доридзос – от Дорс-, Дордз- – дързък, храбър – не можеше да спре да се разпространява от Етрурия до земята на келтите. За Даос беше ясно – всички гети в Самотраки бяха Даос, тотемното име, което бяха предпочели и даките, вълци изскачаха от това име и нямаше спасение. Тракийското се бе настанило завинаги в началото на световите, даваше цялото на целостта. Боспорски царе са увенчаваха с имената на сапейско-одриската династия, имаше при тях друг Котис и друг Реметалкес. Тракийският износ на аристокрацията включваше и военните, и благородниците, надошли с войските, разните Ситалкас, които бяха родени направо от победната песен на воините-траки ситалкас и Севтовци, като онзи Севт в Крит. Не биваше в никакъв случай да се пренебрегват хетерите, някои гръцки, като Сисюрис с тракийски имена. Силас го имаше при етруските и в Египет, в Рациария го носеше жена, в Германия – мъже.

Валяха тракийските имена с "дж" и "дз", звездите звъняха – дзън, дзън, тези имена бяха обиколили земите на траките преди да се доберат земите на фригите и на Златното руно, често се сношаваха с иранските, та не можеше да ги отделят, както Залмоксис носеше отгоре си кожата на Зораастър. Без траките голяма част от света щеше да остане без имена.

И годините му минаваха в хилядолетия, а той още не бе намерил континента, за който го бе пратила жрицата на Родопите. Погледът на Кабирите го бе заставил неусетно да следи

жестовите и движенията на тракийските знаци по света.

Но истинските нанизи, които нижеше с пътуването си за огърлицата на жрицата на Родопите, бяха НАНИЗИТЕ С ТРАКИЙСКИ ЗНАЦИ, които някога бяха заминали като него от тракийските земи. Клокочеа знаците, а над тях се събираха изпаренията на влудяващите загадки "вина, смирение, изкупление, посвещение, любов", трябваше да проследи пътя им, за да имаше самото негово пътуване смисъл, заварваше ги излегнати под шатрите от лъчи на Аполон по скалите на островите в Егея, преследваше ги по Имброс, Лемнос, Самотраки, по Тракийски Херсонес и витинските крайбрежия, че се налагаше и да се впуска по реки навътре в сушата, където се гушеха срамежливо цели ята от тях.

Сменяха цветовете си знаците сякаш бяха охлювчета или стриди, проблясваха и отдалече го мамеха със светлините си, неискайки да бъдат пропуснати. Неустрашимите знаци на траките – петна по тигровата кожа на света, по която се плъзгаше с такава нежност, те превръщаха в трайност и най-беглите присъствия.

В тракийските знаци разсъмваха оргомни пространства от древност. И можеха да се провидят през тях тунелите им от светлина, които бяха прокарани от пеласгите до Микена и до владенията на Минос, до Колхида, но и до Египет и Шумер, до Угарит и Ур.

Резултатът от тяхното поддръждане можеше да се види по стелите в Анатолия и навътре във Фригия, както и на червеникавата от сякаш още неугаснали пламъци на вулканите си Тера. На Кикладите те бяха смесени с пясъка нефритени, кехлибарени и коралови знаци, готови за какви ли не комбинации, стига да имаше хора, които да посегнат към тях. Изглеждаше така сякаш атлантите току-що ги бяха изпуснали от пръстите си. Невидимите течения на морето разчитаха и те с екзалтирани пръсти знаците по морското дъно, та му ги подхвърляха и се налагаше да се спуска чак там. Дъното на морето беше тяхната съкровищница, там бяха потъналите градове, където се бяха родили.

Във всеки знак беше волята за поражение на други светове и скътаната енергия на онази, чието име бе просто богинята Майка. Знаците бяха видимата част от нея, печати на нейните енергии, съсредоточие на вибрациите от всемогъщото ѝ тяло. Те бяха зарчета за игра с живота и смъртта. Те бяха и числата за пресмятане чрез слово. Тяхното най-елементарно движение определяше завоите на света. Светлината от формите изграждаше органична структура, в която непрекъсваемостта на времената бе законът. Тъкмо хармонията им свързваше двата края – на живота и смъртта, обратите на съдбата бяха в тях. Само през техните отвори можеше да се наблюдава целия път.

Той бил обвързан на живот и на смърт с находките си, трябваше му време, за да разбере това. Знаците сякаш го заклеваха да не издава силата им. За пръв път се досети за това, когато откри наколенника с образа на богинята с изумрудени очи, на който бяха нанесени татуировки-надписи.

-Ето го богът във всичко – помисли си - сякаш погълнатото сърце на Загрей и то е било една торба знаци, та космическият разум все с тях се занимава. А понеже аз пък се занимавам с тях, то той се занимава с мене.

Имаше и много приятни случки между тях, например - намери обици с формата на невиджано цвете, на всяко листо имаше по един слънев знак, листенцата бяха седем. И – хоп - то цъфна, ама съвсем същото, наред кораба . Цветето бе толкова необикновено, че той като ръсна семенца във водата, за една нощ цялата повърхност се покри с тракийските знаци под формата на цветя, които поклащаха недокосваеми глави, до хоризонта грееха колониите от непроницаемите им смисли.

Друг път чайки накацах на палубата, разкъсвайки лакомо рибите, които им подхвърляше. Когато отлетяха, от крачетата им останаха пъстри върви от знаци, които още същият следобед се появиха на отсрещната каменна река, която се изсипваше в нищото, по дебелиите бузи на отделните камъни плъзяха същите тези смешни отпечатьци от крака на чайки. Той се нахвърли отгоре им да ги записва, уплашен, че в следващия миг можеха да бъдат погълнати от бездната.

Драмата на очакването му бе голяма. Той ги очакваше с жаждата, с която очакваше жрицата на своята чувственост – жрицата на Родопите. Но това бе едно очакване сякаш

пред сгромолясване, опасностите бяха толкова големи, че не можеше да не вземеш предвид надвисналата им стена.

Напред – към скалите, в които бяха процепите на хоризонти от знаци. Рибарите и селяните по крайбрежията свикнаха с него и станаха негови "съгледвачи на знаци", разбира се, даряваше ги богато с бисерите, които ловеше. Те не можеха да се начудят – бисери срещу драскотина. Морето и боговете му съдействаха в необичайния лов, Загрей с гръмотевиците размесваше кръвта на морето, огъня от факлите си, праха на мъртъвците от сушата и по надигналата се буря корабът се възземаше на такива височини, от които можеше да се разчетат надписи на непоносимо високи брегове. Знаците се гърчеха и извиваха, сами изпускайки мълнии, започваха да плачат с черни сълзи и трудно се удържаше небесният им порой. Веднъж наред буря пред него се заклатушка кораб като неговия, той се накланяше на една или друга страна сякаш щеше да се преобърне и пак като в мистерия повтаряше люшканията на собствения му кораб. Когато го застигна, корабът се оказа къс скала – умален модел на неговия, самите вълни дигнаха кораба-модел и го натовариха в неговия. Тогава на блясъка на светкавиците стана ясно, че корабчето-скала също си имаше товар – товар от знаци.

По едно време му хрумна:

-Не може всичко да е изгубено. Свещената формула чака да бъде разчетена, за да спрат бедствията и да настъпи вечно благоденствие.

Значи светът зависеше по някакъв начин от него, а това, че той не достигаше до пълния смисъл на знаците, не значеше, че неговата жрица нямаше да го направи. Той бе склонен да вярва на Орфей, който казваше на профаните да затворят уши, когато разказваше историята на Зевс. Ако той бе профан, жрицата на Родопите не бе.

А най-голямата му мечта бе да намери най-стария орфически образец на всички разкази за света. В тях трябваше да е цялата неопоскана, непроскубана истина. Докато го търсеше, се упражняваше с мисловни игри - как трябваше да изглежда тази орфическа история за пораждането на света.

Стихиите на космоса бяха разпръснати, оставаше да се съберат и запишат, за да бъдат опитомени, мислеше си. Тук наоколо, на цели пасажи се полюляваха и стихове от Орфеевите химни, които той вадеше от водата, припляскващи и влажни, с очи от отвъд.

-Каква е обвързаността на тракийските знаци със смисъла? - питаше се синът на Хионе и си отговаряше сякаш сам, макар че никога не можеше да бъде сигурен, че отговорът не бе от боговете. – Те са сетивата на смисъла!

Знаците на племето му бяха мъдри и пъргави, достойни за своеволията на човешката и божествената мисъл. Знаците – отпечатащи от "дланите на ръце", рибени кости в гърлата на времената, топчета от хълмовете на Пулпудева с вградени кръстчета в тях, обредни играчки от ритуалите на Загрей – фалоси, колички, стълби. Малките насекоми на знаците, удивително осигуряващи съществуването на материята, свързвайки я с боговете.

Те бяха разрези към безбройните други съществувания, сегашни и бъдещи. И отворени рани към тези съществувания, тъкмо защото бяха като кръвта, бяха истински и течаха през поколенията, минали и бъдещи.

Кабирите бяха надарили Реметалкес с хилядолетия и сега той се движеше във време с хиляди години по-старо от това, в което живееше с жрицата на Родопите. И тъкмо тази му възраст позволяваше да прецени колко хилядолетия по-късно бяха изпърхали тракийските знаци до чуждите земи - да ги направят свои чрез символите си.

-Знаците са избилата сол на вековете. Единственото, което жрицата на Родопите, бе желала над всичко. Дали земите, обсипани с пролетния им цвят, като се спепят, няма да дадат тъкмо континента, който диря? - започна да се досеща Реметалкес. - Нима не е това изгубеният континент, който аз трябва да извадя от нищото и да го покажа на племето си? Цял, неделим и разсъмващ във вечни зари? Не ли него трябва да извадя от дъното на моретата, от дъното на Нощта и от ириса на Деня, който е всъщност Дин - Светлина и Бог? Не е ли това континентът, който трябва да открия – континентът, слепен от дъното на съзнанията, от мисълта на народите, от врящите енергии в лоното на Великата богиня

Майка? Континентът на писмеността на моя народ. Блуждаещият континент от духа на пещчинките на моя народ, които са колкото морските.

И той още по-трескаво разравяше саваните от синева и плътните мораво-черни морски маси, острите планини от корали и рохкавите от морска сол, подвижните хлъзгави лагуни от тиня, за да извади на видело континента на знаците – другото, пречистеното тяло на траките, тялото, изградено от вярата в духа.

Между улова му от знаци в ръцете му скриптяха черупките на горния и долния свят и на гръмотевиците между тях, понякога се порязваше на някоя двойна брадва или на бичите рога на Сина-слънце от нечий текст, но продължаваше с вдъхновението на обсебен и просветлен. Тези знаци съхраняваха в себе си съвкупностите от всички възможни форми на света. Извън тях не оставаше нито частица свят неописан.

Но пред него плуваха и удавени храмове, че и градове, всички богини бяха с лица на удавници, подпухнали, носеха се сините им и зелени коси по повърхността на водите. Дворците и стенописите бяха напуснали сградите, но в пространството се премятаха като улучен дивеч мислите на строителите им, записани прилежно с тракийските знаци, нагълтваха и те вода, давеха се и нямаха друг приют освен в неговата бедна, ошавена глава.

Той трябваше да приеме, че става победител над стихии, участвали в погубването на древните потънали градове.

-Така ставам спасител на образите на предците, нашите деди са навсякъде, където като семето си са разпръснали знаците.

Някои от селищата не бяха напуснати от създаването им в началото на света, което сочеше, че едни и същи хора ги обитаваха, само поколенията се бяха сменяли.

Пред вътрешния му взор боговете пращаха пейзажите на тракийския дух.

Например дълго време го занимаваше един хълм, така родствен с изумителните хълмове от Града на Евмолпите с училището на Орфей, дебнещо зародишите на изгревите и залезите. Хубостта му бе толкова необикновена, несъизмерима, че човек можеше да я схване за преувеличена.

Потънал в мисли, той не разбра как корабът му заби нос в един скат. По скалите му свещените ямички бяха подредени по три и по седем, изписваха орфически свидетелства за космоса, те бяха отпечатани, не врязани, сякаш някой беше оформил скалата от глина като керамичните плочки в нивите край Марица. Той забрави за катастрофилия си кораб, хипнотизиран от ямичките на съзвездията по камъка. В миг го наобиколиха стени с фрески. За кой ли път богинята подаваше венеца на царя, конникът напредваше към нея, а тя бе ясният разум преди който и да е човешки разум, обгръщаше го с прозрачната си дреха и така той ставаше част от тайните ѝ. Богинята му подаваше паничка, която бе напълнила със златните плодове на жреческата и царската власт, сетне тялото ѝ се изсуши от стената на път за друг цар-жрец. Запази златните ѝ плодове синът на Хионе, а образа ѝ подари на мъжете с издължени от гребането ръце, които увиваха натрошения кораб с тюленови кожи, за да се плъзне по синия базалт на морето.

Като хипербореят Абарис кръстосваше тогавашния свят Реметалкес, вместо стрела в ръцете си стискаше знаците на траките, които се извиваха като многознайни змийчета. Над него неизменно летеше орел, в чийто клюн той всеки ден слагаше по една прясна риба, докато заякът в ноктите му отдавна бе изсъхнал от жегата. Пръстите му достигаха знаците, където и да бяха, много от тях бяха положени като косите на пеласгите и хипербореите като жертвоприношения на сакрални места.

В Дауания той се убоде на острите върхове на знаците, заострени като копията, на които загина и възкръсна баща му, те и тук очакваха бъдещите вестоносци на Залмоксис. Душата на Залмоксис беше обвила като пашкул целия остров Самос и по пашкула плъззяха като огромни мравуняци знаците на числата и на формулите, на цикличното и линейното време, над които умуваха озадачени дори боговете. Маршрутите му се кръстосваха с преселенията или просто с лекокрилите плавания или пиратски набези на иседони и кимерийци, на трери и на усърдните в морското пътешестване кари. Понякога без никакъв

порядък наред открито море почваше да се връзва носът на Тиризис или чайки донасяха в мрежи в клюновете си целия Бизоне или някое селище на Истрис.

Знаците бяха безспорно мозъчната материя, която свързваше в една кост проповедите за вечност на Евксински понт, откъдето тръгваше диханието на духа, с островите на Егея и с гадателите на Ертрурия, с пиратските гнезда на пеласгите, както и със сродствените племена по северните морета. С техните въдички можеше вече да се ловуват мислите на толкова чужди земи. Потайностите бяха стиснати между зъбите им.

Когато Реметалкес се появи в подножието на Родопите с кораба си по Марица, бе вече хилядолетен старец. Заобиколиха го хора, които запротяха ръцете си към него. Дърпаха го и му връха в носа някакви кръгли пластинки.

-Ха, приличат на златните дискове, които слагаме по най-важните части на тялото – рече синът на Хионе. - Свещените дискове върху свещените точки, които ни свързват с боговете. Дисковете, които бележат кладенчетата, от които нахлуват гейзерите на божествената енергия, без които тялото ни не може да пие и бързо пресъхва.

Не, не било това, хората отвърнаха в един глас изумени:

-Какви ти свещени дискове върху свещени извори! Никакви извори не могат да се мерят с това. Това са пари! Свещеното ти е свещена глупост пред тях.

Тогава Реметалкес схвана, че много, много вода бе изтекла между него и тези хора тук. Те му говореха с някакви неразбрани думи, всред които най-често се повтаряше "купувам" и "продавам", да, той знаеше какво е "дарявам", но какво ли можеше да означават тези думи тук. Например, предлагаха му да му купят кораба. Какво ли искаха да направят с кораба му и защо тази дума се свързваше с металните кръгчета, които те така страстно стискаха в ръцете си?

Той буташе настрана ръцете им:

-Видях ги, видях ги кръгчетата, успокойте се, няма да ви ги взема. Те за украса ли са?

Един му даде едно свое кръгче, та да го разгледа, той го повъртя из пръстите си, но върху кръгчето съзря отнесеното изражение на богинята Майка в момент на транс, сякаш се любеше неистово с луната, слънцето едновременно, оттам бе този несекващ възторг в лицето ѝ, който се предаваше и на всеки, който успееше да го съзре. Докато той пътуваше през тесните сърпчета на полупритворените и очи, изпълнени с потръпването на мощното ѝ колкото цялата планина тяло, собствениците на златните кръгчета рекоха, че ще му вземат кораба и в замяна ще му дадат някои от тези кръгчета.

-За какво ми са вашите кръгчета? - не проумяваше Реметалкес. Може би да закичи с образа на богинята Майка, погълнала сякаш диска и на слънцето, и на луната, които се гонеха и засрещаха вътре в нея.

-Защо да ви дам кораба, аз не съм решил да го подарявам - отвърна синът на Хионе. - Но мога да ви повозя на него, това на никого няма да откажа. Или искате сами да пътувате? И на това съм готов, ще кажете къде да ви чакам, за да ми го върнете. На, ето, порадвайте му се, аз ще стоя на брега, ще си пийвам винце и ще ви чакам. А това с купуването не ми е ясно. Искате и вие да ми подарите лика на богинята Майка?

И той посегна към глинения съд с вино, който висеше на гърба на един кон, какви ли не чуждоземни вина бе опитвал, но сега след хилядолетия щеше да се съедини с огнената течност, която узряваше толкова огнена само тук.

-Хей, чакай, не може – дръпна съда обратно собственикът на коня. - Първо трябва да платиш. Дай толкова и толкова пари.

И посочи цяла торбичка с кръгчета, металните кръгчетата бяха превзели главите на людете, че те за нищо друго на света не можеха да говорят, че и да мислят.

-Пари се казват, значи, нещо като "пари" - нещо, което изгаря.

Реметалкес все пак поиска да знае какво може да се прави друго с кръгчетата, но отговорът беше изключително скучен – с тях не можело да се прави нищо друго освен да се купува и продава, но това пък било всичко на този свят.

-Ако ви подаря кораба, колко кръгчета ще получа? - попита той на шега.

Не се казвало "подарявам", а "продавам", поправиха го. Продавам било действието, при

което даваш нещо, за да станеш притежател на кръгчетата, те най-подробно взеха да броят парите, които трябваше да му изсипят.

Когато натрупаха цяла камара пред него, изрекоха някакво число и доволни го потупаха по рамото:

-И виждаш ли колко ще си богат?

-И какво ще правя с тях? - попита пак момчето.

-Ще си купиш с тях храна - ядосаха се не на шега на глупостта му.

-Храната се ловува, тя не се купува - изрече на свой ред ядосан Реметалкес. - Майката-земя ти дава каквото поискаш.

-Глупости – отвърнаха му. - Нещата си имат господари на този свят. И ние си имаме господари. А от тях можеш само да купиш, те не подаряват.

Грабна той пак кораба си под мишница и продължи по пътя си, корабът му бе станал още по-скъп, понеже някой искаше да му го отнеме.

И нейде зад гърба си дочу нещо още по-странно:

-Ще можеш да си купиш и роби.

Спря се той, обърна се:

-Мене дрехи не ми трябват.

-Кой ти говори за дрехи, става дума не за дрехи, а за хора, защо си толкова глупав?

Можел да си купи хора, ужасно много хора.

-Ужасни са думите ви, вие сте ужасни! – дръпна се синът на Хионе наранен.

По пътя си той срещна хора, които си брояха монетите, които вървяха съвсем откъснати един от друг и от света.

-Тези метални кръгчета правят хората много самотни - обезкуражи се съвсем той.

Бе забелязал, че от ръцете им не струяха никакви светлини.

-Чудно, сякаш ръцете им са отсечени. Някой ги е осакатил, – рече си. - Тези кръгчета са унищожили цветовете в тях. Ако ще и хиляди жени да имат, и хиляди кръгчета от злато, те са сакати, не могат да им се радват истински, на тях - заради хубавата обла форма с рисунките по тях, както и на нищо друго, само могат да ги стискат.

Момчето навлизаше от хармониите на природата в подземията на човешките измислици.

Глухи хора бродеха сред слепи, струите на свещените извори бяха скрити за погледа от високи кули.

-Чии са тези хълмове от камъни? - попита.

Това били кулите, с които господарите се извисявали над боговете.

-Колко мислят те, че ще траят кулите им, ако са пробии свещеното небе и си фантазират, че са по-високо от боговете? Боговете докога ли ще ги търпят? И вас с тях?

В това време от кулите се носеха заповедните гласове на господарите.

-Над кого господстват? - не спираше да расте недоумението на момчето. - Като всичко е на божествата, тук никому нищо не принадлежи, включително и на най-великите от господарите?

Само помисли това и ето - някои от кулите пламнаха, а той съзря въоръжени хора да се избиват.

-Защо се избиват? - питаше то сачисано. - Това е напълно безсмислено – убиваш някого, без да имаш нужда от месото му за храна. Защо го правят?

Докато питаше, лицата пред погледа му започнаха да се делят и размножават, от главите им заизскачаха някакви черни муцуни, озъбени и чудовищни, а той се разтресе сякаш бе глътнал светкавица:

-Ами какво е станало със звездните хора, откъде са пораснали тези черни глави в тях?

Защо звездите вече ги няма в тях? Нали хората от това бяха хвърчащи и звездни – от съзвездията, които танцуваха в тях?

Нямаше как Реметалкес да не се сети защо бе така – хората вече не гледаха в звездите, а в остриетата на оръжията си. Те бяха изпуснали звездите от очи и те не свиваха в тях гнезда. Нямаше го някогашното напрегнато денонощно втренчване в очите на звездите, в лика на луната и на слънцето, нямаше го дебненето на техните изгреви, фази и

затъмнения. Слънчевите и лунните корони бяха заменени с короните върху главите на господарите. А колкото и да се обяваха господарите за божества, над главите им момчето не виждаше ни следа от слънчеви и лунни венци, а само излят метал, който притискаше главите и ги вкопаваше между раменете.

Тъкмо беше затънал в дупката на най-голямата тъга, когато забеляза, че нейде встрани от пътя, из горите, затулено, светеше нещо, мъждееше едва-едва, но все пак светеше.

-Нима? Нима не всичко е загубено? - попита се. - Нима звездите все пак са си намерили убежище?

И той се завтече към тази светлина. Питаше всяко тяло, с което се сблъскваше:

-Ти от звездните хора ли си?

И отговорът бе не само "Ти си хахо!", но и срещу му се вдигнаха мечове и копия, тези хора бяха готови да му се нахвърлят заради въпросите му. Те не само не бяха от звездните хора, но те бяха готови да изтърбушат всеки, който ги питаше за звезди и за други празни работи.

Той окончателно им обърна гръб, натовари товара със знаци на гърба си и както някога се отправи нагоре по планината към своята жрица.

По пътя застигна един ръкопис, изгорен заедно с орфика, който трябвало да го придружава, един папирус, измъкнат от кошницата с папируси на Орфей, изгорял и разпръснат във въздуха до праха на притежателя си, събран в глинена делва.

-Въздухът е сила - рече си Реметалкес - Сила и Разум, ако аз успея да събудя този разум и тази сила, те ще ми помогнат да го възстановя.

Дни и месеци остана той при праха на папируса, нали бе намерил неизгоряло късче от него и затова бе сигурен, че той бе тук, само трябваше да измоли възстановяването му.

Месеци Реметалкес се отдаде на аскеза и на молитви и ето че прашинките пред очите му взеха да се съединяват, от купчинката пепел се образуваха сухи като есенни листа страници, които всеки миг пак можеха да се разпаднат, но и за този миг той бе помислил, бе приготвил едно шишенце със сок, извлечен от изстискване на различна дървесина.

Поръси той шумолящите есенни шумки и те раззеленяха като пролетни. Пепелта се бе превърнала в много тънки листчета, свити на охлювчета, те прошумоляха сякаш пролетен полъх мина през тях и той вече бе сигурен, че можеше да започне да чете.

Вътре историята, която се разказваше, беше историята на Хионе, чийто прах също се намирал в делвата, и на нейния син, който щял да бъде и младенец, и юноша, и в друго измерение щял да бъде лъв, и после кон, и змей, и тигър, и бик. И се съобщаваше как тази игра щяла да се повтаря във всяко от новите му съществування. И винаги до него щяла да е жрицата на Родопите. И винаги, когато той щял да умира, в следващото си съществуване щял да я застига отново като любовник и ...

Тук очите на Реметалкес напълно угаснаха и той не можеше да прочете продължението. Но блаженството се разля по старческото лице. Почувства неземна сигурност - магията на обвързаността им щеше да трае във всички времена на всичките му животи. Повече нямаше нужда да знае.

-Ето защо съдбата ме накара цял живот да трупам знанието за тракийските знаци – за да мога да прочета продължението. А то винаги е по-важно от един вече изминал живот.

Помисли го, а в този миг от купчината пепел се издигнаха прашинки, попили от разлетия от невнимание сок на дървесината и се споиха в нови страници.

-Ще ги чета през продължението – чу се откъм старческите устни.

РОДОМ ОТ РОДОПА  
РОМАН  
АВТОР: КРИСТИН ЮРУКОВА  
РИСУНКИ: КРИСТИН ЮРУКОВА  
ИЗДАТЕЛ: КРИСТИН ЮРУКОВА  
ПЪРВО ИЗДАНИЕ  
ПЛОВДИВ  
ЯНУАРИ 2014 Г.  
105 страници

[www.smilegallery.eu](http://www.smilegallery.eu)